

SKOLE-MIRAKLET

2030

individrettet og intelligent

Allan Tarp
MidSummer.dk

Skole-miraklet 2030

individrettet og intelligent

Allan Tarp

MidSummer.dk

Forfatter: Allan Tarp

Dækdesigner: Allan Tarp

ISBN: 9788771965896

© Allan Tarp

Andre e-bøger af samme forfatter:

- * Jeg en skaber-skabt skaber, en lægmands guide til tilgivelsens hus. (2022)
- * Corona-skandalen 2020-22, den fortiede Bergamo-hypotese. (2022)
- * Havne-skandalen Aarhus 2022, Aarhus Midi-havn som ladeplads for Hamborg, eller som Maxi-havn ved Glatved? (2022)
- * MateMatik-skandalen, MateMatisme kvæler barnets eget talsprog. (2022)
- * Enhedsskole-skandalen 1975-2025, fra stamklasse-stavnsbånd til selvvalgte halvårshold. (2022)

FORORD

Skal skolen betjene individer eller institutioner?

Institutioner, siger det institutionstunge Europa. Individer siger det institutionslette Nordamerika.

Men hvad siger OECD, den internationale organisation for økonomisk samarbejde og udvikling?

I OECDs Learning Framework 2030 hedder det, at fremtidens skole skal "forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet."

Men hvad er forskellen på de to skoleformer? Og er det muligt at omstille en institutionsrettet skole til en individrettet? Og hvorfor gøre det?

Individer har både egne og fælles mål, og opretter derfor fælles institutioner med ansatte til at arbejde mod de fælles mål, som individerne ikke selv har tid til. Men de ansatte fristes let til at foretage det, sociologien kalder en målforskydning, hvor deres fortsatte ansættelse bliver vigtigere end at nå målet, hvor de jo også risikerer at miste ansættelsen. Så jo flere vanskeligheder på vejen mod målet, man kan finde eller opfinde, jo længere tid vil der gå, og jo flere ansatte er der brug for. Som så naturligvis skal være kvalificerede til ansættelse. I et institutions-tungt samfund er skolen for de unge derfor linjeopdelt og rettet mod ansættelse i en offentlig eller privat institution.

Men en linjeopdelt skole medfører stavnsbånd til årgangen og til stamklassens fællesskema, og kan derfor opleves som tvang af de unge, hvis nysgerrighed i stedet er rettet mod dem selv og deres eget identitetsarbejde, "Hvem er jeg, hvad kan jeg?". Hvilket kan føre til tvangsklasser med ti veldokumenterede plager:

Mobning, fordi de unge er tvunget til at være sammen, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis. Støj, så mange må bruge høreværn. Fravær på grund af mobning og støj, som igen medfører snyd og bundkarakterer. Druk og stoffer som kompensation for manglende identitetsudvikling. Vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklasserne. Mistrivsel, da drenge er to år bagud i modenhed og derfor får markant mindre karakterer end pigerne, som ringeagter dem, men som også mistrivedes, da de kun i 7. klasse og 1.g kan møde drenge på pigernes udviklingstrin. Samt en halveringstid på 50 år for Europas befolkning, da et fødselstal på 1½ barn per kvinde giver 1 barn i næste generation. Modsat Nordamerika, hvis befolkningstal er konstant med 2,1 barn per kvinde.

For at undgå denne tvang støtter Nordamerika individets selvidentitetsarbejde med daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold. Muligheden for at udvikle sit personlige potentiale kan gøre de unge selvhjulpne, så de senere kun har brug for få og slanke institutioner. Skolen møder derfor den unge med agtelse: "Velkommen. Du skal vide, at alle har et talent. Og at det er vores fælles opgave at afdække og udvikle dit personlige talent gennem selvvalgte daglige boglige eller praktiske halvårshold sammen med lærere, der er specielt uddannet til unge, og som kun har ét fag. Holdet godkendes, hvis du opnår mindst 70% af de points, du får for fremmøde, aflevering og delprøver. Går det godt, siger vi 'Godt job, du har talent, du skal da have mere'. Hvis ikke, siger vi 'Godt forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt, så prøv nu et nyt halvårshold.' Og det sidste år på highskolen kan du læse førsteårs hold fra college. Og når du har fundet dit talent, kan du tilmelde dig en talentgruppe, der mødes dagligt før eller efter skoletid, og tager på camps i ferierne."

Det er netop denne individ-rettede skoleform, som OECD anbefaler i sit Learning Framework 2030.

Denne e-bog indeholder sammen med hjemmesiden Mellemskolen.net råd til, hvordan skolen kan gøres individrettet. Den består af en række kronikker, jeg har skrevet siden 2002, trykte som utrykte. De findes også sammen med de tilsvarende læserbreve i e-bogen 'Enhedsskole-skandalen 1975-2025, fra stamklasse-stavnsbånd til selvvalgte halvårshold.'

Aarhus, august 2023, Allan Tarp.

INDHOLD

En individrettet talentudviklende 2030-skole.....	1
Fordele og ulemper ved udelte og opdelte skoler	4
2030 skoler med trygge nysgerrige børn og talentudviklende oplyste unge	6
TRYKTE KRONIKKER	9
Giv de unge deres egen skole	9
Drop matematik og genindfør regning	11
Læreruddannelsens fem kapitalbrølere	13
Bevisgale matematiklærere på afveje	15
Vi skal gentænke hele skolesystemet	17
Videnskapital til alle - eller Marximalstat.....	19
Tvangsskolens 10 plager står i vejen for fremtidens folkeskole.....	21
Naturligvis flygter lærerne væk fra folkeskolen	23
IKKE TRYKTE KRONIKKER	25
Afhumboldtificer universitetet og dets gymnasium.....	25
Humboldt-universitetet, Berlins mest effektive udryddelsesmaskine	27
Læreruddannelsens fem kapitalbrølere	30
Det danske Humboldt-universitet er blevet livsfarligt	32
Arbejdskraftmanglen skyldes uddannelsessvigt	34
Nedsæt en skolings-kommission nu	36
Skoleafbrænding	38
Det danske Humboldt-gymnasium i verdensklasse – hvordan?.....	40
Marxismen kvalte demokratiet i 1968	42
Har universiteterne lært af komiske Ali	45
Foucault og matematiksvaghed	47
Når engle bliver dæmoner.....	49
Mellemskole i stedet for skolelukning	51
Har Humboldt-universitetet en fremtid	54
Europa er stadig besat af Tyskland	57
Folkeskolens afløser: Den blokopdelte talentskole.....	59
Bør en blokopdelt talentskole afløse folkeskolen?	61
Folkeskolens fem fatale fejl	63
En ædru skolegenopretningsplan 2020	65
Republikkens skoleform nu	68
Dreng - ingeniører eller bistansslaver	72
Unge er ikke børn mere.....	74
Sociologen Kierkegaard.....	76
Sådan får Europa comeback	78
Fra matematismus til matematik.....	80

Katolsk matematik, og protestantisk	82
Med pligten kommer lysten til erhverv	83
Giv drengene en chance - afskaf årgangstvung fra 7. klasse	85
Matematik, banalitet eller ondskab	87
Hvem afskaffer tvangsklasserne, OECD eller regionerne	91
Dannelsesskolen som et fængsital	94
Borgerlige bør bevare begavelse, beboelse og befolkning	96
Dannelseskorstog skaber skolekrig, som kan hindres af en OECD-ledet skolekommission	98
Folkeskolens institutionaliserede talentmassakre	101
Regionsrådsvalget er en hån mod demokratiet	103
Drop dog munkematematikken og dens mundtlige eksamen	105
Da grammatikken invaderede matematikken	107
Fra sort til grøn skole	109
Før Europa dør af en overdosis af institutioner	111
Regnemodeller, fakta eller fiktion	112
Normal afstand og hygiejne, og lidt kortere tid	114
Giv dog de unge lov til at dumpe	116
Fem skandaler stoppet med tre indgreb og to kommissioner	118
Matematik-skandalen: Skolens matematisme berøver barnet dets tal-sprog og talsans	120
Afskaf den dumpefri skole og genindfør bededagsferien	122
Lad OECD hindre at også den femte skolereform mislykkes	124
Sverige havde ret: immunitet i stedet for nedlukninger	126
Amerikansk highskole nu, ellers uddør vi	128
Kommer kommissionerne snart?	130
Alle skolens problemer forsvinder med en amerikansk highskole	131
Ingen lytter til den, der er på vej ud	133
EU og naturen og vores intelligens uddør ikke med en fælles EU-skole, individ-rettet som i USA ...	135
FOLDERE	
Fra enheds-skole til 2delt folkeskole, - fælles skole for børn, - holdopdelt for unge	139
Fra 20% til 70% læring?, Mellemskolen	141

2030-MIRAKLET, da skolen blev individrettet og talentudviklende

Tre afviste kronikker fra foråret 2021 om fremtidens 2-delte skole

- En primærskole for børn med en tryk hønemor-lærer de første tre år
- En sekundærskole for unge med talentudvikling gennem daglige selvvalgte boglige og praktiske halvårshold hvor faglærte lærere underviser i deres hovedfag i egne lokaler

En individrettet talentudviklende 2030-skole

Per stortrives i skolen. Han afsluttede primærskolen for børn for halvandet år siden. Han går nu på sekundærskolen for unge. Og har netop for tredje gang valgt sine 5-6 daglige boglige og praktiske halvårshold med lærere, der kun underviser i deres hovedfag og i eget lokale.

Det første halvår var fælles for alle. Her fik de unge repeteret to store fagområder, samfund og tale-sprog samt natur og tal-sprog. Samtidig fik de at vide, at alle har et talent, som de nu skal afdække og udvikle gennem selvvalgte halvårshold. Som de består, hvis de får mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering og test. Og de kan fortsætte på en tertiærskole, når de har bestået et vist antal hold, hvor nogle er obligatoriske.

Per elsker natur og tal-sprog. Og var derfor glad for at kunne vælge model-matematik i stedet for bevis-matematik. Han husker stadig sin første time. Læreren bad dem skive totalen 456 helt ud, som man siger den. Og at skrive 'bundt' i stedet for 'ti', altså $T = 4 \cdot \text{bundt} \cdot \text{bundt} + 5 \cdot \text{bundt} + 6 \cdot \text{en}$. "Her ser vi en talsprogs-sætning med et grundled og et udsagnsled og et prædikat, ligesom sætninger i tale-sproget. Det kalder vi en formel eller en funktion. Vi ser også de fire regnearter, der forener tal: plus, gange, gentaget gange, der kaldes potens, og blok-plusning, der kaldes integralregning. Hver regneart har en modsat regneart, der opdeler tal. I kender allerede minus og division, og skal nu lære de sidste tre: faktortæller og faktor- og pertals-finder. Så kan vi nemlig bruge formler til modellere med ved forene og opdele alle de tal, vi møder i naturen og i samfundet. Og vi vil især modellere det, der kaldes STEM. Det står for natur, teknik, konstruktion, økonomi og matematik."

Så Per vælger nu sit tredje hold i modelmatematik. Samtidig vælger han igen hold i engelsk og i skrivning og litteratur, så han kan aflægge sin afgangsprøve efter 8. klasse. Herefter vil han vælge den nye tekniske HF-skole, så han to år senere kan gå direkte ind på en ingeniørskole. Han har overvejet det etårige adgangskursus til gymnasiet, men så ville han være 20 år, før han kunne komme videre. Og han havde hørt, at gymnasietiden mest gik med at feste og træne mundtlige eksaminer, hvor alle alligevel består, selvom de ikke har afleveret opgaver.

Per fik rigtig meget ud af sine tre år i miniskolen, hvor de havde en hønemor til at lære dem om begge store fagområder. Hun fortalte dem, at der findes to livsformer her på jorden, grønne planter og grå dyr, der begge består af celler, som man kan se i et mikroskop.

Både planter og dyr skal have føde og energi for at leve. Solens stråleenergi pumper vand ud af bladene, så der samtidig suges vand med næringsstoffer op fra jorden. Vandet stiger til vejrs som damp og falder ned igen som regn, der atter fordamper i et åbent kredsløb drevet af solen.

Bladene er planternes lunger, der indånder den kul-ilt, som dyrenes lunger udånder; og udånder den ilt, som dyrenes lunger indånder. Og energien oplagres, når bladene udskifter ilt med vand til kul-vand, sukker, som dyr så kan spise og frigøre energien ved at indånde ilt til at erstatte vandet, så de kan udånde den kul-ilt, som planterne indånder. Planter behøver ikke at flytte sig, og har derfor hverken muskler eller nerver eller hjerne.

Dyr får altså energi ved at spise planter eller andre dyr. Dyr har derfor huller i hovedet, så maven kan få sukker, så lungerne kan få ilt, og så hjernen kan få information til med nerver at styre musklerne hen til, hvor føden og energien er. Hjertet pumper energi og føde rundt til kroppens celler via rødt vand, blod, i et lukket kredsløb.

Hønemoren fortalte også, at vi mennesker udviklede en ekstra hjerne for at holde balancen på to ben. Det var smart, for så kunne vi forvandle forbenene til arme, der kan løfte, og hænder, som kan gribe og

dele ikke kun føden, men også information, da vi udviklede et sprog ved at udstøde lyde for det, vi greb. Mennesker skal derfor kun have tre børn i deres levetid, hvor pattedyr og krybdyr skal have mange børn årligt.

De sidste tre år i primærskolen havde Per en hanefar og en hønemor med hver deres hovedområde.

I tal-sproget så de, at når vi optæller 8 brikker i bundter af 2ere så bruges division til at skubbe bundterne væk så de med gange kan stables i en blok, som minus så kan trække væk, så de ikke-bundtede kan anbringes ovenpå som brøker. Herved fremkommer den vigtige omtællings-formel $8 = (8/2)*2$, eller $T = (T/B)*B$ med ukendte tal. De så også, at to blokke kan plusses oven på hinanden eller ved siden af hinanden.

I tale-sproget så de at mange engelske ord stammer fra dansk. Eleven fra elleve, der betyder en levnet, twelve fra tolv, der betyder to levnet, twenty fra tvende ti. Og de så, hvordan engelsk lyder som vestjysk: "Have a seat, have a drink, before you board a ship, thank you" minder meget om "Hav a sæj, hav a drik, før do borer a skiw, tak do".

I naturfaget var det spændende at bruge diagonalen til at opdele firkanter i to trekanter, hvor man så kunne omtælle siderne i hinanden og få en tangens-formel, der kan regne alt ud i halve firkanter i skolegården. Og at se hvordan en firkant kan klemmes til et kvadrat med kvadratroden som sidelængde. Og at se hvordan en andengradsligning kan løses med et vandret og lodret spillekort lagt oven på hinanden.

De eksperimenterede med vindkraft og vandkraft. Og med dampkraft, hvor opvarmning får grydelåget til at hoppe af, og afkøling får det til at sidde fast. Og det var spændende at tegne og regne på spring fra en gyng.

I samfundsfaget hørte de om handelens historie. Østen ville kun have sølv i bytte for peber og silke. Så rigdommen opstod ved Europas sølvminer, først i Grækenland, så i Romerriget, så i Tyskland, hvorfra det blev transporteret til Norditalien, hvor det skabte Renæssancen og banker. Der gik fallit, da Portugal undgik arabiske mellemhandlere ved at benytte søvejen til Indien rundt om Afrika. Spanien forsøgte at finde deres egen søvej til Indien ved at sejle mod vest, hvor de opdagede Vestindien og Amerika. Her var hverken peber eller silke, men til gengæld sølv i sølvlandet Argentina. Vikingerne kunne sejle, så deres efterkommere i England plyndrede spanske sølvskibe og sejlede på åbent hav til Indien, hvor de købte bomuld til deres nye kolonier i Nordamerika. Bomulden blev sejlet til England til en voksende industri, som også lavede våben, der i Afrika byttedes med slaver, der i Nordamerika byttedes med bomuld, så der nu skabtes en trekantshandel uden behov for sølv. Nu skulle man bare importere råvarer, som maskinerne så kunne lave til færdigvarer til eksport til et verdensmarked, som man så måtte udkæmpe to verdenskrige om.

Per nægter simpelthen at tro det, faren fortæller om sin skoletid. Dengang hed skolen en folkeskole, hvor lærerne skulle undervise både børn og unge. Og også i fag, de ikke selv havde lært. Derfor var der hele tiden lærermangel, og de havde i stedet vikarer. Der tit var studenter, som pralede med, hvordan de havde drukket sig gennem både folkeskolen og gymnasiet. Så i alle skoleårene havde de 3-4 forskellige lærere eller vikarer, der også underviste mange andre klasser.

Efter puberteten skulle de unge blive på barneskolen og tvinges til at følge årgangen i stamklasser, der var dumpefri, så skolen kunne få sit taksameter-tilskud. Og som derfor led under ti velkendte plager. Fravær var udbredt, det havde jo ingen konsekvens, og tit kedede man sig, fordi man ikke var motiveret. Eller fordi læreren ikke havde lært faget og derfor fulgte lærebogen slavisk, og bare gentog den ordret, når man spurgte om noget. I timen skulle læreren derfor først hjælpe dem, der havde været fraværende. Imens sad resten og larmede så meget, at man tit måtte bruge høreværn. Mobning var også udbredt, for folkeskolens tvangsklasser tvang de unge til at være sammen med de samme, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis.

De unge lærte derfor ikke ret meget, så det var almindeligt at snyde til prøver. Og til sluteksamen var det næsten umuligt at dumpe. Her bestod man bare ved at regne hvert sjette stykke rigtigt. Få gad at lave

lektier, så der var god tid til at hænge ud og konkurrere på druk og prøve nye stoffer. Mange unge og lærere og ledere skiftede derfor til privatskoler.

Så rigtig mange mistrivedes, især drengene, der var to år bagud i udvikling. Og som derfor fik markant mindre i karakterer end pigerne, der ringeagtede dem. Og når de to køn fik et skævt forhold til hinanden allerede i skolen, gik det ud over familiedannelsen i hele Europa, hvor hvert par i gennemsnit kun afleverede 1½barn, der så afleverede 1 barn i næste generation. Hvilket ville have halveret befolkningen på 50 år. Modsat Nordamerika, der holdt sit befolkningstal konstant med 2,1 barn per familie.

Så den dumpefri enhedsskole kunne således hverken bidrage til et rimeligt fagligt niveau, til de unges identitetsarbejde eller til at opretholde befolkningstallet.

Man indførte derfor den internationale skolenorm med en primærskole for børn, en sekundærskole for unge og en tertiærskole for jobsøgende, hvor de to sidste var opdelt i selvvalgte halvårshold. Det skete på anbefaling fra en skolingskommission ledet af OECD, den internationale organisation for økonomisk samarbejde og udvikling. Der i sin anbefaling 'Learning Framework 2030' skrev, at fremtidens skole skal "forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid, der bygger på individers, samfunds og planetens velfærd. Fremtidsberedte unge er aktører i deres egen uddannelse og gennem hele livet. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet."

Anne er en af Pers lærere. I miniskolen slugte hun sin hønemors mange fortællinger om natur og samfund og talesprog og talsprog. Og det var også spændende at få detaljerne med de tre sidste år i primærskolen. Og hun nød hun selv at kunne vælge halvårshold på den nye sekundærskole, som netop var blevet skabt ved at sammenlægge alle ungdomsuddannelser fra syvende klasse. Anne fandt hurtigt frem til, at hendes talent lå inden for modelmatematik og fortællinger. Så hvad skulle hun vælge på det tertiære niveau, det tekniske eller det pædagogiske basisår? Hun så derfor bort fra det sundhedsfaglige og det merkantile basisår.

Karakterer var ikke mere et problem, for efter fransk model fik alle med afsluttet sekundærskole adgang til de forskellige basisår på de mange regionale colleges. En stopprøve efter første år ville så afgøre, om man kunne fortsætte eller prøve et andet basisår.

Det pædagogiske basisår var det mest populære, for det gav et solidt fagligt grundlag i de tre pædagogiske grunddiscipliner, filosofi og psykologi og sociologi, alle med en praktisk vinkling mod pædagogikken. Samtidig skulle man vælge to praktikforløb inden for de fem arbejdsområder: førskole, primærskole for børn, sekundærskole for unge, tertiærskole for jobsøgende, og ældreområdet. Særligt spændende var det at høre om kontroverserne inden for de tre discipliner: mellem essens- og eksistens-baseret filosofi, mellem institutionaliserede og individuelle begreber i psykologien, og mellem struktur- og agent-baseret sociologi.

Som de fleste valgte også Anne at fortsætte inden for det pædagogiske område, men hvilken linje skulle hun vælge de sidste tre år frem til sin bachelorgrad? Heldigvis betød valget ikke så meget, for også de danske tertiærskoler var nu opdelt i halvårshold efter international standard. Det var derfor let i sin fritid eller i ferier at tage ekstra hold her i landet eller i udlandet, så man kunne skifte fra et alderstrin til et andet. Eller skifte over og blive fx ingeniør, ligesom mange ingeniører og teknikere med årene valgt at skifte over og blive lærer.

Pers far er lykkelig over, at sekundærskolen nu støtter Per i sit identitetsarbejde, i stedet for at udsætte ham for tvangsklassens ti plager.

Støj og fravær er nu fraværende, da man bliver i klassen for at færdiggøre de daglige lektier eventuelt med hjælp. Druk er begrænset til fredagscafeen, for weekenden bruges til at forberede sig til mandagens tests. Der sikrer, at man får repeteret sin viden, så man ikke behøver at snyde. En test kan tages om, og den dårligste tæller ikke med i slutkarakteren, som giver forrang, næste gang der skal vælges hold. Mobning er ukendt, for man skifter jo klasse 5-6 gange dagligt, hvorfor man heller ikke skal skifte skole for at komme væk fra klassen. Drengene trives ved at være sammen med piger med samme interesse og uden nødvendigvis at være jævnaldrende. Også læreren trives i sit eget lokale med sit eget fag. Det nye

pædagogiske basisår har gjort lærerjobbet så attraktivt, at lærermangel er ukendt. Og på basisåret finder man sig hurtigt en blivende kæreste, så mange par allerede som 25årige har fået job og tre børn, en til mor, en til far og en til staten. Faren for at enhedsskolen skulle føre til udryddelse af befolkningens er derfor forsvundet.

Fordele og ulemper ved udelte og opdelt skoler

Coronatiden betyder hjemmeundervisning, indtil skolen atter kan åbnes. For igen at lukke ned under næste bølge, efterhånden som bølge efter bølge ruller ind over landet forårsaget af stadig nye mutationer.

Når den sidste bølge engang har lagt sig, må vi spørge: Skal vi vende tilbage til det gamle, eller skal vi modernisere et skolesystem, der stammer tilbage fra Napoleonstidens landbrugssamfund. Som siden er blevet først industrialiseret siden automatiseret, så vi nu befinder os i et globaliseret videnssamfund.

Så hvorfor ikke allerede nu nedsætte en skolingskommission til at globalisere det danske skolesystem hele vejen fra førskole til forskerskole, og ledet af OECD, den internationale organisation for økonomisk samarbejde og udvikling. Som med rapporten 'Improving Schools in Sweden', i 2015 hjalp Sverige med deres nødlidende skolesystem. Og som i sin rapport 'Learning Framework 2030' skriver på side 3 og 4, at fremtidens skole skal "forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid, der bygger på individers, samfunds og planetens velfærd. Fremtidsberedte unge er aktører i deres egen uddannelse og gennem hele livet. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet og lægge særlig vægt på de to faktorer, der hjælper den unge med at blive aktør. Det første er et personligt læringsmiljø, der støtter og motiverer den enkelte unge til at nære sine interesser. Det andet er stærke kompetencer i at læse, skrive og regne."

Det internationale skolesystem er tredelt, en primærskole for børn, en sekundærskole for unge og en tertiær skole for jobsøgende voksne.

Kun Danmark holder fast ved en enhedsskole til 10. klasse indført ved reformen i 1975 efter sovjetisk model. Som er dumpefri, så skolerne kan få udbetalt et gennemførelstilskud. Så også her er produktiviteten faldet så drastisk, at man nu kan bestå afgangsprøven i matematik i folkeskolen og i gymnasiet ved at regne hvert sjette og femte stykke rigtigt.

Og som man derfor nu omsider bør omstille til international standard, hvor Finland og Ontario er blandt de førende inden for læreruddannelse og skole.

Ontarios Nordamerikanske highskole model tager udgangspunkt i den unges behov for oplysning om sig selv, og har som formål at støtte den unges identitetsarbejde "Hvem er jeg, hvad kan jeg?" Den møder derfor den unge med agtelse: "Velkommen. Du skal vide, at alle har et talent. Og at det er vores fælles opgave at afdække og udvikle dit personlige talent gennem selvvalgte daglige boglige eller praktiske halvårshold sammen med lærere, der er specielt uddannet til unge, og som kun har ét fag. Holdet godkendes, hvis du opnår mindst 70% af de points, du får for fremmøde, aflevering og delprøver. Går det godt, siger vi 'Godt job, du har talent, du skal da have mere'. Hvis ikke, siger vi 'Godt forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt, så prøv nu et nyt halvårshold.' Og det sidste år på highskolen kan du læse førsteårs hold fra college. Og når du har fundet dit talent, kan du tilmelde dig en talentgruppe, der mødes dagligt efter skoletid, og tager på camps i ferierne."

Denne holdopdelte sekundærskole har både ulemper og fordele.

For den unge er det en ulempe,

- at der skal vælges 5-6 nye hold hvert halve eller hele år
- at skolens frivillige eftermiddagshold er forbeholdt unge med talent
- at der skal skifter lokale efter hver time
- at man ikke har andre faste grupper end eftermiddagens talenthold

For den unge er det en fordel,

- at kunne følge sin nysgerrighed
- at kunne gradvist afdække og udvikle sit personlige talent
- at kunne fravælge at fortsætte på hold, som tapper den unges energi
- at kunne styrke sit talent på de frivillige eftermiddagshold
- at kunne tage collegefag allerede på highskolen.
- at have daglig kontakt med 5-6 forskellige hold med samme nysgerrighed
- at undgå skoleskift, da man dagligt skifter hold 5-6 gange
- at møde lærere, der har valgt faget som sit hovedfag

For lærerne opvejes mulige ulemper langt af de mange fordele:

- at undervise alene i sit hovedfag
- at have sit eget lokale
- at mødes dagligt med de samme 5-6 hold af nysgerrige unge
- at de unge skal underskrive en hold-kontrakt med krav til fremmøde, aflevering og test
- at unge kan bortvise, hvis kontakten brydes
- at kunne tage sommer- eller aftenkurser, der muliggør jobskifte

I enhedsskolen har stavnsbånd til årgangsbestemte stamklasser fra syvende klasse skabt 'tvangsklasser' med ti veldokumenterede plager:

- fravær på grund af kedsomhed, støj og mobning, og fordi skolen er dumpefri
- støj, så mange må bruge høreværn, da læreren ofte kun når at hjælpe de, der har været fraværende
- mobning, fordi de unge i årevis er tvunget til at være sammen, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned, halvår efter halvår
- druk og stoffer som kompensation for manglende identitetsudvikling.
- snyd og bundkarakterer, så bestå-grænserne hele tiden må sænkes
- mundtlige prøver, hvor piger har fordel af større modenhed
- risiko for vikarer og lærere, der ikke er uddannet i faget
- privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklasserne
- mistrivsel, da drenge er to år bagud i modenhed, og derfor får markant mindre karakterer og uddannelse end pigerne, som ringeagter dem
- en halveringstid på 50 år for Europas befolkning, hvor et par kun afleverer 1½barn, der så afleverer 1 barn i næste generation. Modsat Nordamerika, der holder sit befolkningstal konstant med 2,1 barn per par

Internationalt har primærskolen for børn hønemor-lærere, som underviser i begge hovedområder samfund og talesprog samt natur og tal-sprog de først tre år, og som med indgående kendskab til de enkelte børn hurtigt finder ud af at hjælpe alle på deres niveau. Med en ekstra varm forælder får barnet en tryk læringsramme, der kan tilfredsstille barnets nysgerrighed efter viden om dets omverden. Ulempen er, hvis barnet ikke kan lide sin lærer.

Den danske primærskole er del af den tiårige enhedsskole, hvor lærerne skal kunne undervise på alle alderstrin, også i fag, de ikke er uddannet i. Og de fordeles efter regnearks-princippet, der sikrer, at lærerne opfylder deres arbejdsnorm. I de små kasser er der således typisk 3 lærere, som ofte følger klassen de kommende år, måske helt til 9 klasse. For børnene er det en ulempe, at disse 'regnearks-

lærere' ikke nødvendigvis er uddannet i faget eller har lyst til at undervise børn. Børn med indlæringsvanskeligheder får typisk tildelt en pædagog eller overføres til specialundervisning.

Også for ledere er der forskel på de to skoleformer.

På en enhedsskole skal man bestride to job, at være leder for både en primærskole og en sekundærskole. Og må derfor bruge regneark til at fordele lærerne uden at kunne tage ret mange personlige og pædagogiske hensyn.

Modsat på en todelt skole, hvor skemaerne begge steder ligger nogenlunde fast, hvorfor lederen kan fokusere på udvikling af skolens pædagogik og medarbejdere.

Skolelovens § 25a muliggør en omstilling af den danske enhedsskole til en holdopdelt skole. Så interesserede unge kan aflægge afgangsprøverne i dansk, matematik og engelsk efter 8. klasse, og herefter tage gymnasiale C-niveau fag i 9. klasse for at kunne tage flere valghold på en holdopdelt integreret gymnasie-campus. Eller fortsætte fra 8. klasse via en ny 2årig teknisk HF direkte til ingeniørskolerne.

Tilsvarende kan læreruddannelsen opdeles i to efter finsk model med muligheden for et skift gennem sommerkurser.

2030 skoler med trygge nysgerrige børn og talentudviklende oplyste unge

Anne stortrives i skolen. Hun går nu i 4. klasse i primærskolen, og har lige afsluttet miniskolens tre år. Og dermed sagt farvel til sin hønemor, som har stillet børnenes nysgerrighed efter viden om deres omverden ved at undervise dem i begge hovedområder, samfund og tale-sprog, samt natur og tal-sprog. De næste tre år skal hun så have en hanefar til det ene hovedområde og en ny hønemor til det andet.

Storesøster Birthe går nu på i 8. klasse, andet år i den fireårige 'hejskole', hvor de unge får stillet deres nysgerrighed efter viden om sig selv: "Hvem er jeg, og hvad kan jeg?". Og som støttes i deres identitets-arbejde gennem selvvalgte boglige og praktiske halvårshold. Sammen med lærere, som kun underviser i deres hjertefag, så deres faglige begejstring måske kan smitte af. Og som sikrer, at de unge består halvårsholdet med mindst 70% af de point der gives for fremmøde, aflevering og prøver. Og som roser den unge for at have talent eller for at have mod til at afprøve noget ukendt. Det første halvår gik Birthe i en stamklasse for at repetere det grundlæggende i de to hovedområder. Og for at blive introduceret til de kommende selvvalgte halvårshold.

Storebror Carl havde svært ved at vælge efter 9 klasse. Skulle han fortsætte med tiende klasse og her vælge hold, som gav direkte adgang til toårige diplom- og fireårige bacheloruddannelser? Eller skulle han forsøge at bestå den etårige adgangsprøve til det toårige gymnasiums mange linjer, som skulle give en grundigere forberedelse, men som ofte gik med druk og fester i stedet.

Carl bestod adgangsprøven, især fordi skriftlige prøver havde erstattet de mundtlige prøver, der jo var dybt uretfærdige for de sidste, der skulle op. Men han var blevet så glad for projektmatematik, at han vendte tilbage til tiende klassen for at tage de hold, der gav ham adgang til ingeniørstudiet, så han kunne blive ingeniør som 22årig og møde andre målrettede unge af begge køn på det lokale college.

Fætrene Dan og Erik havde gjort det samme. Dan havde lige afsluttet sundhedslinjens fællesår, og fortsatte nu med at læse til sygeplejer. Og efter det pædagogiske fællesår valget Erik at læse til lærer i sekundærskolen for de unge, da hans karakterer ikke rakte til at blive lærer i primærskolen for børn. Begge havde valgt et af de nye regionale integrerede colleges, hvor der var mulighed for at få mange nye venner af begge køn.

Alle er således glade for det nye tredelte skolesystem med primær-, sekundær- og tertiærskole efter international model, der var blevet indført ved skolereformen i 2025 til afløsning af den tidligere reform fra 1975, hvor den opdeltede lektieskole blev erstattet af en tiårig enhedsskole efter sovjetisk model, som hurtigt blev dumpefri, da skolerne jo skulle have deres gennemførelstilskud. Så det faglige niveau faldt gradvist, indtil man i 2020 kunne bestå afgangsprøven i matematik i folkeskolen og i gymnasiet ved at regne hvert sjette og femte stykke rigtigt.

De årgangsbestemte stamklasser fra syvende klasser betød stavnsbånd til tvangsklasser med ti veldokumenterede plager: Mobning, fordi de unge var tvunget til at være sammen, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis. Støj, så mange måtte bruge høreværn. Fravær på grund af mobning og støj, som igen medførte snyd og bundkarakterer. Druk og stoffer som kompensation for manglende identitetsudvikling. Vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygtede fra tvangsklasserne. Mistrivsel, da drenge var to år bagud i modenhed og derfor fik markant mindre uddannelse end pigerne, som ringeagtede dem. Samt en halveringstid på 50 år for Europas befolkning, hvor et par kun afleverede 1½ barn, der så afleverede 1 barn i næste generation. Modsat Nordamerika, der holdt sit befolkningstal konstant med 2,1 barn per familie.

Så den dumpefri enhedsskole kunne således ikke bidrage til et rimeligt fagligt niveau, til de unges identitetsarbejde eller til at opretholde befolkningstallet.

Man nedsatte derfor en skolingskommission til at globalisere det danske skolesystem hele vejen fra førskole til forskerskole, og ledet af OECD, den internationale organisation for økonomisk samarbejde og udvikling. Som i sin anbefaling 'Learning Framework 2030' skriver på side 3 og 4, at fremtidens skole skal "forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid, der bygger på individers, samfunds og planetens velfærd. Fremtidsberedte unge er aktører i deres egen uddannelse og gennem hele livet. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet og lægge særlig vægt på de to faktorer, der hjælper den unge med at blive aktør. Det første er et personligt læringsmiljø, der støtter og motiverer den enkelte unge til at nærme sine interesser, til at skabe sammenhænge mellem forskellige læringsoplevelser og muligheder og til at designe egne læringsprojekter og processer i samarbejde med andre. Det andet er at opbygge et solidt fundament hvilende på stærke kompetencer i at læse, skrive og regne."

Den nedsatte kommission anførte i sin slutrapport, at skolen sociologiske set er en institution, der behandler mennesker. Det centrale spørgsmål er derfor, så om skolen skal ses ud fra institutionen eller ud fra mennesket: "Individet for eller før institutionen?"

Tidligere, i en statisk national industri-økonomi kunne det være en fordel at tilpasse individet til de statiske institutioner. Men i en fleksibel global videns-økonomi er det vigtigt at gøre det modsatte, at tilpasse institutionen til individet, og dermed tænke skolen ud fra mennesket i stedet for ud fra institutionen. Og derfor tage udgangspunkt i mennesket som pattedyr, der ændrer natur ved kønsmodningen.

Den danske skole bør derfor følge den internationale norm og være tredelt, en primærskole der støtter barnets interesse for sin omverden, en sekundærskole der støtter den unges søgen efter eget talent og identitet. Samt en tertiær skole med erhvervsrettet viden til den jobsøgende.

Skolen skal derfor sigte på oplysning i stedet for dannelse, som kan bruges på to forskellige måder. Ud fra individet kan man sige, at barnet danner en omverdenopfattelse, og at den unge danner en selvopfattelse. Ud fra institutionen kan man modsat sige, at denne skal danne mennesker, hvor faget didaktik så skal diskutere dannelsens indhold.

Desværre forties begrebets historiske baggrund ofte. Dannelse kommer fra det tyske 'Bildung', som blev skabt for at befri Berlin for Napoleons besættelse. Helt uventet havde de fransk bondhære besejret de tyske professionelle adelsledede lejehære. Men den preussiske konge indså hurtigt grunden til Napoleons succes: Frankrig havde mobiliseret sin befolkning og skabt en stærk centraladministration med tilhørende skolesystem. Kongen bad derfor Humboldt skabe en embedsrettet og linjeopdelt dannelsesskole, som stadig bruges i det meste af Vesteuropa, og som skulle mobilisere den tyske befolkning på tre måder: Befolkningen må ikke oplyses, da den så vil forlange demokrati som i Frankrig. I stedet skal den indpodes nationalisme, så den ser sig som et folk, som får identitet ved at følge Hegels Verdensånd og bekæmpe andre folk, især det franske. Endelig skal dens elite udsorteres til en ny vidensadel til embeder i en ny stærk centraladministration ligesom den i Frankrig.

Om baggrunden for begrebet dannelse oplyser Salomons Konversationsleksikon, at det bygger på Herders folke-begreb og tysk nationalromantik, hvor Herder erklærer 'Krig imod Oplysningstidsalderens Falanks'. Samt at Herders 'kultursyn havde elementer, som blev udviklet positivt og negativt i den tyske

og danske nationalromantik ligesom både marxister og senere nationalsocialister ønskede at tage hans begreb om folket til indtægt.' Endelig oplyses, at Herder øvede indflydelse på Hegel, der hævder eksistensen af en religiøs Verdensånd, som udtrykker sig gennem den skønne kunst og gennem folkenes historie, og som dermed er i modsætning til kristendommen. Så inviteres dannelsen indenfor, følger der nogle uhyggelige tankesystemer med, herunder anti-oplysning.

Som internationale rollemodeller kan anvendes Ontarios tredelte skolesystem og Finland, hvor læreruddannelsen er forskellig for børn og for unge.

Den lille skolereform i 2014 var ellers inspireret af Ontario, men det eneste, man bragte med hjem, var to ekstra skoletimer dagligt. Desværre undlod man at bruge den etnografiske metode, at sidde i samme klasselokale to dage i træk. Første chok kommer ved valg af skole: Enhedsskolen findes ikke, i stedet er der primærskoler for børn og sekundærskoler for unge. På sekundærskolen kommer andet chok allerede i første frikvarter. Læreren bliver siddende, og klassen forlader lokalet. Hvor skal de hen? Til vidt forskellige selvvalgte halvårshold. Så stamklasser finde ikke. Og tredje chok: læreren stortrives i eget lokale, og underviser kun i sit hovedfag! Fjerde chok kommer næste dag, der er en nøjagtig gentagelse af foregående dag. Femte chok kommer så ved et besøg på en primærskole: Børnene har en hønemor, der underviser i begge faglige hovedområder. Og sjette chok: lærerne er naturligvis uddannet på universitetet. Og kan med ekstra sommerkurser blive gymnasielærere.

En 2030-skole skal besvare en række spørgsmål.

Det overordnede spørgsmål er: Individ og institution, hvad er mål og hvad er middel? Skal individet indrettes efter institutionens politisk bestemte mål? Eller skal institutionen indrettes efter individets identitetsarbejde?

De detaljerede spørgsmål er:

- Hvordan kan skolen støtte barnets nysgerrighed efter sin omverden?
- Hvordan kan skolen støtte den unges nysgerrighed efter sit eget talent og identitet?
- Hvordan kan gymnasiet erstatte utroværdige standpunkts-karakterer med troværdige præstations-karakterer, og erstatte utroværdige mundtlige eksaminer hvor alle kan eksamineres til at bestå med troværdige skriftlige eksamener som er den internationale standard?
- Hvordan kan der indføres fællesår for beslægtede videregående uddannelser, bl.a. inden for det pædagogiske og det sundhedsfaglige og det tekniske område på lokale 4års colleges med direkte adgang fra en holdopdelt hejskole?
- Hvordan kan man tale om skoling og oplysning uden at bruge ordet 'dannelse'?

TRYKTE KRONIKKER

Giv de unge deres egen skole

Kronik Information 13. november 2002

Alle vil i gymnasiet – jamen, så lad dem dog, og lav gymnasiet om. Helst, mens der stadig er lærere

Der lægges nu op til ændringer i folkeskolen og gymnasiet. Mange kokke står om bordet med hver deres ønsketænkning. Men hvad med i stedet at se på de nøgne facts?

Det er et faktum at gennemsnitsalderen for gymnasielærere er langt over 50 år. Samt at der er en alt for lav tilgang af nye gymnasielærere inden for hårde fag som matematik og naturvidenskab, bl.a. fordi der er en alt for lav tilgang til matematikbaserede uddannelser inden for naturvidenskab og teknologi. Disse to fakta vil bevirke at gymnasiet bryder sammen inden for det næste tiår på grund af lærermangel inden for de hårde fag.

Og det er et faktum, at ungdommen mangler sin egen skole. Først to-tre år på en barneskole, folkeskolen, så to-tre år på en universitetsforskole, gymnasiet.

Gymnasiet vedkender sig at være studieforberegende. Men navnet folkeskole slører for dens umulige opgave, at uddanne både børn og unge med én og samme læreruddannelse. I et forsøg på at tjene to herrer på samme tid har folkeskolen sat sig mellem to stole, hvor den er mere barneskole end ungdomsskole.

At børn og unge lærer forskelligt kan ses ved at besøge skolen på et tidspunkt, hvor eleverne sætter deres egne læringsdagsorden, nemlig i frikvarteret. Tredje klasse løber rundt på skolen, råber og skubber til hinanden. For som andre pattedyrunger lærer også menneskebørn ved at mærke verden.

Ottende klasse derimod sidder stille og roligt i klasseværelset og udveksler fortællinger med hinanden og med mobiltelefonen. De kom ud af puberteten og mødte op i skolen spændte på hvilke nye fortællere og nye fortællinger den havde om deres nyopdagende verden.

Men skolen kan kun tilbyde genbrug af barneskolens fortællere, og disse kan kun bede de unge have tålmodighed i to-tre år endnu før de kan påbegynde en ungdomsuddannelse. Men i mellemtiden kan de jo passende forberede sig på den kommende afslutningseksamen fra folkeskolen.

Senere møder de unge spændte op i gymnasiet, men modtages her af universitetsuddannede forskere, der kun kan fortælle om deres eget fag, og som hele tiden bruger fremmedord. Så efter i tre år at have hørt på hvordan »bublibub« er et eksempel på »bablibab« er det vel intet under, at det sidste, de unge ønsker at blive er gymnasielærere.

Kort sagt, de to største problemer i folkeskolen og gymnasiet er, at ungdommen mangler sin egen skole, og at gymnasiet snart forsvinder på grund af lærermangel.

Løsningen er til gengæld snublende nær. Vi kunne jo skele til udlandet og indrette to skoler og to læreruddannelser, én for børn og én for de unge.

Vi kunne lade den nuværende folkeskole stoppe efter 7. klasse, og ændre navnet til grundskole. Ordet folkeskole havde en dyb mening for hundrede år siden, da det var vigtigt at signalere, at nu blev byens borgerdydsskoler og landets almueskoler samlet til én skole, folkets skole. Men i dag er ordet direkte misvisende, eftersom det jo ikke er folket, der går i folkeskolen.

I udlandet undrer man sig da også når man hører at danske børn går i »the people's school«, at lærerne er udannet på et »seminarium«, og at skolen slutter med tre år på et »gymnasium«.

Ordet »people« leder tanken hen på en socialistisk étpartistat. Og på engelsk betyder seminarium præsteskole, og gymnasium betyder gymnastiksal. Det er derfor ikke underligt at udenlandske tilhørere bliver forvandlet til store spørgsmålstegn når de for deres indre blik ser det danske uddannelsessystem fremstå som geledder af glade børn der først marcherer ti år i takt under kommando af præster, og siden slapper af med tre års gymnastik. Så hvad med at opfinde nogle tidssvarende globaliseringsvenlige betegnelser?

Ungdommen kan få sin egen ungdomsskole ved at samle 8., 9., 1.g og 2.g til en fireårig dansk »hej-skole« efter amerikansk mønster. 3.g kan overføres til universitetsniveauet og blive til et fireårigt college, eller til et toårigt lokalt junior-college, der også omfatter i teknisk og merkantil erhvervsuddannelse.

Det vil være klogt at gå i gang nu, mens de aldrende gymnasielærere endnu er til rådighed som lærere i hejskolen, som uddannere af lærere til ungdomsskolen, og som lektorer på junior college. For om ti år er det for sent.

Fordelene ved at omorganisere folkeskolen og gymnasiet til en grundskole og en ungdomsskole er mange.

Opdelingen respekterer at børn og unge lærer forskelligt, og derfor også skal undervises forskelligt.

Ungdomsskolen kan nemt tiltrække nye lærere. Især hvis man dropper den nuværende dille med projektarbejde. Projektarbejde var yderst relevant for 30 år siden i industrisamfundets sidste fase. Men i dag er informationssamfundet godt i gang, og her er det »storytelling«, der tæller. Vi har huller i hovedet for at få mad til kroppen og fortællinger til hjernen. Og veltillavet mad og spændende fortællinger glider automatisk ned, så både kroppen og forstanden undgår at blive forkrøblet.

Udfordringen til informationssamfundets lærere hedder »storytelling«, dvs. at kunne oversætte deres fag til fortællinger der er spiselige for en ungdom, der lærer gennem sladderlæring: »Fortæl mig noget jeg ikke ved, om noget jeg ved«.

Endvidere undgår skolen at udvikle skoletræthed, for de unge får nye lærere og nye fortællinger fra første dag i ungdomsskolen. Og allerede som 18-årige kan de unge gå videre med det der interesserer dem, det kan være praktiske erhverv på et lokalt college, eller en profession på et lokalt eller et regionalt college, f.eks. en uddannelse til lærere for børn eller for unge.

Eller til ingeniør. For storytelling løser også problemet med flugten fra naturvidenskab. Naturvidenskab har gemmen århundreder udviklet sig gennem lag på lag af abstraktioner.

Men i dag fortælles naturvidenskaben i omvendt historisk rækkefølge, så et abstrakt begreb forklares som eksempel på et endnu mere abstrakt begreb, der historisk blev opfundet senere. Således fremstiller matematikfaget en funktion som et eksempel på en mængderelation, til trods for at funktionen stammer fra omkring 1750, og mængden fra omkring 1900. Intet under at publikum udvandrer, når filmen vises bagfra.

Men matematikfaget kunne anmodes om at respektere den historiske rækkefølge og praktisere storytelling. Matematikken kunne forklare det abstrakte ud fra det konkrete, f.eks. ved at genbruge de oprindelige talemåder og sige, at en funktion er et navn for et regnestykke med et ukendt tal, som f.eks. $3+x$.

Hvis bibliob-matematik erstattes med regne-matematik vender eleverne glade tilbage til faget. For som de siger: »Det er sjovt når man kan forstå det og finde ud af det!«.

Vi kunne naturligvis også forsøge at reformere de nuværende skoleformer: Hvis vi laver gymnasiet om i 2005 og indfører projektarbejde, så bliver eleverne så glade for gymnasiet at de alle vil være gymnasielærere, især i de hårde fag. Nuvel, lad os et øjeblik tro på det. Så er den første nye begejstrede årgang færdig i 2008, og efter et par fjumreår rundt i verden og i uddannelses-systemet påbegynder de en gymnasielæreruddannelse i 2012 og bliver måske færdig i 2018, hvorefter de er klar på markedet i 2020.

I mellemtiden har det været 2010, og lad os lige prøve at være lidt optimistiske mht. hvordan verden ser ud i 2010. I 2005 indføres projektgymnasiet, der vil få en stor del af de nuværende gymnasielærere til at fremskynde deres pension så de forlader skolen samtidig med det gode gamle gymnasium i 2008.

I 2010 står tre fjerdedele af matematiklærerjob ubesat. Halvdelen af matematiklærerne er gået på pension, og halvdelen af resten er søgt over i de private gymnasier, der skyder op som paddehatte i de store byer, og hvor matematiklærerens løn er blevet tredoblet.

Nogle gymnasier forsøger at holde på deres lærere og tilbyder tredobbelt løn ved at tvinge de øvrige lærere til at øge deres undervisningsbyrde med 50 procent, hvilket bevirker massive strejker overalt på de offentlige gymnasier.

Tilgangen til ingeniørstuderende falder drastisk, da hovedleverandørerne til disse, provincygymnasierne, nu ikke længere kan levere studerende.

Desperat iværksættes efteruddannelseskurser i matematik for folkeskolelærere og humanister, men stort set alle dumper til eksamen. Så forældrene opgiver efterhånden det offentlige gymnasium, og tager et stort lån i parcelhuset for at kunne sende børnene på privat kostskole i København, det eneste sted de kan modtage undervisning i matematik. Men lærerne her underviser stadig i bibliob-matematik, så ingen studenter ønsker at gå videre af den vej.

Så i 2014 må Danmark atter erklæres fallit. I 1814 var det valutaen, nu er det uddannelsessystemet. Vi må så anmode om at blive sat under administration af svenskerne. Og i løbet af de 20 år det tager svenskerne at opbygge et nyt uddannelsessystem, synker Danmark længere og længere ned mod U-landsstatus.

Nå så slemt går det vel ikke. Nej sikkert ikke, men tør vi løbe risikoen? Er det ikke bedre at forebygge end at helbrede? Så kære politikere, hvad med at fejre folkeskolen og gymnasiets 100-års jubilæer ved at takke for en god tid og sende dem på museum. Og lad så ungdommen få den skole, den har ventet så længe på. På forhånd tak.

Drop matematik og genindfør regning

Kronik Berlingske 3.1 2004

Matematismens pris. De dårlige danske resultater i naturfag i PISA-undersøgelsen skyldes det

Skal nedturen på PISA-skalaen vendes til en optur, må der ske en anglicering af den danske matematik, så matematikken bliver metamatik-fri og matematisme-fri.

Igen har OECD med sin PISA-undersøgelse afsløret, at det står sløjt til med de tre centrale skolefag læsning, regning og naturfag. Altså med de tre fag, som man først og fremmest går i skole for at lære, da de ikke kan læres i de sammenhænge, man ellers færdes i, hjemmet, vennekredsen, sportsforeninger, osv. I læsning falder vi fra plads 16 til plads 19, i matematik fra plads 12 til 15. Men den store katastrofe er naturfag, hvor vi falder fra plads 22 til plads 31. Hvad er problemet med naturfag?

Vi ser straks Finland som det store forbillede, da Finland indtager plads 1, 2 og 1. Men vi bør også se nærmere på Canada, som indtager plads 3, 7 og 11. For så vil vi hurtigt indse, at den store synder i naturfagskatastrofen hverken er elever eller lærere, men faget matematik.

Kernen i naturfag er det faktum, at vi kan forudsige naturens opførsel ved at regne på den. Vi behøver altså ikke at bygge mange storebæltsbroer for at se, hvilken der holder. Vi kan på forhånd regne ud, hvordan broen skal konstrueres, for at den ikke styrter sammen. Kort sagt, naturfaget bygger sin styrke på, at det kan benytte regnefagets forudsigelseskraft.

Det var netop, hvad der skete i 1600-tallet, da Brahe, Kepler og Newton tvang biblioteket til at respektere laboratoriet og fratagte påstanden om, at planeterne bevæger sig rundt om Jorden.

De tre herrer indførte en ny standard for at skabe viden: Videnskab er kontrollerbare udsagn baseret på troværdige data. Brahe brugte sit liv på at indsamle troværdige data i form af observationer af planeternes bevægelse. På denne baggrund kunne Kepler slutte, at planeterne bevæger sig rundt om Solen. Og på denne baggrund kunne Newton opstille en generel teori: Planeterne falder mod Solen trukket af samme kraft, som får æbler og måner til at falde til Jorden, en tyngdekraft der kan sættes på tal og formel. Og som derfor gennem beregning kan forudsige udfaldet af fremtidige fald i laboratoriet.

Sådan tvang regnefagets forudsigelseskraft biblioteket til at erstatte tro med viden. Dette førte til 1700-tallets oplysningstid og til dennes opgør med de to formynderiske herrer: herremanden og Vorherre. Samt til installering af to demokratier: i USA og i Frankrig.

Så regnefaget skabte grundlaget for demokratiet. Derfor vogter den demokratiske angloamerikanske skole over sit regnefag, mathematics. Fysikfaget støttes ved, at en del af regnefaget kaldes 'applied mathematics'. Dvs. eleverne lærer at regne på naturen både i fysik og i matematik.

I disse lande betyder ordet 'mathematics' konkret regning; her betyder matematik abstrakt regning, hvilket de andre kalder algebra.

Derovre er matematik populært, fordi eleverne kan se nytten af at kunne regne overalt. Her vender eleverne ryggen til matematik, fordi de ikke kan se dens abstrakte begreber brugt nogen steder.

Derovre siger lærerne, at matematik handler om tal og beregning. Her siger lærerne, at matematik handler om logik og beviser med henvisning til universitetets definition af matematik: Matematik er hvad matematikere laver.

Derovre lærer de matematik ved at regne på den økonomiske og fysiske omverden. Her skal vi først lære matematikken, før vi kan anvende den, for »vi kan jo ikke anvende matematikken, før vi har lært den, vel?«.

Herhjemme ser vi verden som anvender af matematik. Derovre ser de verden som skaber af matematik.

Det gjorde vi også engang. Indtil 1960 opdelte vi matematikfaget i to dele, konkret regning og abstrakt matematik. Men med indførelsen af den nye matematik i 1960'erne forsvandt regnefaget, som nu blev opfattet som anvendt matematik.

Den amerikanske matematikhistoriker Morris Kline giver i bogen 'Hvorfor kan Jørgen ikke regne' en rammende karikatur af den nye bevismatematik's besynderligheder. Læreren spørger: »Hvorfor er $2+3 = 3+2$?« Eleverne svarer: »Fordi begge er lig 5«, hvortil læreren svarer: »Nej, det er fordi den kommutative lov gælder for addition i mængden af naturlige tal«.

USA gik med sloganet 'back to basics' hurtigt bort fra mængdematematikken. Her i landet findes den stadig lige under overfladen overalt i uddannelsessystemet.

Man kan undre sig over logikken i at fremstille mængdebegrebet som matematikkens grundlag, når det først blev opfundet omkring år 1900, dvs. ca. 200 år efter, at matematikken havde opdaget den sidste regningsart, differentialregning.

Når matematik holder op med at respektere sin historiske rækkefølge og vendes på hovedet, ophører den med at være matematik og bliver i stedet til 'matematik på hovedet', 'meta-matik' eller 'dræber-matematik'. Meta-matik fordi den fremstiller matematikken som nedsteget oppe fra en metafysisk oververden, hvor den i virkeligheden er opstået nede fra en fysisk omverden. Dræber-matematik fordi den abstrakte matematik ikke kan anvendes til noget uden for klasseværelset, og indenfor kan den kun anvendes til at dræbe fagets relevans og elevernes interesse.

Det er denne dræbende meta-matik, som har meget uheldige konsekvenser for matematikken og katastrofale konsekvenser for naturfaget i ungdomsuddannelserne. Den vender tingene på hovedet ved at kræve, at man først skal forstå et regnestykke, før man må regne det ud. Og forståelsen skal komme oppefra, et regnestykke skal forstås som værende et eksempel på en funktion.

Så før man regner, skal den korrekte definition på en funktion kunne gengives: »En funktion er et eksempel på en mængderelation, hvorom det gælder, at den til ethvert element i den ene mængde knytter et og kun et element i den anden mængde«. Eleverne hører dette som »Bublub er et eksempel på bablibab«, for hvordan i alverden skal man kunne forstå noget abstrakt ud fra noget endnu mere abstrakt? Så helt naturligt beder eleverne om en ægte forklaring, som forklarer det ukendte ved noget kendt.

Men de stakkels lærere kan kun gentage, hvad de allerede har sagt. For ligesom der hører mange eksempler til én abstraktion, hører der kun én abstraktion til eksemplerne, når tingene vendes på hovedet. Så det eneste lærerne kan gøre er at tale langsommere eller råbe højere. Denne ekko-undervisning tvinger eleverne til at vende ryggen til matematikken og fravælge matematikbaserede uddannelser med en række uheldige resultater til følge: Vore ingeniørskoler må fylde studiepladserne op med udenlandske studerede; gymnasiet vil bryde sammen inden ti år på grund af lærermangel inden for

matematik og fysik, da halvdelen af de nuværende lærere snart går på pension. Og da alt for få læser matematik, hvoraf de færreste kunne tænke sig at blive gymnasielærere.

Men værre endnu: Denne på-hovedet-vendte meta-matik kan ikke forhindre, at matematikken bliver forurennet med 'matematisme'. Matematisme er en isme, altså noget som nogen tror på, men som ikke holder i virkeligheden.

Forskellen på matematik og matematisme kan illustreres ved de to regnestykker $2+3=5$ og $2 \times 3=6$.

Plusstykker er matematisme, da der findes utallige eksempler på, at $2+3$ ikke er 5, f.eks. 2 uger + 3 dage = 17 dage, 2 meter + 3 centimeter = 203 centimeter, osv.

Plusstykker er nemlig altid enhedsafhængige. En lære som kostede USA dyrt, da to Mars-sonder smadredes, fordi man ukritisk plussede centimeter og tommer. Og som nu også koster Danmark dyrt i form af et voksende tab af international prestige og af regnetalenter.

Gangestykker er derimod matematik, fordi de er enhedsuafhængige ved altid at have enheden indbygget i sig, da 1×3 altid kan opfattes som enheden '3ere'. Så 2×3 kan som 2 3ere altid optælles som 6 1ere, dvs. $2 \times 3 = 6 \times 1$.

Skal nedturen på PISA-skalaen vendes til en optur, må der ske en anglicisering af den danske matematik, så matematikken bliver metamatik-fri og matematisme-fri. Dette gøres lettest ved at vende tilbage til den gamle betegnelse 'regning'. Derfor: Drop matematikken og genindfør regning, for eleverne elsker at lære om forholdsregning, trekantsregning, vækstregning, sandsynlighedsregning, bogstavregning, pertalsregning (brøkregning, red.) osv. Og så vil eleverne få den forudsigelseskraft tilbage, som skaber og udvikler både naturfaget og demokratiet.

Læreruddannelsens fem kapitalbrølere

Kronik Kristeligt dagblad 8. august 2007

Skal dansk læreruddannelse op på internationalt niveau, må politikerne en tur til Irland eller Canada for at se, hvordan den tyske, pastorale dannelsestænkning kan erstattes af den angloamerikanske oplysningstænkning

Læreruddannelsen er på nedtur. Magisterbladet oplyser, at to ud af fem falder fra under studiet, og at ansøgstallet er halveret på tre år.

En uhyggelig tendens, som selvfølgelig må stoppes ved hurtigst muligt at rette op på læreruddannelsens fem kapitalbrølere.

Det er svært at forklare dansk læreruddannelse for folk fra engelsktalende lande

De ryster uforstående på hovedet og stiller typisk fem pinlige spørgsmål: Hvorfor foregår dansk læreruddannelse ikke på universitetet som i resten af verden? Hvordan kan man uddanne lærere til at undervise både børn og unge, når resten af verden uddanner lærere til at undervise enten børn eller unge? Hvorfor benytter man stadig mundtlige prøver, når resten af verden er gået over til skriftlige? Hvorfor bygger skolen og læreruddannelsen på tysk dannelsestænkning, når resten af verden bygger på angloamerikansk oplysningstænkning? Og hvorfor nægter man at lytte til OECD's kritik af dansk læreruddannelse, når resten af verden gerne modtager råd fra OECD?

Slingrekursen fra den ene læreruddannelsesreform til den næste viser klart, at vi må have hjælp udefra. Ellers bliver vidensniveauet så lavt, at det ikke længere kan skjules af de mundtlige karakterer, som udlandet også ryster på hovedet af: Hvordan kan samme person, som giver undervisningen, også vurdere dens resultat? Og hvorfor holder I fast i en afhøringsform, som stammer tilbage fra katekismusoverhøringens tid?

Spørges elever, hvordan læreren giver mundtlige karakterer, er svaret typisk: "Vi får middelkarakteren 7 bare for at møde op og sige noget generelt uden at have læst lektier

"Med sådanne mundtlige "fupkarakterer" kan den danske skole "siddes af", uden at eleverne lærer noget, først i folkeskolen, så i gymnasiet og så på læreruddannelsen, hvor man bliver certificeret til selv at uddele fupkarakterer

I skriftlige fag går det naturligvis helt galt, når man ikke har lært noget. Men det klarer ministeriet nemt ved til den afsluttende prøve i matematik at sænke bestå-grænsen fra det internationale niveau på 60 procent rigtige svar til 20 procent i folkeskolen og 40 procent i gymnasiet

Prisen for, at skolen kan "siddes af", betales af de videregående uddannelser, hvor den metode ikke kan bruges. Her er dumpeprocenterne skyhøje, her må danske studerende købe ekstra kurser for at bestå, og her er manglen på ingeniører, it-folk, læger, sygeplejersker samt lærere i matematik og fysik alarmerende høj

I sin universitetsundersøgelse fra 2004, der findes på Forskningsministeriets hjemmeside, stiller OECD en række spørgsmål til danske universiteter: Hvorfor formår de kun at uddanne 13 procent af en årgang, det vil sige kun en fjerdedel af international standard, når vi har verdens bedst finansierede uddannelsessystem? Hvorfor uddanner de kun til sig selv? Hvorfor tvinger de som de eneste i verden de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad?

Hvorfor følger de ikke den internationale standard og afslutter studiet med en modulopbygget bachelorgrad, der hurtigt kan suppleres med nye moduler, hvis man ikke kan få arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte arbejde? Hvorfor har Danmark tre ministerier for tertiær uddannelse, når resten af verden kan nøjes med et? Endelig anbefaler OECD, at læreruddannelsen fjernes fra enkelt-fakultære institutioner og anbringes på universitetet som i resten af verden

Det modsætter danske universiteter sig kraftigt. De klynger sig fast til deres forbillede, Humboldt-universitetet i Berlin. Og de forsøger af al magt at omgå krav om, at de skal globalisere sig. For eksempel har universiteterne saboteret overgangen til oplysende universitet ved at indføre treårige bacheloruddannelser, hvor den internationale standard er fireårige

Det oplysende universitet er del af et oplysende skolesystem. Dette bygger på det biologiske faktum, at børn og unge lærer vidt forskelligt, hvorfor skolen deles i to med hver sin læreruddannelse, en primærskole for børn og en sekundærskole for unge. Herefter følger så en tertiærskole for profession, og endelig en ekspertskole for ekspertise og forskning. I det oplysende skolesystem har 95 procent af en årgang universitetsadgang som 18-årige, og fire år efter har 50 procent en modulopbygget bachelorgrad. Som 25-årige har de fleste job

Det oplysende skolesystem stammer fra 1700-tallets oplysningstid, der resulterede i to demokratier, i USA og i Frankrig. De enevældige tyske fyrster brød sig ikke om det nye demokrati. Som modtræk mod demokratiets oplysningskoler bad fyrsterne derfor Humboldt om at udvikle en eliteskole

Humboldt valgte at basere den tyske befrielseskamp mod demokratiet på begrebet dannelse. Til at formidle dannelsen skabte Humboldt et uddannelsessystem bestående af "Volksschule, Gymnasium und Universität". Dette system blev model for Europas enevældige monarkier, herunder det danske

I Humboldts uddannelsessystem nægter Humboldt-universitetet at modtage de unge direkte fra sekundærskolen, men forlanger, at de først består en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel har adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel går videre til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen dumpes bort, så kun 13 procent kommer igennem med en universitetseksamen som 29-årige

Af disse får kun få job inden for deres uddannelsesområde, fordi Humboldt-universitetet kun uddanner til sig selv. Samtidig bevirker Humboldts dannelsessystem, at der opstår en alvorlig personalemangel inden for sygepleje, undervisning, ingeniørfag med mere

Desværre er danske universiteter stadig Humboldt-universiteter, der vender ryggen til omverdenen, som dengang var befolket af kejsere og paver og oplyste franskmænd. Men som i dag er demokratiske samfund, der lider under, at det humboldtske universitet kun forsker i sig selv og nægter læreruddannelsen adgang

Det oplysende universitet har ingen problemer med at rekruttere studerende til sine to læreruddannelser til børn og unge. Det er spændende at blive oplyst om sin konkrete omverden, og det er spændende at formidle denne oplysning videre. Og der, er enkelt og meningsfyldt at afholde skriftlige prøver, der viser, at børn og unge bliver mere og mere oplyst

Dannelsesskolen har derimod svært ved at forklare, hvad eleverne skal dannes til. Den har derfor opfundet et særligt fag, didaktik, der forsøger at fastlægge dannelsens indhold, men som ofte ender i abstrakt tågesnak, der stjæler megen tid af læreruddannelsen, og som får mange til at falde fra. Og som i skolen er umulig at teste skriftligt, hvorfor lærerne tvinges til at skjule elevernes uoplysthed med mundtlige fupkarakterer

Skal dansk læreruddannelse op på internationalt niveau, må OECD's kritik tages alvorligt. Og politikerne må en tur til Irland eller Canada for at se, hvordan det pastorale Humboldt-universitet kan erstattes af et oplysende universitet for tertiær uddannelse, der modtager de unge direkte efter sekundærskolen, og som tilbyder en fireårig, modulopbygget bacheloruddannelse, der kan opdeles i to, så også de kortere videregående uddannelser bliver del af det oplysende universitet som i resten af verden. Som ikke tvinger de studerende til at tage en mastergrad under studiet, men tilbyder en erhvervsrettet mastergrad som en senere videreuddannelsesmulighed. Og som bruger skriftlige prøver

På det modulopbyggede oplysningsuniversitet vil formidlingsuddannelserne være så fleksible, at man med tilbygning af få moduler nemt kan skifte job mellem journalist, pædagog, primærskolelærer, sekundærskolelærer og lignende

OECD hjælper gerne med en omstilling fra pastoral dannelse til globaliseret oplysning. Men først må vi lytte til, hvad OECD forsøger at fortælle landet med verdens dyreste, men langtfra bedste skolesystem

Bevisgale matematiklærere på afveje

Kronik Jyllands-Posten 2.3.2015

Væksten i dansk økonomi kommer, når drengene får lov til at udfolde deres regnetalent. Derfor må beviser væk fra matematikundervisningen.

Dreng elsker at regne. Og med en tidssvarende regneundervisning ville hver anden dreng være ingeniør som 22-årig. Og dermed skabe den vækst, som politikerne så inderligt ønsker.

Men drengenes regnetalent kvæles af bevisgale matematiklærere, som byder velkommen til gymnasiet med spørgsmålet: »Hvad er vigtigst i matematik?«

»At regne rigtigt vel.«

»Nej. Det vigtigste er beviser. Og jeg vil nu bevise, at I ikke kan regne rigtigt. Hvad er en over to plus to over tre?« En elev siger: »Ja, en og to er tre, og to og tre er fem, så svaret må være tre over fem.«

»Nej!« triumferer læreren. »Brøker kan først adderes, når deres nævner er ens. Derfor skal brøken en over to først forlænges til tre over seks; og brøken to over tre skal forlænges til fire over seks. Nu har begge brøker nævneren seks, og de kan derfor adderes til brøken syv over seks!«

»Jamen, ét æble blandt to frugter plus to æbler blandt tre frugter er da tre æbler blandt fem frugter, og kan da aldrig give syv æbler blandt seks frugter?«

Gør som resten af verden, afskaf mundtlig eksamen i matematik.

Hvortil læreren overbærende bemærker: »Kære klasse, som jeg netop har bevist, har folkeskolen ikke formået at lære jeg brøkgregning, så før vi går i gang med matematikkens smukke beviser, er jeg åbenbart nødt til at give jer et kursus i brøker, som vi her kalder rationale tal.«

Senere tager læreren så fat på geometrien: »Kender I Pythagoras læresætning?« »Ja, den har vi allerede regnet mange stykker med.« »Men kan I også bevise den?« Det kan klassen ikke, og ser i øvrigt ingen grund til at bevise en læresætning, som har overlevet flere tusinde år uden at blive modbevist.

»Desværre bygger beviset på multiplikation af parenteser, og det har folkeskolen heller ikke lært jer, så derfor tager vi først et kursus i grundlæggende algebra.«

Sådan forløber de næste år, indtil læreren afslutter sin undervisning med at give et bevis for fagets diamant, integralregningens hovedsætning, som siger, at summen af mange små tilvækster giver en stor tilvækst, der kan beregnes som forskellen mellem sluttal og bgyndelsestal. En banalitet, som kun bevisgale matematiklærere kan finde på at bevise.

Så oprinder eksamensdagen. Den skriftlige eksamen går godt ved hjælp af de nye formelregnere, som kan løse ligninger. Den mundtlige eksamen ender ofte i en katastrofe, især hvis man trækker et dræberbevis.

Det går godt, så længe eleverne kan holde sig til det, de har læst op i forberedelsestiden. Herefter går de ofte i stå til trods for byger af ledende spørgsmål fra læreren. Til sidst får de så en lille beståkarakter, for man dumper jo så nødigt elever til en mundtlig eksamen.

For at komme ind på universitet må de unge så tage faget en gang til på gymnasial supplerings, hvor jeg nu underviser efter afsluttet gymnasiekarriere. Og hvor mange ændrer deres dumpekarakter til en topkarakter, når de bliver eksamineret i den projektmatematik, som loven kræver.

Bevismatematikken blev nemlig forbudt ved gymnasireformen i 2005. Nu skulle de unge i stedet udvikle matematikkompetencer ved at få indsigt-baseret handleparathed. Så nu skulle vægten flyttes fra beviser til begrebsforståelse og løsning af problemer fra virkeligheden.

Men matematiklærerne fortsatte bare med deres bevismatematik. De er nemlig ikke lærere, men kandidater med en halv forskeruddannelse fra universiteter, som har indoktrineret dem med, at matematik uden beviser er utænkeligt. Og som undlader at oplyse dem om, at beviser er en blot hundrede år gammel mode i et fag med flere tusinde år på bagen.

I antikkens Grækenland var matematik en fælles betegnelse for viden om himlen, om lyd, om former og om tal. Senere blev læren om himlen og lyd til astronomi og musik. Tilbage blev kun to fag, som i dag kaldes geometri og algebra. Geometri betyder jordmåling på græsk, og da jord kan opdeles i trekanter, handler geometri hovedsageligt om disse. Regning kaldes i dag algebra, som på arabisk betyder at genforene.

Europas romertal var gode til at tælle med, men umulige at gange sammen. Så regnekunsten stod i stampe, indtil araberne kom med arabertal og med algebraens teknikker til at genforene tal.

Tal kan forenes til en total på fire forskellige måder, da der findes fire forskellige typer tal: ens og uens styktal og pertal. Uens styktal som 3 kr. og 5 kr. forenes med plus, ens styktal som 3 kr. fem gange forenes med gange. Ens procenttal som 3 pct. fem gange forenes med potensopløftning, og uens pertal som 3 kr./kg og 5 kr./kg forenes via deres arealer, også kaldet integration. Omvendt kan en total opdeles i enkelttal af de modsatte regningsarter: minus, division, rod og logaritme samt differentiation.

Så matematikkens indhold, geometriens trekantsregning og algebraens genforeningsregning, er såre let at lære, men også såre let at gøre uforståelig ved at indføre uforståelige fremmedord og kræve beviser for alt. Og ved at vende matematikken på hovedet, så den i stedet for at beskrive sin omverden beskriver sig selv ved at fremstille sine begreber som eksempler på mængder. F.eks.

omdøbes regnestykker til funktioner, der præsenteres som et eksempel på en mængderelation, der til hvert element i én mængde knytter netop ét element i den anden mængde.

Med mangelfuld læreruddannelse kunne danske matematiklærere søge inspiration på svenske gymnasier. Der er jo ikke særlig langt derover. Men nej tak. Danske matematiklærere ønsker ikke at se en veltilrettelagt regneundervisning, hvor læreren først gennemgår en ny regneformel, hvorefter klassen opbygger regnerutine ved at regne lærebogens mange opgaver af forskellig sværhedsgrad.

Ej heller må en svensk kollega overvære en dansk matematiktime, hvor læreren forsøger at få et fåtal med til gennemføre et bevis for en ny formel. Og hvor lærebogen er fuld af tekst, men mangler træningsopgaver, så resten af klassen i stedet må tilbringe tiden på Facebook.

Danske matematiklærere gør alt for at undgå en dialog. »Hvorfor den megen lærersnak? Hvorfor ikke bruge timen til at eleverne kan opbygge regnerutine?« »Af hensyn til mundtlig eksamen.« »Det må være

din spøg, der er da ingen lande, der har mundtlig eksamen i et regnefag som matematik? « »Jo, Danmark har.«

Så kære politikere. Væksten i dansk økonomi kommer, når drengene får lov til at udfolde deres regnetalent. Derfor må bevise væk fra matematikundervisningen. Det nytter ikke at lave loven om, det blev den i 2005 uden effekt.

Løsningen er ellers såre enkel. Gør som resten af verden, afskaf mundtlig eksamen i matematik. Og tving universiteterne til at lave en samlet læreruddannelse for børn og for unge efter den model, som har givet Finland så stor succes i internationale undersøgelser.

Og tving udkantskommunerne til at vende afvandringen ved at indføre en fuld Ontario-model, så folkeskolens 7.-10. klasse omdannes til en nordamerikansk highschool til afprøvning og udvikling af den unges individuelle talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af teoretisk og praktisk art. Og med direkte adgang til ingeniørskolerne. Uden om gymnasiet, hvor bevisgalskaben hurtigt får ethvert regnetalent til at visne.

Vi skal gentænke hele skolesystemet

Kronik Jyllands-Posten 24.01.2017

En 2020-reform vil kunne gøre det, som man burde have gjort i 1975: opdele folkeskolen i en primærskole for børn og en sekundærskole for unge, med hver deres læreruddannelse.

Børn er pragtfulde, børnebørn da især. Derfor hjælper vi gerne børn under opvæksten. Også med institutioner, der kan supplere hjemmets hjælp. I hjemmet lærer barnet at tale og tælle, og skolen kan så supplere med læsning, skrivning og regning.

Sådan skabes trygge og stimulerende rammer omkring barnet, indtil det forlader barndommen og giver sig på vej som et ungt menneske. Her er hjemmets hjælp ikke mere påskønnet, så nu står skolen alene. Men det skal være en ny skole, som nu også kan lede vej.

Den internationale skolenorm er da også, at den unge forlader primærskolen for børn og fortsætter i en sekundærskole for unge, som kan støtte den unges identitetsarbejde: Hvad er mit talent, hvad er fælles værdier osv.

Demokratiet er her centralt, men også ungt, for da skolen opstod for ca. 200 år siden, fandtes der kun én republik, den nordamerikanske. Der opstod derfor to skoleformer: demokratiets skole til at vejlede den unge i at afklare og udvikle sit personlige talent og enevældens skole til at skaffe embedsmænd til statens voksende centraladministration.

Man kunne så forvente, at da Europa overgik til republikker, fulgte dens skoleform med. Hertil er vist kun at sige, at det kan nås endnu. Men det kræver en tilbunds gående skolereform, for de to skoleformer er meget forskellige.

Den nordamerikanske primærskole bruger hønemormodellen, hvor børn har samme lærer til næsten alle fag. Og hvor læreren kun har én klasse at arbejde med. En varm hønemor får hurtigt blik for, hvordan det enkelte barn kan støttes og stimuleres på sit eget niveau.

Ved puberteten skifter den unge til sekundærskolen, high school, som siger: »Velkommen. Inden i dig bor der et talent, som det er vores fælles opgave at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller teoretisk art sammen med lærere, der kun har ét fag. Hvad har du lyst til at afprøve det næste halvår? Går det godt, siger vi flot job, du har talent, du skal vist have flere blokke. Hvis ikke, siger vi flot forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt og til nu at afprøve andre blokke.«

Så alle forlader halvårsblokken med ros. Og med lyst til som 18-årige at prøve kræfter med de tertiære jobrettede veje, hvor netop deres personlige talent kan udfoldes. Og som også er opdelt i halvårsblokke, så man hurtigt kan supplere eller udbygge sin grad med nye blokke ved jobskifte eller arbejdsløshed.

Det er netop fravalget af tvangsklasser i sekundærskolen, som har gjort Nordamerika teknologiførende, så det kan skabe de nye teknologier, der så kan forfines andre steder.

Samtidig er Nordamerika i stand til at reproducere sig med 2,1 barn per familie, hvor Europa med 1,5 barn per familie halverer sin befolkning på 100 år. Så alene et ønske om, at Europa ikke skal uddø, vil være grund nok til udskifte enevældens linjeopdelte embedsrettede skoleform med republikkens blokopdelte talentudvikling.

Men hvordan udvikle den danske skole sig ved overgangen til demokrati? Den måtte vente over

100 år på den store skolereform i 1958. Før 1958 blev børn delt efter femte klasse. En optagelsesprøve afgjorde, om barnet kunne optages på mellemskolen eller skulle fortsætte to år mere indtil konfirmationen. Og de fleste børn undervistes i landsbyskoler med to lærere, der underviste alle syv årgange i alle fag.

Reformen i 1958 indførte centralskoler, hvor børn fik lov til at blive sammen under hele barndommen og fik tilbudt forskellige lærere, der ofte var uddannet i de fag, de underviste i.

Nu var den fælles primærskole så skabt. Man undlod blot at videreføre den hønemormodel, som landsbyskolen havde benyttet i næsten 150 år. Alt skulle fornys.

Sekundærskolen blev opdelt i to. Man kunne fortsætte endnu to-tre år eller indstille sig til optagelsesprøve til en treårig realafdeling og eventuelt fortsætte i et treårigt gymnasium, som forblev uændret ved reformen.

Man kunne så forvente, at den næste reform i 1975 ville indføre republikkens skoleform med et fireårigt realgymnasium fra ottende klasse med selvvalgte boglige og praktiske halvårsblokke. Men i stedet for at se mod vest så man mod øst og indførte en 10-årig enhedsskole som i Sovjetunionen. En påtænkt niveaudeling forsvandt, da alle forældrene ønskede deres børn undervist på det høje niveau.

En 2020-reform vil kunne gøre det, som man burde have gjort i 1975: opdele folkeskolen i en primærskole for børn og en sekundærskole for unge, med hver deres læreruddannelse. Og samtidig flytte uddannelsen af lærere og pædagoger ind på universiteterne som i resten af verden.

Men vigtigst af alt, en 2020-reform vil kunne afskaffe tvangsklasser i sekundærskolen.

Tvangsklasser, hvor man tvinges til at følge sin årgang, har god mening i barneskolen, hvor barnet kan udvikle sig stille og roligt med støtte fra en hønemor eller eventuelt to i de øverste klasser.

Tvangsklasser for de unge havde mening i en realskole, som var rettet mod job i forretning eller på kontor eller mod en gymnasial uddannelse. Altså i industrisamfundet, som siden er afløst af et itsamfund, hvor viden er den vigtigste kapitalform. Og videnskapital er netop det, den unge opbygger med sit talent på sin egen vej gennem livet.

Men talentet visner hurtigt, når alle tvinges til at gå samme vej: »Du er 14 år. Med dine jævnaldrende går du ind i rum 14. Her bliver du i tre-fire år og laver præcis det samme som de andre. Du må gå hjem sidst på dagen, men i morgen skal du komme igen. Senere kan du så vælge mellem utallige linjer på ungdomsuddannelserne. Men når du først har valgt linje, er du igen tvunget til at følge klassen.«

Tvangsklasser tvinger piger og drenge til at følges ad til trods for, at piger udviklingsmæssigt er to år længere fremme. Det giver begge et skævt billede af det modsatte køn. Og drengene mister lysten til at gå i skole, så der i gymnasiet er tæt på to piger for hver dreng.

Det er blot naturligt, at mange unge møder tvangsklasser med fravalg, der viser sig som manglende afleveringer, støj, mobning, druk, skift til privatskoler m.m.

Det tydeligste fravalg er det fysiske fravær, som vokser år for år. Men som skolerne accepterer for at fastholde finansieringen.

Omfanget af mentalt fravær kan aflæses af karaktererne. Ministeriets hjemmeside viser, at bestårkaraktererne 02, 4 og 7 gives for at regne 16 pct., 33 pct. eller 50 pct. rigtigt til folkeskolens

afgangsprøve i problemregning. Og at den internationale bestågrænse på 70 pct. rigtige giver den næsthøjeste karakter, 10.

Danmark skjuler manglende læring ved at sænke bestågrænsen i folkeskolen og på det gymnasiale niveau. Sverige er anderledes ærlig omkring karakterer, som viser, at hver fjerde 15-årig ikke kan deltage i samfundslivet på grund af manglende matematikviden, hvilket har udløst den særdeles kritiske OECD-rapport "Improving Schools in Sweden".

Så i stedet for at sende de unge ud i verden med utroværdige beståkarakterer burde vi som Sverige nedsætte en skolekommission, der kan gennemføre den næste skolereform i 2020. Arbejdet skal ledes af OECD, så vi ikke risikerer at gentage katastrofen fra 1975. Nutidens identitetsøgende unge har behov for republikkens valgblokke, ikke centralismens tvangslinjer.

Uden tvangsklasser vil udkantsområder tiltrække mange nye familier, som ønsker at give deres børn og unge de bedste betingelser under opvæksten.

Og uden tvangsklasser vil hver anden dreng være ingeniør som 22-årig. Og som 25-årig have et job og en familie med de tre børn, der sikrer, at Europa vil bestå: en til far, en til mor og en til staten.

Videnskapital til alle - eller Marximalstat

Kronik Jyllands-Posten 29.06.2018

"Videnskapital til alle!" Sådan lød et af kravene i studenteroprøret i 1968.

Vi stod på barrikaderne, side om side, republikanere og marxister. Nu skulle det være slut med professorvældets formynderi og enevælde. Ud med unyttig viden - ind med relevans. Og vi stod til at vinde. Professorerne havde endelig indset, at det nu var slut med den preussiske dannelsesskole, der var skabt for at få Napoleon ud af Berlin, og for at få bugt med Oplysningstidens demokrati.

Så vi gik på jazzklub for at fejre sejren, og for at tale om de foregående år.

I gymnasiet skulle alle lære fransk. For nogle en plage, for andre en gave. For med fransk fik vi direkte adgang til tidens store filosof, Sartre, hvis eksistentialisme vi læste med glæde. Sartre var glødende tilhænger af marxismen. Så også mange danske studenter sluttede op bag dens klare budskab: Arbejderne bliver udbyttet af kapitalejerne, derfor kommer der snart en revolution, hvor kapitalen bliver fordelt til alle.

Vi republikanere læste i stedet den unge Foucault, der brød med marxismen og skabte sin egen filosofi, poststrukturalismen, som skulle beskytte den franske republik imod skjult formynderi. Republikkens drøm om frihed, lighed og broderskab var vigtigere end arbejdsmarkedet.

Foucault så individets frihed truet af offentlige institutioner, der bygger på humanvidenskaberne, som blot er pseudovidenskaber. Gennem sin videns-arkæologi påviste han, at videnskab ikke er universel. Viden er tidsbestemt, og kan derfor ændres gennem en videns-revolution.

Viden hedder sofia på græsk. Og i antikkens Grækenland var der strid mellem de vidende, sofisterne, og de bedre-vidende, filo-sofferne.

Sofisterne ønskede folkestyre, demokrati. Derfor skulle befolkningen oplyses om forskel på natur og vedtægt for at undgå skjult formynderi i form af vedtægt præsenteret som natur.

For filosoferne var vedtægt en illusion. Det fysiske er blot eksempler på metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer fra Platons akademi. Derfor kan befolkningen glemme alt om demokrati og roligt overlade magten til filosoferne.

Den kristne kirke overtog gladeligt forestillingen om metafysisk formynderi, og omdannede akademierne til klostre, indtil reformationen omdannede disse til universiteter, der kunne uddanne embedsmænd til kirken og kongen: præster, jurister og læger. Og forlæse om verdens indretning: Alt bevæger sig rundt om jorden. Det står i lærebøgerne. Og naturligvis har Herren placeret sin ypperste skabning, mennesket, i universet centrum. At påstå andet er kætteri.

Men så gjorde naturvidenskaben oprør. Newton påviste, at planeter og æbler ikke er underkastet en metafysisk vilje. De følger i stedet deres egen fysiske vilje, tyngdekraften.

”Så kan vi mennesker vel gøre det samme og klare os uden formynderi fra Herren og herremanden!” Så naturvidenskabens oprør førte til 1700-tallets oplysningstid, der skabte to republikker, i Nordamerika i 1776 og i Frankrig i 1789. USA har stadig sin første republik, Frankrig derimod den femte, da de tysktalende naboer forsøgte at vælte den gang på gang.

Første gang gik det galt, og i 1806 besatte Napoleon Berlin. Den tyske adel var lamslået: Hvordan kan en bondehær slå professionelle lejesoldater ledet af blodadel, for efter revolutionen har Frankrig ingen af delene? Men Preussens konge indså, at Frankrig i stedet havde en centraladministration, der kunne mobilisere den fransk befolkning. Derfor skulle Tyskland skabe det samme gennem en dannelsesskole med tre formål: Befolkningen må ikke oplyses, for så vil den forlange demokrati som i Frankrig. I stedet skal den indpodes en følelse af nationalisme, så den ser sig som et folk, der adlyder Verdensåndens vilje ved at bekæmpe andre folk, især da det franske. Endelig skal den udsortere folkets elite til embeder i den nye centraladministration, og denne nye vidensadel skal dannes, så den kan færdes ved hoffet.

Europa overtog med glæde Preussens linjeopdelte embedsrettede dannelsesskole. I Frankrig blev den til en normaliserende skole, stærkt kritiseret af Foucault, der kaldte den et 'fængs-ital' med dobbelt disciplinering. Som fængsel tvinger skolen dig til i årevis at opholde dig i samme klasse, time efter time, dag efter dag, måned efter måned. Og som hospital får du diagnosen 'udannet', som derfor skal kureres med 'dannelse'. Du skal naturligvis acceptere diagnosen og ønske den kureret, ellers er du selv skyld i din fortabelse.

Med sin videns-arkæologi påviste Foucault, hvordan lægevidenskaben om den syge krop førte til en ekstra videnskab om menneskets psyke, der påstås at have en normaltilstand, som skolen skal udvikle, og som fængslet og hospitalet skal genoprette. Men sådanne uvidenskabelige normalitetsdiagnoser er blot skjult formynderi, der skal sabotere republikkens frihedsdrøm. Så i 1968 havde vi fået nok. Videnskapitalen skal udbredes til alle og ikke kun til den elite, som dannelsesskolen udsorterer.

Det blev sent inden vi brød op. Men pyt, i morgen skulle sejrens frugter så høstes. Vi mødte op, men skansen var forladt, marxisterne kom ikke, hvor var de henne?

Dagen efter fik vi forklaringen. Professorerne havde indbudt dem til forhandling: ”Som marxister ved I vel, at Marx bygger på den tyske antioplysnings-filosof Hegel. Det gør vores dannelsesskole også. Så falder vi, falder antioplysningen også, og Hegel erstattes af Nordamerikansk oplysning. Det er I vel ikke interesseret i? Kom over på vores side, så vil vi udnævne jer til professorer. Vi ved godt, at I ikke har forsket, men her i landet bliver du professor ved at tre professorer peger på dig. Og i øvrigt kommer der snart et nyt universitet i Roskilde. Det kan I så indrette med marxistisk inspiration fra den tyske Frankfurterskoles tre vidensområder: natur-, human- og samfundsvidenskab.

Marxisterne slog til. Og i 1975 fik de afskaffet folkeskolens oplysende ralafdeling og indført en tiårig enhedsskole efter sovjetisk mønster. Og med tvangsklasser fra syvende klasse, hvor de unge tvinges til at følge årgangen til trods for at drengene er to år bagud udviklingsmæssigt. Og hvor de unge burde støttes i deres identitets- og talentudviklings-arbejde med daglige lektier i selvvalgte halvårshold som i de Nordamerikanske republikker. Som dermed undgår tvangsklassens ti veldokumenterede plager: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, flugt til privatskoler af både elever og lærere og ledere, pige-angst, drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

Tvangsklasser kvæler både talent og læring. Men det skjules ved at erstatte skriftlige prøver med mundtlige prøver, hvor byger af ledende spørgsmål let overtaler censor til en mellemkarakter, især da lærer og censor bytter roller ugen efter på censors skole. I de få skriftlige eksaminer sænkes bestå-kravet, så man i dag kan bestå folkeskolens afgangsprøve i matematik ved blot at regne hver sjette opgave korrekt.

Og når man kan drikke sig til en studentereksamen, vil den manglende videnskapital føre til skandaler overalt i samfundet: toge, hospitaler, IT, skat mm.

Sin manglende oplysning skjuler universitetet ved at isolere sig, så der opstår en urskov af videnscentre, som tapper universiteterne for midler. Og da resten af verden overførte læreruddannelsen til universiteterne, blev dette forhindret i Danmark. Så hvor det vigtige lærerfag har højstatus i Finland, har det lavstatus i Danmark.

Således forvandlede Danmark til en maksimalstat med hære af offentligt ansatte, fyrsteligt belønnet af verdens højeste skattetryk, som til stadighed må øges, fordi tvangsklasserne skubber drengene ud af skolen i stedet for at lade hver anden blive ingeniør som 22årige; og dermed skabe det økonomiske grundlag for at sænke skatter og øge velfærdens samtidig. 'Marximalstaten' mislykkedes i Tyskland, men ikke hos den nordlige nabo.

Der er derfor kun én vej ud af marximalstaten. Gør som Sverige, hvor OECD har skrevet en rapport om skolesystemets fallit. Nedsæt en OECD-ledet skolekommission, der kan globalisere det danske skolesystem hele vejen fra førskole til forskerskole.

Tvangsskolens 10 plager står i vejen for fremtidens folkeskole

Kronik, Jyllands-Posten Aarhus 20.01.2019

Vi bør gøre op med den sovjetinspirerede enhedsskole, hvis skolen skal være en kraftfuld motor for bæredygtig udvikling.

Er folkeskolen klar til fremtiden? Skoling er nemlig nummer fire blandt de 17 verdensmål, der er opstillet af de Forende Nationer, FN, for at sikre en bæredygtig udvikling, så vi kan aflevere kloden, som vi modtog den.

FN skriver, at skoling er en af de mest kraftfulde motorer for en bæredygtig udvikling og opfordrer derfor til at sikre inden 2030, at alle piger og drenge gennemfører gratis, rummelig primær- og sekundær skolegang af høj kvalitet, der fører til relevante og effektive læringsresultater. Samt at sikre, at alle unge og en væsentlig del af voksne, både mænd og kvinder, opnår færdigheder i at læse og regne.

Dette bakkes op af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, OECD, der i rapporten 'Læringsmål 2030' fremsætter en fælles vision: 'Vi forpligter os til at hjælpe den lærende til at blive et helt menneske, der kan udvikle sit potentiale og hjælpe med til at skabe en fælles fremtid med trivsel for individer, fællesskaber og planeten.'

Desuden skal den lærende udvikles til aktør, der kan formulere mål og finde midler til at opnå målet, både i egen skoling og gennem hele livet. Skolen skal derfor anerkende den lærendes individualitet og acceptere, at også skolen selv er del af en læringsproces.

To faktorer angives som centrale for at udvikle aktører. Den ene faktor er et individuelt læringsmiljø, der understøtter og motiverer den enkelte lærende til at forfølge sine interesser, til at forbinde forskellige læringsoplevelser og læringsmuligheder, og til at udforme egne læringsprojekter og læringsprocesser i samarbejde med andre. Den anden faktor er at opbygge et solidt fundament af læsning og regning og digitale kompetencer tillige med trivsel og et godt helbred.

Netop sådan er skolen for børn og unge indrettet i Oplysningstidens første republik i Nordamerika. Børnene har en hønemor, der kun har én klasse, og derfor hurtigt får øje for, hvordan det enkelte barn kan stimuleres på sin måde. Senere melder den unges identitetsarbejde sig med spørgsmålet 'Hvem er jeg, hvad kan jeg'. Den unge tilbydes så en helt ny skoleform, highskolen. Her er lærerne specialiseret til de unge, og underviser kun i ét fag, hjertefaget, for at støtte den unges identitetssøgen med høj faglighed. Kort sagt, skolens opgave er at oplyse barnet om sin omverden, og den unge om sit eget potentiale.

Ved ankomsten bliver den unge derfor budt velkommen med agtelse: 'Alle har et talent! Og i fællesskab skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent. Det sker med daglige lektier i selvvalgte praktiske eller boglige halvårshold, hvor du får ros for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, for eksempel håndværk eller fremmedsprog. Det sidste år i highskolen kan du så prøve kræfter med halvårlige collegehold.'

Den unge oplever nu en skoledag med 6 forskellige valghold, valgt efter interesse eller nysgerrighed, og som erstattes af nye hold hvert halve år. Og som godkendes, hvis den unge opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Med afsluttet highskole og påbegyndt college som 18-årig vil hver anden have en fleksibel bachelorgrad som 22-årig. Og som 25-årig have et job og en familie med tre børn: en til mor, en til far og en til staten, så den ikke uddør.

Oplysningstidens første republik skabte således en skole til individuel talentudvikling. Modsat gik det i den anden republik i Frankrig. For oplysning avler antioplysning, ivrigt støttet af enevælden, der straks overfaldt den franske republik, som for at beskytte sig skabte eliteskoler, så blod-adelen kunne erstattes af en ny videns-adel. Med så stor succes, at Napoleon i stedet besatte Preussen. For at få ham ud, måtte Preussen så skabe sine eliteskoler byggende på tysk antioplysende dannelses-filosofi om en Verdensånd, der udtrykker sig gennem den skønne kunst og gennem folk og deres historie. Dannelsen og dens 'Volkschule und Gymnasium' blev grebet med kyshånd af romantikken og marxismen, hvor blandt andet Grundtvig og Marx sørgede for at skole og samfund blev præget af nationalisme og socialisme.

Studenteroprøret i 1968 bragte marxisterne ind på universiteterne, hvor de i 1975 medvirkede til at indføre en tiårig sovjet-inspireret enhedsskole med tilhørende alders-stavnsbånd og tvangsklasser, så de unge tvinges til at følge årgangen fra 7. klasse.

Dette har ført til tvangsklassens ti plager: fravær og støj og mobning, bundkarakterer og snyd og druk, privatskoler og vikarer, samt drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

Fravær kommer af tvang samt af manglende konsekvens, da skolen får penge for at fastholde de unge. Men også i timen opstår fravær ved skift til sociale medier på PC eller mobil. Støj opstår, når læreren skal bruge ekstra tid på at hjælpe dem med højt fravær. Ønsker man at løse en opgave, er et hørevern ofte nødvendigt. Mobning opstår naturligt, når en gruppe tvinges til at være sammen time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis.

Fravær fører til bundkarakterer og snyd, hvor opgavebesvarelser tit hentes på nettet. Resultatet kan så aflæses ved folkeskolens afgangsprøver. Mange unge går slet ikke op, og i matematik skal man blot regne hvert sjette stykke rigtigt for at få den danske bestå-karakter 02, der i øvrigt ligger to trin under den Nordamerikanske bestå-karakter. Resten af verden bruger skriftlige prøver på det gymnasiale niveau. Her bruger vi i stedet skønskarakterer og mundtlige prøver, hvor ledende spørgsmål sikrer, at næsten alle består.

Når identitetsarbejdet går i stå, visner det personlige talent, så der kompenseres med druk. Og den danske verdensrekord i ungdomsdruk kommer til fuld udfoldelse i gymnasieskolernes konkurrerende festkulturer og på universiteternes rusuger.

Tvangsklassens mange plager fører til elevflugt til privatskoler. Samt til lærerflugt, der igen medfører behov for vikarer. Især drenge mistrives, da de er to år efter piger i personlig udvikling. Da Sønderjylland var preussisk, blev drengene da også konfirmeret to år efter pigerne. Tvangsklasser giver de to køn et så skævt billede af hinanden, at det påvirker fødselstallet. I Europa fødes der 1½ barn per familie, dvs. 0,75 pige per mor eller 0,5 pige per bedstemor, altså en halvering af befolkningen på 50 år.

Så nej, folkeskolen er langt fra klar til fremtiden. Skal den unge være aktør i et bæredygtigt samfund, skal skolen tilbyde individuelle læringsforløb til udvikling af det personlige potentiale. I stedet bruger skolen alders-stavnsbåndets tvangsklasser til at institutionalisere en talentmassakre med tilhørende mistrivsel og helbredsskader. Og til at udrydde sin egen befolkning.

Men de politiske partier står vel på spring for at hindre, at Europa uddør, og for at efterleve rådene fra FN og OECD? Socialisterne fremstiller sig i helsidesannoncer som beskyttere af børn og unge, så den sociale baggrund ikke hele tiden reproduceres. Adspurgt om de så vil afskaffe alders-stavnsbåndet, er svaret et rungende nej: Tvangsklassen sikrer netop, at alle socialgrupper mødes. Og sikrer samtidig at først drengene, senere hele befolkningen proletariseres, så der opstår et behov for socialistisk ledelse. Derfor sætter mange socialister egne børn i privatskoler, som netop er de liberales måde til at undgå den socialistiske tvangsklasse.

Dette giver de borgerlige mulighed for at genrejse sig til samme høje niveau som i nabolandene, hvor de ofte har regeringsmagten. Partiet har som det eneste et handleord i sit navn, at bevare, så det ligger lige for at sige: 'Tvangsklasser skal erstattes af selvvalgte boglige og praktiske halvårshold. Det vil bevare drengens talentmasse. Det vil bevare beskæftigelse og beboelse overalt i Danmark. Og det vil bevare Europas befolkning, som ellers uddør med en halveringstid på 50 år.'

Men bedst vil det være med et folkekrav: Nedsæt en OECD-ledet skolingskommission, der kan globalisere den danske skole fra førskole til forskerskole, så Danmark bliver blandt de første nationer, der opfylder de globale læringsmål 2030.

Naturligvis flygter lærerne væk fra folkeskolen

Kronikforslag Jyllands-Posten, 9.9.2022

Næsten hver anden lærer forlader folkeskolen inden 5 år, og hver sjette lærer er ikke uddannet. Så folkeskolens børn og unge må tit tage til takke med vikarer, der har drukket sig til en lille studentereksamen.

Intetsteds i verden behandles lærere så miserabelt som i Danmark.

Deres uddannelse må ikke foregå på et universitet, som den ellers gør i resten af verden. Og en stor del af uddannelsen består af dannelse, et begreb der er totalt ukendt uden for Europa. Her mener man i stedet, at skolen skal oplyse børn om deres omverden, og den unge om sig selv og sit eget personlige talent.

Spørger man, hvad dannelse er, får man svaret: Det har vi det abstrakte videnskabsfag didaktik til at diskutere, hvorfor dette fag fylder meget. Hvilket giver et betydeligt frafald på uddannelsen. Andre steder lærer man i stedet teknikker til at styre sin klasse og vurdere dennes lærings-udbytte.

Efter endt uddannelse drømmer den nye lærer om, at skolen som i resten af verden er todelt i en primærskole for børn og en sekundærskole for unge. Og om, at børnene de første tre år som i resten af verden er under vingerne på en varm og tryk hønemor, der mætter børnenes nysgerrighed på deres omverden med fortællinger om samfund og tale-sprog samt om natur og tal-sprog.

Og læreren drømmer videre om, hvordan man i sekundærskolen kun underviser i sit hovedfag for bedst at kunne støtte den unges identitetsarbejde med daglige lektier i selvvalgte boglige og praktiske halvårshold. Og om, hvordan man selv kan bruge den lange sommerferie indtil begyndelsen af september på at videreuddanne sig, måske til gymnasielærer.

Og sådan havde det også været, hvis Danmark ved skolereformen i 1975 havde valgt den Nordamerikanske oplysningsskole, der lader institutionen tjene individet. Men desværre fik socialisterne magten efter studenteroprøret i 1968, og socialister mener, at individer skal tjene institutioner. Så de indførte i stedet en sovjetisk enhedsskole, hvor stavnsbånd til årgangen kvæler de unges individualitet i tvangsklasser med ti veldokumenterede plager:

Mobning og støj, så mange må bruge høreværn. Fravær og druk på grund af mobning og støj, der igen medfører snyd og bundkarakterer. Vikarer og privatskoler. Mistrivsel, især blandt drenge der udviklingsmæssigt er to år efter pigerne, der ringeagter dem. Samt en halveringstid på 50 år for Europas befolkning, hvor et par kun afleverer 1½ barn, der så afleverer 1 barn i næste generation. Modsat Nordamerika, der holder sit befolkningstal konstant med 2,1 barn per par.

Resultatet af den manglende læring ses ved afgangsprøven i matematik, hvor man blot skal regne hvert sjette stykke for at bestå. Dette til trods for, at folketinget ønsker, at Danmark skal have verdens bedste 'Volkschule'. Men internationale PISA-undersøgelser viser desværre, at den danske skole kun ligger i midtergruppen, til trods for at vi bruger flest penge per elev. I toppen ligger Singapore, Finland og Ontario i Canada.

Så straks blev et hav af eksperter sendt til Singapore for at tage ved lære. De vendte dog hurtigt hjem igen: Børn og unge i Singapore er helt anderledes motiveret for at gå i skole og læse lektier end danske børn. Derimod kunne vi se nærmere på Finland, hvis børn og unge minder om de danske.

Og igen rejste eksperterne ud for igen at vende slukørede hjem: Eleverne er de samme, men lærerne er helt anderledes. I Finland er lærer et højstatusjob, og i Danmark det modsatte. I Finland skal man have topkarakter. Vil man undervise børn, er ventetiden tæt på ti år, vil man undervise unge er den tæt på fem år. I Danmark er lærer ofte noget af det sidste, man overvejer, når man oppe i 30erne har prøvet alt muligt andet.

Så igen blev eksperterne sendt ud, denne gang til Ontario i Canada. Her blev man vist rundt på skolerne og kunne der konstatere, at skoledagen var to timer længere. Så her var endelig løsningen til at bringe den danske 'Volkschule' op i verdensklassen: en to timer længere skoledag. Hvilket så blev presset igennem på trods af massiv modstand fra lærerne, som ikke fik mere i løn.

Synd, for man skulle blot have sat sig i samme klasselokale to dage i træk. Første chok kommer i frikvarteret. Læreren bliver siddende, og eleverne forlader lokalet til forskellige halvårshold. Så stamklasser findes ikke. Og lærerne stortrives i egne lokaler, hvor de formidler deres hovedfag til de samme 5-6 forskellige hold, der kommer tilbage dagligt. Og lærerne står derfor gerne i kø for at blive ansat.

Den nordamerikanske skole ser nemlig i hver enkelt elev et talent, som det er skolens opgave at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold med afsluttende ros: "Godt job, du har talent, du skal have flere hold" eller "Godt forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt. Bedre held næste halvår."

Men her gik det modsat, 2014-reform er nu brudt endelig sammen. Politikerne er ekstra rådvilde, da partiet SF har opsagt skoleforliget for at indføre fuld frihed på alle skoler, kraftigt bakket op af partiet Venstre, der synes at deres mantra 'mere frihed - flere muligheder' kun skal gælde institutioner, men ikke individer. Hvorved det liberale parti uvidende skriver under på socialisternes krav om al magt til de lokale sovjetter, som socialister jo er skolet i at infiltrere og styre.

I stedet for at tvinge lærerne til at sende de unge ud i verden med utroværdige bestå-karakterer, burde vi som Sverige nedsætte en skolekommission, der kan gennemføre den næste skolereform i 2025. Arbejdet skal ledes af OECD, den internationale organisation for økonomisk samarbejde og udvikling. Der i sin anbefaling 'Learning Framework 2030' skriver, at fremtidens skole skal "forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet."

OECD vil sikkert påpege det problematiske i, at de danske velfærdsuddannelser falder i popularitet år efter år. Og anbefale brug af basisuddannelser, hvor den unge informeres bredt inden sit snævre valg. En basisuddannelse i kropspleje kan nemt samle beslægtede grundmoduler hele vejen fra pædagog over lærer og socialrådgiver og sygeplejer til terapeut.

Det første halvår kan give en inspirerende indføring i kroppens natur, filosofi og sociologi. Det næste halvår vælger den unge så mellem tre hovedretninger, kroppens læring og den sunde krops motorik og den syge krops pleje, før man andet år fortsætter på én af de nuværende linjer.

Danmark er berygtet for sit utal af ukoordinerede videregående linjer. Mange unge giver op, andre må vælge om adskillige gange, inden de måske bliver færdige omkring de 30 år.

Men vi kan jo begynde med to straks-indgreb.

Det første indgreb todeler enhedsskolen som i resten af verden: En primærskole for børn med hønemorlærere i de første klasser. Samt en sekundærskole for unge med et pause-år til drengene, som her kan udvikle deres regnetalent på praktiske opgaver inden for det tekniske STEM-område. I en todelt skole vil lærernes arbejdsglæde stige ved at kunne vælge mellem børn eller unge.

Det andet indgreb er en skriftlig stopprøve efter første år på gymnasierne. Mange følger blot vennerne ind på gymnasiet, hvor mundtlige prøver sikrer, at alle gennemfører, så skolen får sit fulde taksameter-tilskud. En skriftlig stopprøve med to forsøg vil vise den unge om talentet er bogligt, eller udvikles bedre på en praktisk erhvervsskole.

IKKE TRYKTE KRONIKKER

Afhumboldtificer universitetet og dets gymnasium

Jyllands-Posten 4.6.2007

Bag betegnelsen universitet gemmer sig to typer universiteter, det pastorale Humboldt-universitet, og det oplysende angloamerikanske universitet. Siden antikken har det pastorale haft magten. Nu er det oplysende ved at få overtaget, hvilket får det pastorale universitet til at jamre højlydt.

Det oplysende universitet er del af et oplysende skolesystem. Først en primærskole for børn, så en sekundærskole for unge, så en tertiærskole for profession, og endelig en ekspertskole for ekspertise og forskning. I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang en universitetsadgangsgivende eksamen som 18årig, og fire år efter har halvdelen en modulopbygget bachelorgrad, der kan suppleres med andre moduler, hvis man ikke kan finde arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte arbejde. Som 25årig har de fleste job og familie; samt de tre børn, der sikrer, at landet kan reproducere sig: en til mor, en til far og en til landet.

Humboldt-universitetet kræver optagelsesprøve fra et Humboldt-gymnasium, hvor kun lærere fra Humboldt-universitetet må undervise, hvor kun halvdelen af de unge får adgang, og hvorfra kun halvdelen kommer ind på Humboldt-universitetet, hvor halvdelen bortdumpses, så kun 13% kommer igennem som 29årige.

Intet sted i verden findes det pastorale Humboldt-universitet i så ekstrem form som i den tidligere holstenske koloni kaldet Danmark. Det danske universitet er netop blevet eftertrykkeligt dumpet i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, som findes på forskningsministeriets hjemmeside. Men dumpet på traditionel angloamerikanske vis. I første del af sætningen fremsættes den ros, der skaber kontakten med samtalepartneren. Herefter følger så det egentlige budskab. Eksempelvis skrives på side 7: 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.'

Herefter følger en sønderlemmende kritik af de danske universiteter: Til trods for at det danske undervisningssystem er verdens bedst finansierede, får kun 13% af en årgang en universitetseksamen, hvilket er under ¼ af international standard. Danske universiteter uddanner kun til universitetsansættelse, og tvinger ovenikøbet de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med bachelorgrad evt. senere suppleret med en erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner.

Især det sidste har katastrofale konsekvenser. Det forhindrer en modernisering af vort skolesystem, der kom fra Holsten, fordi universitetets lave standard tvang kongen til at stille landet under holstensk administration efter statskuppet i 1660, hvor de jyske herremænd blev sat fra magten. Det holstenske skolesystem bestod af Volksschule, Mittelschule, Realschule, Gymnasium og Universität, alle med mundtlige prøver, den normale eksamensform i katekismusoverhøringens tid.

Resten af verden er for længst gået over til skriftlige prøver. Og har opdelt die Volksschule i en skole for børn og en skole for unge. Kun vi fastholder stædigt vor Volksschule, der i mellemtiden har opslugt både mellemskolen og realskolen, så vi som de eneste i verden tvinger de unge til at blive endnu 2-3 år på deres børneskole og modtage 'undervisning' af disses lærere. Resten af verden respekterer naturligvis det biologiske faktum, at børn og unge lærer vidt forskelligt og derfor har behov for hver deres skoletype og lærertype.

Og vi fastholder stædigt de mundtlige karakterer, for de er gode til at skjule, hvor lidt de unge lærer i skolen. I den oplyste del af verden nægter man simpelthen at tro på, at vi bruger mundtlige karakterer: 'Hvordan kan samme person, som giver undervisningen også vurdere, om undervingen er lykkedes?' Spørges elever, afsløres hvordan mundtlige karakterer bruges til at tilsløre den manglende læring:

'Møder vi op, får vi 6; rækker vi en gang i mellem hånden op, får vi 7, med mindre vi kan sige noget rigtigt, for så får vi 8'. Sådanne trøstekarakterer betyder, at den danske skole kan sidde af uden at lære noget, først sidde folkeskolen af, så gymnasiet, så seminariet, hvorefter man selv er certificeret til at uddele trøstekarakterer.

I skriftlige fag som matematik går det naturligvis helt galt, når man intet har lært. Men det klarer det holstenske ministerium snildt: Bestågrænsen sænkes, så man kan bestå med 20% rigtige svar i folkeskolen og 40% rigtige svar i gymnasiet, hvor den internationale standard er 60% rigtige svar.

Til sidst må prisen for den manglende læring dog betales: Der uddannes stort set ingen inden for kvantitative fag, især udgør manglen på ingeniører og læger et katastrofalt problem.

Hvordan kunne det dog gå så galt? Svaret findes i Berlin.

Fra Brandenburger Tor går vi mod øst ad Unter den Linden, og kommer til Bebelplatz med operaen til højre, og med Humboldt-universitetet til venstre. Gennem bygningen kommer vi ud i haven, der går over i Hegels plads.

Humboldt-universitetet blev skabt for 200 år siden for at stoppe den farlige oplysningstænkning, der havde installeret to demokratier, et amerikansk og et fransk. Det blev mønsteret for det moderne europæiske universitet. Det skulle være selvrefererende og erstatte oplysning med dannelsesstænkning, der bygger på Hegels pastorale lære, at verden er Åndens værk, hvad dog kun de dannede kan se.

Kampen mellem oplyst og pastoral viden begyndte i det antikke Grækenland mellem sofister og filosoffer. De demokratiske sofister oplyste om forskellen mellem natur og vedtægt for at hindre fremkomsten af formyndere, der kunne påstå, at deres vedtægt var natur. Filosoferne sagde modsat, at formynderi var naturligt, ellers kunne almindelige mennesker jo ikke belæres om, at alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun de pastorale formynderne kunne se.

Den gang vandt den pastorale viden, der senere blev videreført i kirkens klostre. Men så påviste Newton, at faldende ting adlyder, ikke en metafysisk uforudsigelig vilje, men en fysisk vilje, der er forudsigelig, fordi den kan sættes på formel. Når naturen ikke adlyder Herrens vilje, behøver mennesket måske heller ikke at gøre det, så naturvidenskaben skabte grundlaget for oplysningstiden og dennes to demokratier, det amerikanske og det franske.

USA har stadig sin første republik, Frankrig har sin femte. For de tyske fyrstedømmer forsøgte at besætte Frankrig med en hær af lejesoldater, der dog hurtigt måtte give op over for den franske hær af højt motiverede værnepligtige.

I stedet blev de tyske fyrstedømmer besat af Napoleon, der fik et chok ved at se det kaos af forskellige vægt- og længdemål, der herskede i de utallige fyrstendømmer, der samlet i det hellige tysk romerske rige skulle vogte den sølvstrøm fra Harzen til Venedig, der havde muliggjort og finansieret den europæiske renæssance. Napoleon gjorde kort proces. Han ophævede det tysk romerske rige, og påbegyndte en tvangsmodernisering af de utallige tysklænder.

Til stort ubehag for den tyske elite, der brugte Hegels filosofi som grundlag for den romantik, der blev et modspil til den antipastorale oplysning, som havde skabt den franske republik. En romantik, der geninstallerer den pastorale tænkning, denne gang i form af Ånden, der sover i stenen, slumrer i planten, vågner i mennesket og udtrykker sig i kunsten, hvorfor alle bør tilbydes dannelse, så de kan forstå kunsten.

Vel vidende, at det kan kun 'de udvalgte få, som vor gave forstå, som ej jordlænker binde, men hvis sjæle sig hæve til det eviges tinde' for at citere det danske gymnasium, der har slugt den pastorale dannelse med hud og hår.

Som led i den tyske befrielseskamp skabte Humboldt det moderne pastorale universitet, der vender ryggen til omverdenen, som dengang var befolket af kejser og pave og oplyste franskmænd. Men som i dag udgøres af demokratiske samfund, der lider under, at det Humboldtske universitet kun forsker i sig selv. Og ikke kun udrydder Europas talent, men også langsomt udrydder Europa selv på grund af for lave fødselstal, som den alt for langvarige skolegang medfører.

Heldigvis kommer det oplysende universitet nu til hjælp med sit klare budskab: Afhumboldtificer det europæiske pastorale universitet og dets tilhørende gymnasium.

Humboldt-universitetet, Berlins mest effektive udryddelsesmaskine

Politiken 14.6.2007

Berlin har fostret to effektive udryddelsesmaskiner. Under Hitlers daværende besættelse af Europa forsvandt i gennemsnit ½ millioner jøder om året. Under Humboldt-universitetets nuværende besættelse af Europa forsvinder i gennemsnit 2 millioner europæere om året de næste 200 år, hvor befolkning så er reduceret til 10%. Hitlers besættelse er i dag lagt for had, og blev stoppet efter 12 år med hjælp fra de angloamerikanske lande. Humboldt-universitetets besættelse tiljubles dagligt over hele Europa, til trods for gentagne advarsler fra de angloamerikanske lande.

Overalt i verden anses et universitet for samfundets vigtigste institution, for evnen til at konkurrere i den nye globale vidensøkonomi afhænger af, hvor stor en del af en ungdomsårgang, man kan få gennem universitetet. Den internationale standard er 50%. Japan og Korea ligger langt over. De europæiske Humboldt-lande ligger langt under. Danmark ligger f.eks. på 13% ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, der findes på forskningsministeriets hjemmeside.

Bag betegnelsen 'universitet' gemmer der sig nemlig to typer universiteter, det oplysende angloamerikanske universitet, og det formynderiske Humboldt-universitet fra Berlin. Siden antikken har det formynderiske universitet haft magten. Men nu breder det oplysende universitet sig over hele verden. Kun i Europa holder det formynderiske universitet endnu stand.

Det oplysende universitet er del af et oplysende skolesystem, som stammer fra oplysningstiden. Det oplysende skolesystem består af fire dele. Først en primærskole for børn, så en sekundærskole for unge, så en tertiærskole for profession, og endelig en ekspertskole for ekspertise og forskning.

I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og fire år senere har halvdelen en modulopbygget universitetseksamen, der kan suppleres med andre moduler, hvis man ikke kan finde arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte arbejde. Som 25årig har de fleste både job og familie; samt de tre børn, der sikrer, at landet kan reproducere sig selv: en til mor, en til far og en til landet.

Humboldt-universitetet nægter at modtage de unge direkte fra sekundærskolen. De unge skal først bestå en optagelsesprøve på et Humboldt-gymnasium, hvor kun kandidater fra Humboldt-universitetet må undervise. Kun den bedste halvdel af de unge får adgang til Humboldt-gymnasiet, og af disse får kun den bedste halvdel adgang til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen bortdumper, så kun 13% kommer igennem som 29årige.

Humboldt-universitetets afvisning af demokratiets sekundærskole har uhyggelige konsekvenser. Halvdelen af de unge gennemfører kun halvdelen af sekundærskolen og berøves dermed muligheden for at få en universitær tertiær uddannelse. Den anden halvdel bruger en stor del af ungdommen på at afprøve forskellige uddannelser, der på grund af manglende koordinering må påbegyndes forfra, hver gang man skifter spor. Først midt i 30'erne får de unge tid til at tænke på børn. Og da er det så sent, at de kun når at få 1,5 barn i gennemsnit pr. familie, hvilket vil reducere befolkningen til 10% på 200 år. Samtidig bevirker Humboldt-universitetets lave produktivitet på 13%, at der er alvorlig mangel på uddannet personale inden for vigtige arbejdsområder som sygepleje, undervisning og ingeniørfag.

Historisk blev Humboldt-universitetet skabt i Berlin omkring år 1800 som enevældens modtræk mod det franske oplyste demokrati. Oplysningstiden var en reaktion mod det dobbelt-formynderi, der havde hersket siden antikken, hvor demokratiet kun havde en kort levetid finansieret af det sølv, der fra Indien kunne hjemkøbe peber og silke, som kunne videresælges med stor fortjeneste.

Skal folket styre, skal det først oplyses. Det sørgede de vidende, sofisterne, så for. De oplyste om vigtigheden af at skelne natur fra vedtægt. Ellers ville de bedrevidende, filo-sofferne, udøve skjult formynderi ved at fremstille deres vedtægt som natur, der ikke kunne ændres.

Filosoffen Platon hævdede således, at der ikke findes vedtægt, kun natur: Alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun de bedrevidende kan se. Folket bør derfor opgive demokratiet og underkaste sig formynderi ledet af filosoffer uddannet på Platons akademi.

Den kristne kirke omdannede akademiet til klostre, men bibeholdt Platons formynderilære, der nu blev formidlet af en metafysisk Herre og dennes fysiske repræsentant, fyrsten.

Herrens og fyrstens dobbeltformynderi herskede, indtil man fandt sølv i Sydamerika. De tungtlastede spanske sølvskibe var et let bytte for de hurtige engelske skibe, der så blot skulle sejle videre til Indien og bytte sølvet med peber og silke. Desværre kunne man ikke søge havn i Afrika, for her sad portugiserne allerede, så man måtte sejle på åbent hav, hvor man kun havde månen at sejle efter.

Men hvordan bevæger månen sig? Mellem stjernerne naturligvis. Nej, sagde englænderen Newton, og fremsatte den sætning, der lagde grunden til oplysningstiden og til industrisamfundet, og som burde stå over alle skoler i hele verden: Månen bevæger sig ikke mellem stjernerne, månen falder mod jorden ligesom æblet.

Men hvorfor falder månen og æblet mod jorden? Formyndernes svar var klart: På grund af en vilje, som bor i det metafysiske, som er uberegnelig, og som kun kan kontaktes gennem tro, bøn og kirkegang. Nej, sagde Newton, på grund af en vilje, som bor i det fysiske, i tingen selv, som er beregnelig, og som kan studeres gennem viden, beregning og skolegang.

Med Newtons opdagelse af tyngdekraften genoplives sofisternes skepsis over for skjult formynderi: Når æblet kun adlyder sig selv og ikke de to formyndere, hvorfor skulle mennesker så ikke gøre det samme og erstatte kirkegang med skolegang, og tro med oplysning?

Denne skepsis førte til oplysningstiden; og til dens to demokratier, et amerikansk og et fransk. USA har stadig sin første republik. Frankrig har derimod sin femte republik, for i Frankrigs nabolande frygtede de tyske fyrster, at demokratiet skulle sprede sig. De sendte derfor en hær af lejetropper ind for at besætte Frankrig. Med det resultat, at Frankrig udråbte republikken og udskrev en værnepligtig hær, der var så effektiv, at Frankrig i stedet besatte de tyske fyrstendømmer.

Napoleon blev chokeret over at se det kaos af forskellige måleenheder, der fandtes i de utallige små fyrstendømmer, Tyskland og Italien var opdelt i for at kunne beskytte sølvet på dets rejse fra Harzen til Venedig, hvor det havde finansieret den italienske renæssance. Så Napoleon tvangsmoderniserede Tyskland. Det tysk-romerske tusindårsrige blev ophævet i 1806, og metersystemet blev indført overalt.

De enevældige tyske fyrster brød sig ikke om denne demokratiske nyordning, og bad nyhumanismens fader, Humboldt, om at skabe et universitet i Berlin, som kunne være et modtræk til den demokratiske oplysningstænkning, der truede med at brede sig til hele Europa.

Humboldt var inspireret af Hegels ide om, at verden er styret af en Ånd, der sover i stenen, slumrer i planten, vågner i mennesket og kommer til udtryk gennem kunsten. For at se Åndens værk i kunsten må man lade sig danne. Dog kan ikke alle blive dannet, kun 'de udvalgte få, som vor gave forstå, som ej jordlænker binde, men hvis sjæle sig hæve til det eviges tinde', som det beskrives i romantikken af Adam Oehlenschläger.

Så dannelse opstår som anti-oplysning. Det Humboldtske anti-oplysende dannelsessystem kaldes et uddannelsessystem, og dets vigtigste fag er dannelsens vogter, danskfaget. De andre fag underordnes danskfagets styring, og omlægges fra oplysningsfag til tekstfag. Skriftlige eksaminer erstattes af mundtlige, der stammer tilbage fra katekismusoverhøringen. Selv matematik og fysik, som skabte grundlaget for oplysningstidens opgør med formynderiet, omdannes fra tal-fag til tekst-fag med tykke fag-bibler, som læreren følger slavisk, og som eleverne skal kunne udenad til den mundtlige eksamen, hvis de vil have høje karakterer.

Oplysningstiden bygger på opdagelsen af, at verden adlyder fysiske kræfter. Hegels Ånd geninstallerer imidlertid metafysisk styring. For at lære om Åndens værk skaber Humboldt så sit uddannelsessystem med Humboldt-universitetet i toppen. For at kunne udøve sine metafysiske studier sikrer Humboldt-

universitetet sig ro ved at vende ryggen til den fysiske omverden med dens demokratiske oplysningstænkning.

Det siger sig selv, at Humboldt-universitetet blev modtaget med kyshånd af Europas enevældige fyrster. Efterhånden blev Europas enevælde ændret til demokrati, men enevældens Humboldt-universitet blev ikke ændret væsentligt og findes i dag stadig over det meste af Europa.

Både Hitlers og Humboldt-universitetets besættelse delte befolkningen op i to: Dem der samarbejder, og dem der gør modstand. I det første tilfælde ophørte politikernes samarbejdspolitik hurtigt. I det andet tilfælde findes den overalt. Alle politikere beskrives Humboldt-universitetet som samfundets vigtigste institution, og der er ingen grænser for, hvor mange midler, det skal tilføres, og for hvordan resten af skolesystemet skal indrettes efter Humboldt-universitetets krav. Selv det oplyste demokratiske fornemmeste institution, den frie presse, ligger på knæ med mikrofoner og båndoptagere foran Humboldt-universitetets formyndere, hver gang en hændelse skal forklares.

Heldigvis findes der dog modstand mod Humboldt-universitetets besættelse, både inden for Europa og udenfor.

Modstandsbevægelsen inden for Europa udgøres af tre franske modtænkere, Derrida, Lyotard og Foucault, der har genoplivet sofisternes formynderi-skepsis og afsløret Humboldt-universitetets teknikker: begrebstvang gennem formynderiske talemåder, meningstvung gennem formynderiske trossætninger, og værnetvang gennem formynderiske institutioner.

Derrida bruger betegnelsen 'dekonstruktion' som en teknik til at afsløre formynderiske talemåder, der fordrejer det beskrevnes sande natur. Sådanne talemåder bør destrueres og rekonstrueres, så de oplyser det beskrevne.

Lyotard bruger betegnelsen 'postmoderne parallel-viden' til at afsløre den formynderiske trossætninger, der strømmer ud af Humboldt-universitetet med krav om at være forskning, hvor den i virkeligheden blot er fortolkning. I stedet bør sofisternes skelnen mellem natur og vedtægt bruges til at lade sætninger oplyse om de skjulte alternativer, som formynderiet fortier.

Foucault bruger betegnelsen 'pastoralmagt' til at vise, at Humboldts dannelses-institution bruger samme teknik som kirkens frelser-institution, blot erstattes ordet frelse med dannelse, så institutionens frelser-løfte nu lyder: 'Du er udannet, men frygt ikke, thi vi de dannede skal nok hjælpe sig. Du skal blot gøre tre ting: Du skal angre din udannelse, du skal komme til vor dannelsesinstitution og gøre præcist, hvad vi siger til dig. Ellers er du selv skyld i din fortabelse.'

Modstandsbevægelsen uden for Europa udgøres især af OECD. Det danske Humboldt-universitet er netop blevet eftertrykkeligt dumpet i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004. Men dumpet på traditionel angloamerikansk vis: I første del af sætningen fremsættes den ros, der skaber kontakten med samtalepartneren; herefter følger så det egentlige budskab. Eksempelvis skrives på side 7: 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.'

Herefter følger en sønderlemmende kritik af de danske universiteter: Til trods for at det danske undervisningssystem er verdens bedst finansierede, får kun 13% af en årgang en universitetseksamen, hvilket er under 1/4 af international standard. Danske universiteter uddanner primært til universitetsansættelse, og tvinger ovenikøbet de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med en bachelorgrad, der evt. senere kan udbygges med en erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke-forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner. Danske universiteter er opdelt på tre forskellige ministerier, hvor udlandet nøjes med ét ministerium for tertiær undervisning. Som konsekvens er dansk tertiær undervisning opdelt i et antal af blindgydeuddannelser, der besværliggør overgang mellem disse.

OECD opfordrer det europæiske Humboldt-universitet til at globalisere sig, så der kan ske en fri vidensudveksling på tværs af statsgrænser. EU bakker op og har bedt sine universiteter om at sørge for dette. Men i den såkaldte Bologna-erklæring er det lykkedes Humboldt-universitetet at sabotere

globaliseringen ved at indføre treårige bachelor-uddannelser, hvor det oplysende universitet har fireårige. Så Europas unge er stadig stavnsbundet til det formynderiske Humboldt-universitetet.

Skal Humboldt-universitetets besættelse af Europa stoppes og dets værnemagt ophøre, kræver det en modstandsbevægelse bestående af almindelige borgere, der siger fra over for politikernes samarbejdspolitik. Man kan udvise civil ulydighed ved systematisk at dekonstruere formyndernes talemåder for at oplyse om det beskrevnes sande natur. I stedet for uddannelsessystem kan man sige antioplysningssystem. I stedet for folkeskole kan man sige primær- og halv sekundær-skole. I stedet for lærebog kan man sige fagbibel. I stedet for gymnasium kan man sige Humboldt-forskole. I stedet for universitet kan man sige Humboldt-universitet.

Men først og fremmest bør man hjælpe med på D-dag, når de private angloamerikanske universiteter forsøger at vinde fodfæste i det besatte Europas byer. F.eks. kan dansk erhvervsliv få løst problemet med mangel på ingeniører, lærere og sygeplejersker ved at støtte oprettelsen af filialer af amerikanske oplysnings-universiteter i f.eks. Korsør og Tønder.

Private oplysnings-universiteter kan desuden uddanne lærere i matematik og fysik til nye fireårige realgymnasier, der som alternativ til 7.-10. klasse på en dannelsesskole kan tilbyde en oplysningsskole svarende til den amerikanske high school, hvor dannelsesbøger erstattes af oplysningsbøger, hvor mundtlige karakterer erstattes af skriftlige, og hvorfra de unge kan gå direkte ind på det oplysende universitet og få en universitetseksamen som 23årig som i resten af verden, uden først at skulle sorteres to gange af et Humboldt-gymnasium.

Først da får de unge muligheden for at få de tre børn, der kan sikre, at Europas befolkning overlever Humboldt-universitetets besættelsestid.

Svar fra kronikredaktør

Kære AllanTarp. Mange tak for læsning af din artikel om Humboldt-universitetet. Den er ikke uinteressant, men vi må desværre takke pænt nej. Sagen er jo, at vi kun har en Kronik om dagen - og at vi derfor hver eneste dag må vælge og prioritere mellem de rigtig mange manuskripter, som vi får tilbudt. Hver eneste dag må vi derfor sige nej tak til mange gode tekster.

Det går i dag også ud over dig. Beklager. Venlig hilsen Anders Jerichow Kronikredaktør 26.6.2007

Læreruddannelsens fem kapitalbrølere

Jyllands-Posten 6.8.2007

Læreruddannelsen er på nedtur. Og nedturen fortsætter også i år. Magisterbladet oplyser, at to ud af fem falder fra under studiet, og at ansøgertallet er halveret på tre år. En uhyggelig tendens, som vil nedsætte ansøgertallet til 10% på 10 år. Og som selvfølgelig må stoppes omgående ved hurtigst muligt at rette op på læreruddannelsens fem kapitalbrølere.

Det er svært at forklare dansk læreruddannelse til folk fra engelsktalende lande. De ryster uforstående på hovedet og stiller typisk fem pinlige spørgsmål: Hvorfor foregår dansk læreruddannelse ikke på universitetet som i resten af verden? Hvordan kan man uddanne lærere til at undervise både børn og unge, når resten af verden uddanner lærere til at undervise enten børn eller unge? Hvorfor benytter man stadig mundtlige prøver, når resten af verden er gået over til skriftlige? Hvorfor bygger skolen og læreruddannelsen på tysk dannelsestænkning, når resten af verden bygger på angloamerikansk oplysningstænkning? Og hvorfor nægter man at lytte til OECD's kritik af dansk læreruddannelse, når resten af verden gerne modtager råd fra OECD?

Slingrekursen fra den ene læreruddannelsesreform til den næste viser klart, at vi må have hjælp udefra. Ellers bliver vidensniveauet så lavt, at det ikke længere kan skjules af de mundtlige karakterer, som udlandet også ryster på hovedet af: Hvordan kan samme person, som giver undervisningen, også vurdere dens resultat? Og hvorfor holder I fast i en afhøringsform som stammer tilbage fra katekismusoverhøringens tid?

Spørges elever, hvordan læreren giver mundtlige karakter, er svaret typisk: 'Vi får middelkarakteren 7 bare for at møde op og sige noget generelt uden at have læst lektier'. Med sådanne mundtlige

'fupkarakterer' kan den danske skole siddes af uden at lære noget, først i folkeskolen, så i gymnasiet og så på læreruddannelsen, hvor man bliver certificeret til selv at uddele fupkarakterer.

I skriftlige fag går det naturligvis helt galt, når man ikke har lært noget. Men det klarer ministeriet nemt ved til den afsluttende prøve i matematik at sænke bestågrænsen fra det internationale niveau på 60% rigtige svar til 20% i folkeskolen og 40% i gymnasiet.

Prisen for at skolen kan siddes af betales af de videregående uddannelser, der ikke kan siddes af. Her er dumpeprocenterne skyhøje, her må danske studerende købe ekstra kurser for at bestå, og her er manglen på ingeniører, IT-folk, læger, sygeplejersker samt lærere i matematik og fysik alarmerende høj.

I sin universitetsundersøgelse fra 2004, der findes på forskningsministeriets hjemmeside, stiller OECD en række spørgsmål til danske universiteter: Hvorfor formår de kun at uddanne 13% af en årgang, dvs. kun en fjerdedel af international standard, når vi har verdens bedst finansierede uddannelsessystem? Hvorfor uddanner de kun til sig selv? Hvorfor tvinger de som de eneste i verden de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad? Hvorfor følger de ikke den internationale standard og afslutter studiet med en modulopbygget bachelorgrad, der hurtigt kan suppleres med nye moduler, hvis man ikke kan få arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte arbejde? Hvorfor har Danmark tre ministerier for tertiær uddannelse, når resten af verden kan nøjes med et? Endelig anbefaler OECD på side ni, at læreruddannelsen fjernes fra enkelt-fakultære institutioner og anbringes på universitetet som i resten af verden.

Dette modsætter danske universiteter sig kraftigt. De klynger sig fast til deres forbillede, Humboldt-universitet i Berlin. Og de forsøger af al magt at omgå krav om, at de skal globalisere sig. F.eks. har universiteterne saboteret overgangen til oplysende universitet ved at indføre 3årige bacheloruddannelser, hvor den internationale standard er 4årige.

Det oplysende universitet er del af et oplysende skolesystem. Dette bygger på det biologiske faktum, at børn og unge lærer vidt forskelligt, hvorfor skolen deles i to med hver sin læreruddannelse, en primærskole for børn og en sekundærskole for unge.

Herefter følger så en tertiærskole for profession, og endelig en ekspertskole for ekspertise og forskning. I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og fire år efter har 50% en modulopbygget bachelorgrad. Som 25årig har de fleste job og familie; samt de tre børn, der sikrer, at landet kan reproducere sig: en til mor, en til far og en til landet.

Det oplysende skolesystem stammer fra 1700tallets oplysningstid, der resulterede i to demokratier, i USA og i Frankrig. De enevældige tyske fyrster brød sig ikke om det nye demokrati og forsøgte at besætte Frankrig, men blev selv besat af Frankrig omkring år 1800. Som modtræk mod demokratiets oplysningskoler bad fyrsterne derfor Humboldt om at udvikle en eliteskole.

Humboldt valgte at basere den tyske befrielseskamp mod demokratiet på begrebet dannelse. Til at formidle dannelsen skabte Humboldt et uddannelsessystem bestående af 'Volkschule, Gymnasium und Universität'. Dette system blev model for Europas enevældige monarkier, herunder det danske.

I Humboldts uddannelsessystem nægter Humboldt-universitetet at modtage de unge direkte fra sekundærskolen, men forlanger at de først består en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel har adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel går videre til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen dumpes bort, så kun 13% kommer igennem med en universitetseksamen som 29årige.

Af disse får kun få job inden for deres uddannelsesområde, fordi Humboldt-universitetet kun uddanner til sig selv. Og mange får kun ét barn, hvilket bevirker, at Humboldt-lande ikke kan reproducere sig. Samtidig bevirker Humboldts dannelsessystem, at der opstår en alvorlig personalemangel inden for sygepleje, undervisning, ingeniørfag mm.

Desværre er danske universiteter stadig Humboldt-universiteter, der vender ryggen til omverdenen, som dengang var befolket af kejser og pave og oplyste franskmænd. Men som i dag er demokratiske samfund,

der lider under, at det Humboldtske universitet kun forsker i sig selv og nægter læreruddannelsen adgang.

Det oplysende universitet har ingen problemer med at rekruttere studerende til sine to læreruddannelser til børn og unge. Det er spændende at blive oplyst om sin konkrete omverden, og det er spændende at formidle denne oplysning videre. Og der er enkelt og meningsfyldt at afholde skriftlige prøver, der viser, at børn og unge bliver mere og mere oplyst.

Dannelsesskolen har derimod svært ved at forklare, hvad eleverne skal dannes til. Den har derfor opfundet et særligt fag, didaktik, der forsøger at fastlægge dannelsens indhold, men som ofte ender i abstrakt tågesnak, der stjæler megen tid af læreruddannelsen, og som får mange til at falde fra. Og som i skolen er umulig at teste skriftligt, hvorfor lærerne tvinges til at skjule elevernes uoplysthed med mundtlige fupkarakterer.

Skal dansk læreruddannelse op på internationalt niveau, må OECD's kritik tages alvorligt.

Og politikerne må en tur til Irland eller Canada for at se, hvordan det pastorale Humboldt-universitet kan erstattes af et oplysende universitet for tertiær uddannelse, der modtager de unge direkte efter sekundærskolen, og som tilbyder en fireårig modulopbygget bacheloruddannelse, der kan opdeles i to, så også de kortere videregående uddannelser bliver del af det oplysende universitet som i resten af verden. Som ikke tvinger de studerende til at tage en mastergrad under studiet, men tilbyder en erhvervsrettet mastergrad som en senere videreuddannelsesmulighed. Og som bruger skriftlige prøver.

På det modulopbyggede oplysningsuniversitet vil formidlingsuddannelserne være så fleksible, at man med tilbygning af få moduler nemt kan skifte job mellem journalist, pædagog, primærskolelærer, sekundærskolelærer og lignende.

OECD hjælper gerne med en omstilling fra pastoral dannelse til globaliseret oplysning. Men først må vi lytte til, hvad OECD forsøger at fortælle landet med verdens dyreste, men langt fra bedste skolesystem.

Det danske Humboldt-universitet er blevet livsfarligt

Jyllands-Posten 4.10.2007

Det danske Humboldt-universitet var nyttigt for 50 år siden, i dag er det livsfarligt.

Dengang producerede det højtuddannet arbejdskraft som læger, ingeniører, advokater, lærere mm., som der så sandelig stadig er brug for også i dag. Problemet er blot, at det fastholder de unge alt for længe, så der i EU-landene kun fødes i gennemsnit 1,5 barn pr. familie, hvilket vil reducere befolkningen til 10% på 200 år.

Dengang var det uproblematisk, at 5% af en ungdomsårgang var spærret inde på Humboldt-universitetet og måtte udskyde reproduktionen indtil efter 30-årsalderen. Men når 50% gør det samme, bliver det livsfarligt, ikke for den enkelte, men for landet.

Farens omfang ses ved at sammenligne de europæiske Humboldtlande med de engelsktalende lande, der i stedet for Humboldtskoler benytter oplysningskoler.

I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og fire år senere har 50% en universitetseksamen opbygget af koordinerede moduler, der kan suppleres med andre moduler, hvis man ikke kan finde arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte arbejde. Som 25årig har de fleste både job og familie; samt de tre børn, der sikrer, at landet kan reproducere sig selv: en til mor, en til far og en til landet.

Det oplysende skolesystem stammer tilbage fra oplysningstiden i 1700-tallet. Oplysningstiden pointerede, at erstattes tro og kirkegang med oplysning og skolegang, så kan man også erstatte Herrens og fyrstens dobbeltformynderi med demokrati. Men demokrati forudsætter altså, at så mange som muligt oplyses så meget som muligt.

Det oplysende skolesystem består derfor af fire dele: en primærskole for børn, en sekundærskole for unge, en tertiærskole for profession, og en ekspertskole for forskning.

Oplysningstiden installerede to demokratier, et amerikansk og et fransk. USA har stadig sin første republik. Frankrig har derimod sin femte republik, for i Frankrigs nabolande frygtede de enevældige tyske fyrster, at demokratiet skulle sprede sig. De sendte derfor en hær af lejetropper ind for at besætte Frankrig. Med det resultat, at Frankrig udråbte republikken og udskrev en værnepligtig hær, der var så effektiv, at Frankrig i stedet besatte de tyske fyrstendømmer.

Napoleon blev chokeret over at se det kaos af forskellige måleenheder, der fandtes i de utallige små fyrstendømmer, Tyskland og Italien var opdelt i for at kunne beskytte sølvet på dets rejse fra Harzen til Venedig, hvor det havde finansieret den italienske renæssance. Så Napoleon tvangsmoderniserede Tyskland. Det tysk-romerske tusindårsrige blev ophævet i 1806, og metersystemet blev indført overalt.

Men de tyske fyrster forsatte modstandskampen mod demokratiet. Når hæren ikke kunne bruges, så kunne skolen. De bad derfor nyhumanismens fader, Humboldt, om at skabe et universitet i Berlin, som kunne være et modtræk til den demokratiske oplysningstænkning, der truede med at brede sig fra Frankrig til hele Europa.

Humboldt var inspireret af romantikkens og Hegels ide om, at verden er styret af en Ånd, der sover i stenen, slumrer i planten, vågner i mennesket og kommer til udtryk gennem kunsten. For at se Åndens værk i kunsten må man lade sig danne. Dog kan ikke alle blive dannet, kun 'de udvalgte få, som vor gave forstå, som ej jordlænker binde, men hvis sjæle sig hæve til det eviges tinde', som det beskrives af Adam Oehlenschläger.

Det Humboldtske dannelsessystem ønsker, at kun en elite af lakajer bliver uddannet på Humboldt-universitetet. Humboldt-universitetet nægter derfor at modtage de unge direkte fra sekundærskolen. De skal først bestå en optagelsesprøve på et Humboldt-gymnasium, hvor kun kandidater fra Humboldt-universitetet må undervise. Men kun den bedste halvdel af de unge får adgang til Humboldt-gymnasiet, og af disse får kun den bedste halvdel adgang til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen bortdumper eller falder fra, så kun 13% kommer igennem som 28årige ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004.

Europas øvrige enevældige fyrster accepterede gerne, at Humboldt-universitetet besatte Europa efter Napoleons fald. Efterhånden blev Europas enevælde ændret til demokrati, men Humboldt-universitetets besættelse er aldrig blevet ophævet.

Foruden et alt for lavt fødselstal medfører den lave produktivitet på 13% en alvorlig mangel på uddannet personale inden for vigtige arbejdsområder som sygepleje, undervisning og ingeniørfag. Et problem de oplysende universiteter undgår, fordi den koordinerede modulopbygning gør arbejdsstyrken meget fleksibel.

Heldigvis findes der en modstandsbevægelse mod Humboldt-universitetets besættelse af Europa.

Modstandsbevægelsen inden for Europa udgøres af tre franske modtænkere, Derrida, Lyotard og Foucault, der under betegnelsen post-strukturalisme har afsløret Humboldt-universitetets formynderiteknikker: begrebstvang gennem pastorale talemåder, meningstvung gennem pastorale trossætninger, og frelsertvang gennem pastorale frelserinstitutioner.

Derrida skelner mellem naturlige talemåder som sol og måne; og pastorale talemåder som frelse, dannelse, kompetence osv. Naturlige talemåder afspejler tings sande natur. Pastorale talemåder påtvinger ting en kunstig natur. Pastorale talemåder bør derfor destrueres og rekonstrueres, dvs. 'dekonstrueres', så de oplyser det beskrevne i stedet for at fordreje det.

Lyotard bruger betegnelsen 'postmoderne parallelviden' om modforskning, der afslører skjulte alternativer til de pastorale trossætninger, som strømmer ud af Humboldt-universitetet med påstand om at være forskning, hvor de i virkeligheden blot er pastorale fortolkninger.

Foucault viser, hvordan pastorale talemåder og trossætninger yngler på Humboldt-universitetet og bliver til stadigt voksende teoribygninger, såkaldte diskurser. Diskurser undertrykker alternative diskurser for

at kunne præsentere sig som selve sandheden. Herefter kan diskursen installere et sandheds-regime af pastorale frelserinstitutioner i form af skoler, hospitaler mm., kaldet diskursens pastorale magt.

Kirken og Humboldt benytter begge pastorale talemåder, diskurser og frelserinstitutioner. Således vil talemåderne 'frelst' og 'dannet' straks omskabe mennesket til 'u-frelst' og 'u-dannet' med et deraf følgende behov for frelse og dannelse, et behov som den pastorale frelserinstitution naturligvis gerne indfrier med sit frelser-tilbud: 'Du er u-frelst, men frygt ikke, thi vi de frelste skal nok frelse dig. Du skal blot gøre tre ting: Du skal angre din ufrelsthed, du skal komme til vor frelserinstitution og gøre præcist, hvad vi siger til dig. Ellers er du selv skyld i din fortabelse.'

Modstandsbevægelsen uden for Europa udgøres især af OECD, hvis universitetsundersøgelse netop har dumpet det danske Humboldt-universitet. Men på traditionel angloamerikansk vis. Først fremsættes den ros, der skaber kontakten med samtalepartneren. Så følger så det egentlige budskab. Eksempelvis skrives på side 7: 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.'

Herefter følger en sønderlemmende kritik af de danske universiteter: Til trods for at det danske undervisningssystem er verdens bedst finansierede, får kun 13% af en årgang en universitetseksamen, hvilket er under 1/4 af international standard. Danske universiteter uddanner primært til universitetsansættelse, og tvinger ovenikøbet de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med en bachelorgrad, der evt. senere kan udbygges med en erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke-forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner. Danske universiteter er opdelt på tre forskellige ministerier, hvor udlandet nøjes med ét ministerium for tertiær undervisning. Som konsekvens er dansk tertiær undervisning opdelt i et utal af blindgydeuddannelser, hvilket besværliggør overgang mellem disse.

OECD opfordrer Europas Humboldt-universiteter til at globalisere sig, så der kan ske en fri vidensudveksling på tværs af statsgrænser. EU bakker op og har bedt sine universiteter om at sørge for dette. Men i den såkaldte Bologna-erklæring er det lykkedes Humboldt-universitetet at sabotere globaliseringen ved at indføre 3årige bachelor-uddannelser, hvor det oplysende universitet har 4årige. Så Europas unge er stadig stavnsbundet til Humboldt-universitetet.

I stedet for at samarbejde med Humboldt-universitetet bør politikerne erklære det danske skolesystem konkurs og anmode om at blive sat under OECD-administration. OECD vil da straks indføre en række hårdt tiltrængte reformer: skriftlige prøver i stedet for mundtlige, et 4årigt realgymnasium fra 8. klasse for alle, et 2+2årigt universitet med koordinerede moduler, afsluttet med akademigrader efter 2 år, og med bachelorgrader efter 4 år som i resten af verden udenfor Europa.

Først da får de unge muligheden for at få de tre børn, der kan sikre, at Europas befolkning overlever Humboldt-universitetets besættelsestid.

Arbejdskraftmanglen skyldes uddannelsessvigt

Jyllands-Posten 25.11.2007

Valgets hovedtema burde have være vort uproduktive uddannelsessystem. Som burde producere et stort antal højtuddannede i lighed med andre lande, der vil følge med i den globale vidensøkonomi. Men som kun formår at give 13% af en årgang en universitetsuddannelse, hvilket er en fjerdedel af international standard.

Dagligt fortæller pressen om mangel på højtuddannet arbejdskraft. Der er mangel på ingeniører, på læger, på IT-folk, på lærere, på sygeplejersker, osv. osv. osv. I nogle tilfælde kan manglen afhjælpes ved at importere højtuddannet arbejdskraft fra udlandet. I andre tilfælde, som f.eks. lærere, har man måttet oprette genvejsuddannelser, såkaldte merituddannelser, og endog ansætte lærere helt uden læreruddannelse.

Hvad skal ændres, så uddannelsessystemet kan dække behovet for højtuddannet arbejdskraft?

Dette spørgsmål burde have være valgets hovedtema. For med et faldende antal højtuddannede følger faldende indkomster og dermed faldende skatter og dermed faldende velfærd. Velfærden øges ikke ved at øge beskatningen af faldende indkomster. Velfærden øges ved at sænke beskatningen af stigende indkomster, dvs. ved at øge mængden af højtuddannet arbejdskraft, så indkomsten stiger så meget, at selv om skatteprocenten sænkes, vil skattebeløbet og dermed velfærden øges.

Især hvis danske unge får lov til at arbejde i deres mest produktive år, i tyverne, som de får i vores engelsktalende nabolande: England, Irland, Canada, USA osv. I disse lande har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og 50% en modulopbygget universitetsgrad som 22årig, der er så smidig, at den hurtigt kan suppleres med nye moduler, hvis man tvinges til eller selv ønsker at skifte job.

Men danske unge holdes fanget i et uddannelsessystem, der, som ordet direkte siger, er et dannelses-system, hvor den internationale standard er et oplysnings-system.

En smuttur til Canada vil hurtigt vise forskellen på dannelses-skoler og en oplysnings-skoler.

Det oplysende skolesystem består af en primærskole for børn, en sekundærskole for unge, en tertiærskole for profession og en ekspertskole for forskning. Det oplysende skolesystem stammer tilbage fra oplysningstiden i 1700-tallet. Her opdagede man, at erstattes tro, bøn og kirkegang med viden, regning og skolegang, så kan man samtidig erstatte kirkens og fyrstens dobbeltformynderi med demokrati. Følgen blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte republik.

For Frankrigs naboer, de tyske fyrster, forsøgte at kvæle det franske demokrati ved at sende en hær mod Paris. Men hæren bestod af lejesoldater, hvorimod den franske hær af værnepligtige vidste alt for godt, at et nederlag betød en tilbagevenden til slaveri på fyrsternes godser. Denne motivation gjorde den franske hær så effektiv, at den stoppede tyskerne og siden besatte Tyskland, som var opdelt i mange forskellige områder med hver sit målesystem. Napoleon gjorde kort proces. Han ophævede det Tyskromerske Rige og gennemtvang metersystemet overalt.

Det brød den tyske enevælde sig ikke om. Når hæren ikke kunne bruges i kampen mod demokratiet, måtte man bruge skolen. Man bad derfor Humboldt om i Berlin at skabe et alternativ til det demokratiske skolesystem for alle. Som skulle sikre, at kun eliten kom igennem. Og blev dannet, så den kunne færdes ved hoffet. Resultatet, det Humboldtske dannelsessystem, blev modtaget med kyshånd af Europas øvrige enevælde.

Europas lande er siden blevet demokratier, men de har undladt at udskifte enevældens Humboldtske dannelses-skoler med demokratiets oplysnings-skoler. Så Europa har stadig Humboldt-universiteter, der kun uddanner eliten, medens resten af verden er gået over til oplysnings-universiteter, der sikrer mindst halvdelen af de 22-årige en universitetsgrad, der fører direkte til et videns-job i den globale vidensøkonomi.

I Danmark er de 22-årige knapt begyndt på de danske Humboldt-universiteter. For Humboldt-universitetet nægter at modtage de unge direkte fra sekundærskolen. Det forlanger, at de først skal bestå en adgangseksamen på et Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel har adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel kan gå videre til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen dumpes bort, så kun 13% kommer igennem.

Humboldt-universitetet har saboteret globaliseringen ved at indføre treårige bachelorgrader i modsætning til den internationale standard på fire år, hvilket tvinger de unge til at forblive på et Humboldt-universitet. Hvor de ovenikøbet tvinges til at afslutte deres studium med en mastergrad. Ligesom alle, der tager en kort eller mellemlang videregående uddannelse tvinges til at begynde helt eller delvist forfra, hvis de ønsker at udbygge deres uddannelse på et Humboldt-universitet.

Alt sammen i skærende modstrid med den internationale standard, hvor alle tertiære uddannelser er samlet på universiteter som koordinerede moduler, der hurtigt kan videreudbygges.

Det er således ikke mærkeligt, at de danske Humboldt-universiteter forsøger at glemme OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, hvori de dumpes med et brag, fordi de ikke følger den internationale standard.

Danske politikere har forsøgt at modernisere Humboldt-universitetet ved at samle de korte og mellemlange videregående uddannelser i såkaldte 'University Colleges', og tildele kandidater herfra titlen professionsbachelor. En fup-titel, som udlandet ryster på hovedet af: I følge international standard er et universitet et sted, hvor man modtager undervisning af forskeruddannet personale. Men på danske University Colleges har stort set ingen taget en forskeruddannelse, ligesom forskeruddannede personer, der søger ansættelse, afvises som overkvalificerede.

Hvorfor kan politikerne ikke se uddannelsessystemets fallit? Fordi fallitten skjules af mundtlige middelkarakterer. Som det eneste land i verden vurderer vi stadig undervisningens succes med mundtlige standpunktskarakterer, som gives af samme person, som giver undervisningen, og som derfor afvises af udlandet som utroværdige. At udlandet har ret ses ved at spørge elever om, hvordan lærerne giver mundtlige standpunktskarakterer: Det kan ikke betale sig at læse lektier til daglig, højst op til karaktergivningen, og her behøver man i øvrigt kun at snakke med om noget generelt for at få middelkarakteren syv.

Kort sagt, mundtlige middelkarakterer gør den danske skole til en snakkeskole, som kan sidde af. Først snakker man sig igennem folkeskolen, så igennem gymnasiet, og endelig gennem læreruddannelsen, hvor man selv bliver certificeret til at uddele mundtlige middelkarakterer.

Når skriftlige fag forvandles til mundtlige snakkefag, går det naturligvis helt galt. Men det skjuler undervisningsministeriet ved i matematik at sænke bestågrænsen fra det internationale niveau på 60% rigtige svar til 40% i gymnasiet og 20% i folkeskolen.

Og ekstra galt går det for de tosprogede elever, som ikke kan levere dannet snak, og som derfor har store problemer med at læse, skrive og regne, når de forlader folkeskolen.

Skurken i den danske uddannelsesfallit er det eliteproducerende Humboldt-universitet. Så skal Danmark dække behovet for højtuddannet arbejdskraft, må vore Humboldt-universiteter med treårige enstrengede bachelorgrader omstilles til oplysnings-universiteter med fireårige bachelorgrader opbygget af koordinerede moduler. Samtidig må det treårige Humboldt-gymnasium for de få erstattes af den internationale standard, fireårige realgymnasier for alle fra ottende klasse, modulopbygget med halvårlige skriftlige eksaminer, som giver de lærende løbende dokumentation for den fremadskridende læring.

Kun demokratiske høringer kan tvinge vores Humboldt-universiteter til at gå i dialog med OECD. Det politiske parti, der arrangerer sådanne høringer, vil levere den næste statsminister til at lede et tiltrængt politisk projekt: At bede om OECD' hjælp til at erstatte dannelse med oplysning, så vi kan efterleve den internationale standard for vidensproduktion og vidensformidling.

Nedsæt en skolings-kommission nu

Jyllands-Posten 16.1.2008

Danmarks næste statsminister kommer fra det parti, der tager initiativ til at nedsætte en skolingskommission, som kan nytænke hele vort skolingssystem fra start til slut, fra børnehaven til kandidatgrad. I en sådan kommission vil OECD nemlig påvise, at vi dumper i den globale vidensøkonomi, hvis ikke vi erstatter vort tyske dannelsessystem med det amerikanske oplysningssystem, som resten af verden har overtaget. Og dermed erstatter folkeskolen, gymnasiet og dannelsesuniversitetet med en primærskole for børn, en sekundærskole for unge og en tertiærskole for profession.

En skolingskommission vil naturligvis møde voldsom modstand fra eksisterende skoler og universiteter, samt fra mange politiske partier. Modsat vil den have opbakning i den brede befolkning, som derfor vil belønne det parti, der foreslår den nedsat.

En skolingskommission mødes umiddelbart med skepsis: Vi har jo verdens bedste skolesystem?

Men måske er det bare indbildning. For det er svært at forklare fornuften i det danske skolesystem i f.eks. Canada. Man bliver hurtigt sat til vægs af en lang række pinlige spørgsmål:

Hvorfor påbegynder I først skoling i 7års alderen, når den internationale standard er 5-6 år? Hvorfor tvinger I de unge til at blive i deres barneskole efter kønsmodningen, når resten af verden her sætter de unge i en ny skole med nye lærere, som kun underviser unge? Hvorfor begrænser I adgangen til jeres universiteter ved efter sekundærskolen at indskyde et gymnasium, hvor kun den bedste halvdel kommer ind, og hvor kun den bedste halvdel af disse kommer videre på universitetet, når den internationale standard er universitetsadgang til alle efter afsluttet sekundærskole?

Hvorfor fastholder I som det eneste land mundtlige årskarakterer, ovenikøbet givet af samme person, som giver undervisningen, når resten af verden bruger skriftlige karakterer i erkendelse af, at den der giver undervisningen naturligvis er inhabil ved karaktergivning? Hvorfor fastholder I mundtlige prøver, når international standard er skriftlige prøver? Hvorfor sænker I den internationale bestågrænse på 60% korrekt besvarelse i matematik til 20% folkeskolen og til 40% i gymnasiet?

Hvorfor følger I ikke den internationale standard og tillader de unge at tage universitetsmoduler i slutningen af sekundærskolen? Hvorfor er jeres tertiære skole opdelt i et utal af parallelle ukoordinerede korte, mellemlange og lange videregående uddannelser, når den internationale standard er at samle den tertiære skoling på universiteter opbygget af koordinerede moduler? Hvorfor tvinger I unge, der vil skifte uddannelse til at blive meritbedømt og stort set begynde forfra, når den internationale standard er at videreudbygge de moduler, man allerede har? Hvorfor tvinger I de unge til at tage en mastergrad efter afsluttet bachelorgrad, når den internationale standard er at afslutte universitetet med en bachelorgrad? Hvorfor uddanner jeres unge sig stadig sidst i tyverne, når de den internationale standard er universitetsgrad som 22årig.

Hvorfor er jeres mastergrad universitetsrettet, når den internationale standard er erhvervsrettet mastergrad? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved at placere læreruddannelsen på særlige lærerskoler i stedet for på universitetet? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved ikke at kræve en forskergrad for at undervise på universitet? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved at udnævne professorer uden en forskergrad?

Hvorfor formår verdens bedst finansierede skolesystem kun at give 13% af en årgang en universitetseksamen, altså en fjerdedel af international standard? Hvorfor har I en mangel på uddannet arbejdskraft inden for læger, sygeplejersker, lærere, ingeniører, IT-folk mm, der ligger langt over internationalt niveau? Hvorfor må I importere uddannet arbejdskraft fra udviklingslande i stedet for at eksportere arbejdskraft? Hvorfor nægter jeres universiteter at kommentere OECD's sønderlemmende kritik, når den internationale standard er at lade sig vejlede af OECD? Hvorfor føder I kun 1.5 barn pr. familie i EU-området, hvilket vil nedsætte jeres befolkningstal til 10% på 200 år, når resten af verden er i stand til at reproducere sig?

De første spørgsmål forsøger man venligt at besvare. Men ved spørgsmålet om mundtlige prøver ikke er et levn fra katekismusoverhøringens tid, må man give op. Vi tror vi har verdens bedste skolesystem, men har måske i stedet verdens mest særegne skolesystem. Men hvorfor kan vi ikke se problemerne i vort skolingssystem? Er det fordi vi skjuler dem med mundtlige karakterer uden noget skriftligt belæg?

Det mener de unge selv. Adspurgt om hvordan lærere giver mundtlige karakterer, fortæller de, at man skal bare møde op og komme med generelle indlæg for at få en middelkarakter. Kort sagt, man behøver ikke læse lektier, bare ved at være sig selv får man en middelkarakter i folkeskolen, i gymnasiet, på lærerseminariet og andre steder, der bruger mundtlige karakterer. Så i Danmark kan man sidde skolen af, først folkeskolen, så gymnasiet, så efter forgæves at have søgt ind eller afprøvet forskellige uddannelser til sidst på seminariet, hvor man selv bliver certificeret til at uddele middelkarakterer.

Men hvorfor er der så himmelvid forskel på skoling i Danmark og i Canada? Er det kun Danmark, der har folkeskoler, gymnasier og mundtlige prøver? En rundtur i EU viser, at her har de fleste lande gymnasier. Men kun få lande har enkelte mundtlige karakterer, og altid som supplement til skriftlige.

Så det centrale spørgsmål er: Hvorfor findes der ikke gymnasier uden for EU-området?

Historien giver svaret. Før år 1700 foregik belæring i kirken. Skolesystemet uddannede præster til kirken og jurister til staten. I 1700-tallet kom så Oplysningstiden, hvor man inspireret af naturvidenskabens oprør mod kirken indså, at med oplysning kan man frigøre sig fra kirkens og kongens dobbeltformynderi og indføre demokrati. To demokratier blev indført, et i USA og et i Frankrig.

USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte. For den tyske enevælde brød sig ikke om demokrati og sendte derfor en hær mod Paris. Men den tyske hær af lejesoldater kunne ikke hamle op med den franske hær af værnepligtige, der vidste, at et nederlag betød slaveri på godserne. Så først blev den tyske hær stoppet, siden blev Tyskland besat.

Den tyske enevælde kunne nu ikke bruge hæren i sin frihedskamp mod det franske demokrati. I stedet valgte enevælden at bruge skolen, og bad Humboldt om som modvægt til den demokratiske oplysnings-skole at skabe et skolesystem for eliten.

Humboldt indførte dannelse som anti-oplysning og ændrede middelalderens universitet til et moderne Humboldt-universitet med tilhørende Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel af de unge får adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel går videre til Humboldt-universitet, hvor studierne er så svære, at kun halvdelen består.

Europas enevælde modtog med kyshånd det elitære Humboldtske dannelsessystem, som ikke blev afskaffet, da EU-landene senere blev demokratiske. Også i Danmark har vi stadig Humboldt-gymnasier og Humboldt-universiteter med det resultat, at vi med kun 13% universitetsuddannede dumpede i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004.

Så tiden er moden til en skolingskommission under OECD. Og til at gennemføre kommissionens sandsynlige anbefalinger: Folkeskolen fra alder 7 til 17 efterfulgt af et mundtligt gymnasium for eliten erstattes af en primærskole for børn fra alder 5 til 13, efterfulgt af en 4årigt realgymnasium for alle, modulopdelt og med skriftlige prøver hvert halve år. Al tertiær skoling samles på universiteter, der tilbyder 2årige diplomgrader og 4årige bachelorgrader opbygget af koordinerede moduler, så man kan udbygge sin grad med nye moduler i tilfælde af arbejdsløshed eller mangel på arbejdskraft.

Et globaliseret skolingssystem løser mange af vore nuværende problemer, herunder mangel på arbejdskraft både i dag og i fremtiden til at sikre velfærden, og til at sænke skatteprocenten.

Skoleafbrænding

Jyllands-Posten 21.2.2008

Bogafbrænding er ikke noget nyt fænomen, skolebrænding er. Er det tilfældigt, at det netop er skoler der brændes af, eller er skolebrænding et tak for sidst fra elever, der føler at skolen har brændt dem af? Skolen er et resultat af oplysningstiden, hvis grundlag var frihed, lighed og broderskab. Men er der nu også lighed for alle i den danske skole?

Det har længe slået gymnasielærere, hvor uoplyste elever er når de forlader folkeskolen. Ved nærmere undersøgelse viser det sig da også, at undervisningsministeriet har måtte sænke bestågrænsen i skriftlig matematik fra det internationale niveau på 70% korrekt besvarelse til 20%.

Danmarks næste statsminister kommer fra det parti, der tager initiativ til at nedsætte en skolingskommission, som kan nytænke hele vort skolingssystem fra start til slut, fra børnehaven til kandidatgrad. I en sådan kommission vil OECD nemlig påvise, at vi dumper i den globale vidensøkonomi, hvis ikke vi erstatter vort tyske dannelsessystem med det amerikanske oplysningssystem, som resten af verden har overtaget. Og dermed erstatter folkeskolen, gymnasiet og dannelsesuniversitetet med en primærskole for børn, en sekundærskole for unge og en tertiærskole for profession.

En skolingskommission vil naturligtvis møde voldsom modstand fra eksisterende skoler og universiteter, samt fra mange politiske partier. Modsat vil den have opbakning i den brede befolkning, som derfor vil belønne det parti, der foreslår den nedsat.

En skolingskommission mødes umiddelbart med skepsis: Vi har jo verdens bedste skolesystem?

Men måske er det bare indbildning. For det er svært at forklare fornuften i det danske skolesystem i f.eks. Canada. Man bliver hurtigt sat til vægs af en lang række pinlige spørgsmål:

Hvorfor påbegynder I først skoling i 7års alderen, når den internationale standard er 5-6 år? Hvorfor tvinger I de unge til at blive i deres barneskole efter kønsmodningen, når resten af verden her sætter de unge i en ny skole med nye lærere, som kun underviser unge? Hvorfor begrænser I adgangen til jeres universiteter ved efter sekundærskolen at indskyde et gymnasium, hvor kun den bedste halvdel kommer ind, og hvor kun den bedste halvdel af disse kommer videre på universitetet, når den internationale standard er universitetsadgang til alle efter afsluttet sekundærskole?

Hvorfor fastholder I som det eneste land mundtlige årskarakterer, ovenikøbet givet af samme person, som giver undervisningen, når resten af verden bruger skriftlige karakterer i erkendelse af, at den der giver undervisningen naturligvis er inhabil ved karaktergivning? Hvorfor fastholder I mundtlige prøver, når international standard er skriftlige prøver? Hvorfor sænker I den internationale bestågrænse på 60% korrekt besvarelse i matematik til 20% folkeskolen og til 40% i gymnasiet?

Hvorfor følger I ikke den internationale standard og tillader de unge at tage universitetsmoduler i slutningen af sekundærskolen? Hvorfor er jeres tertiære skole opdelt i et utal af parallelle ukoordinerede korte, mellemlange og lange videregående uddannelser, når den internationale standard er at samle den tertiære skoling på universiteter opbygget af koordinerede moduler? Hvorfor tvinger I unge, der vil skifte uddannelse til at blive meritbedømt og stort set begynde forfra, når den internationale standard er at videreudbygge de moduler, man allerede har? Hvorfor tvinger I de unge til at tage en mastergrad efter afsluttet bachelorgrad, når den internationale standard er at afslutte universitetet med en bachelorgrad? Hvorfor uddanner jeres unge sig stadig sidst i tyverne, når de den internationale standard er universitetsgrad som 22årig.

Hvorfor er jeres mastergrad universitetsrettet, når den internationale standard er erhvervsrettet mastergrad? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved at placere læreruddannelsen på særlige lærerskoler i stedet for på universitetet? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved ikke at kræve en forskergrad for at undervise på universitet? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved at udnævne professorer uden en forskergrad?

Hvorfor formår verdens bedst finansierede skolesystem kun at give 13% af en årgang en universitetseksamen, altså en fjerdedel af international standard? Hvorfor har I en mangel på uddannet arbejdskraft inden for læger, sygeplejersker, lærere, ingeniører, IT-folk mm, der ligger langt over internationalt niveau? Hvorfor må I importere uddannet arbejdskraft fra udviklingslande i stedet for at eksportere arbejdskraft? Hvorfor nægter jeres universiteter at kommentere OECD's sønderlemmende kritik, når den internationale standard er at lade sig vejlede af OECD? Hvorfor føder I kun 1.5 barn pr. familie i EU-området, hvilket vil nedsætte jeres befolkningstal til 10% på 200 år, når resten af verden er i stand til at reproducere sig?

De første spørgsmål forsøger man venligt at besvare. Men ved spørgsmålet om mundtlige prøver ikke er et levn fra katekismusoverhøringens tid, må man give op. Vi tror vi har verdens bedste skolesystem, men har måske i stedet verdens mest særegne skolesystem. Men hvorfor kan vi ikke se problemerne i vort skolingssystem? Er det fordi vi skjuler dem med mundtlige karakterer uden noget skriftligt belæg?

Det mener de unge selv. Adspurgt om hvordan lærere giver mundtlige karakterer, fortæller de, at man skal bare møde op og komme med generelle indlæg for at få en middelkarakter. Kort sagt, man behøver ikke læse lektier, bare ved at være sig selv får man en middelkarakter i folkeskolen, i gymnasiet, på lærerseminariet og andre steder, der bruger mundtlige karakterer. Så i Danmark kan man sidde skolen af, først folkeskolen, så gymnasiet, så efter forgæves at have søgt ind eller afprøvet forskellige uddannelser til sidst på seminariet, hvor man selv bliver certificeret til at uddele middelkarakterer.

Men hvorfor er der så himmelvid forskel på skoling i Danmark og i Canada? Er det kun Danmark, der har folkeskoler, gymnasier og mundtlige prøver? En rundtur i EU viser, at her har de fleste lande gymnasier. Men kun få lande har enkelte mundtlige karakterer, og altid som supplement til skriftlige.

Så det centrale spørgsmål er: Hvorfor findes der ikke gymnasier uden for EU-området?

Historien giver svaret. Før år 1700 foregik belæring i kirken. Skolesystemet uddannede præster til kirken og jurister til staten. I 1700-tallet kom så Oplysningstiden, hvor man inspireret af naturvidenskabens oprør mod kirken indså, at med oplysning kan man frigøre sig fra kirkens og kongens dobbeltformynderi og indføre demokrati. To demokratier blev indført, et i USA og et i Frankrig.

USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte. For den tyske enevælde brød sig ikke om demokrati og sendte derfor en hær mod Paris. Men den tyske hær af lejesoldater kunne ikke hamle op med den franske hær af værnepligtige, der vidste, at et nederlag betød slaveri på godserne. Så først blev den tyske hær stoppet, siden blev Tyskland besat.

Den tyske enevælde kunne nu ikke bruge hæren i sin frihedskamp mod det franske demokrati. I stedet valgte enevælden at bruge skolen, og bad Humboldt om som modvægt til den demokratiske oplysningsskole at skabe et skolesystem for eliten.

Humboldt indførte dannelse som anti-oplysning og ændrede middelalderens universitet til et moderne Humboldt-universitet med tilhørende Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel af de unge får adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel går videre til Humboldt-universitet, hvor studierne er så svære, at kun halvdelen består.

Europas enevælde modtog med kyshånd det elitære Humboldtske dannelsessystem, som ikke blev afskaffet, da EU-landene senere blev demokratiske. Også i Danmark har vi stadig Humboldt-gymnasier og Humboldt-universiteter med det resultat, at vi med kun 13% universitetsuddannede dumpede i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004.

Så tiden er moden til en skolingskommission under OECD. Og til at gennemføre kommissionens sandsynlige anbefalinger: Folkeskolen fra alder 7 til 17 efterfulgt af et mundtligt gymnasium for eliten erstattes af en primærskole for børn fra alder 5 til 13, efterfulgt af en 4årigt realgymnasium for alle, modulopdelt og med skriftlige prøver hvert halve år. Al tertiær skoling samles på universiteter, der tilbyder 2årige diplomgrader og 4årige bachelorgrader opbygget af koordinerede moduler, så man kan udbygge sin grad med nye moduler i tilfælde af arbejdsløshed eller mangel på arbejdskraft.

Et globaliseret skolingssystem løser mange af vore nuværende problemer, herunder mangel på arbejdskraft både i dag og i fremtiden til at sikre velfærden, og til at sænke skatteprocenten.

Det danske Humboldt-gymnasium i verdensklasse – hvordan?

Jyllands-Posten 12.3.2008

Det danske Humboldt-gymnasium vil gerne være i verdensklasse. Jamen er det ikke allerede i verdensklasse?

Gymnasiets hovedopgave er at dygtiggøre de unge, især i fremmedsprogene engelsk, tysk og matematik - og i et gymnasium i verdensklasse får de unge naturligvis topkarakter i disse fag. I engelsk er det da også lykkedes at få karaktererne op i middelloområdet, for engelsk indgår jo overalt i dagligdagen. I tysk derimod er de skriftlige karakterer efterhånden blevet så lave, at man har fjernet skriftlig tysk på B-niveauet. Tilsvarende er skriftlig matematik fjernet på C-niveauet, efter at karaktererne på HF's C-niveau blev så lave, at både lærere og rektorer mente, at matematik ikke skulle være obligatorisk på HF. HF-matematikken blev da også kun reddet ved at nedskære den skriftlige eksamen. På de øvrige matematikniveauer er bestågrænsen 40% korrekt besvarelse, hvilket desværre er en del under den internationale standard på 60%. På den anden side må det siges at være flot at kunne fordoble folkeskolens bestågrænse på 20% korrekt bevarelse.

Så nej. Det danske Humboldt-gymnasium er langt fra i verdensklasse. Men det kan det jo komme, hvis det lader sig inspirere af de lande, der allerede befinder sig i verdensklassen.

En rundtur om jorden vil hurtigt vise, at gymnasier kun findes i Europa. I østen er skolesystemet modelleret efter den internationale standard, som er hentet fra det nordamerikanske skolesystem. Her har man en primærskole for børn, en junior high school for puberteten, og en high school for de unge. Alle går på high school, og som 18årige har 95% adgang til universitetet, ja mange har endog taget universitetsmoduler det sidste år på high school. Herefter følger så to eller fire år på universitet med det

resultat, at 50% af en årgang har en erhvervsrettet bachelorgrad som 22årig. Denne fører direkte til et vellønnet job, så man kan stifte familie og som 25årig have øget familien med de tre børn, der sikrer, at befolkningen forbliver på et stabilt niveau: en til mor, en til far og en til nationen.

I EU kan man ikke tage universitetsmoduler det sidste år i gymnasiet. For EUs Humboldt-universiteter er indrettet helt anderledes end de nordamerikanske modul-universiteter. Hvor der er fri adgang til disse, mod en vis betaling naturligvis, nægter det europæiske Humboldt-universitet at modtage de unge direkte, først må de bestå en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, som kun giver adgang til de 50% bedste, og som kun lader de 50% bedste gå videre til Humboldt-universitetet, hvor studierne er så svære, at 50% dumper, så kun 13% kommer igennem med en universitetseksamen, som påpeget i OECD's kritik af danske universiteter i 2004.

De nordamerikanske modul-universiteter er opbygget af koordinerede moduler, så man problemløst kan skifte universitet eller studium, og så man kan supplere med nye moduler, hvis man ønsker eller tvinges til at skifte job. Europas Humboldt-universiteter består derimod af embedsuddannelser opbygget af ukoordinerede moduler, så de studerende oftest må begynde forfra, hvis de skifter universitet eller studium, eller hvis de ønsker eller tvinges til at skifte job.

Med sin eliteudvælgelse passer Humboldt-gymnasiet og Humboldt-universitetet perfekt til en stabil landbrugsøkonomi eller industriøkonomi, hvor kun få skal bruges til offentlige embeder. Men de er en katastrofe i en moderne vidensøkonomi, der skal leve op til den internationale standard, som siger, at 95% af en årgang skal have universitetsadgang som 18årig, og 50% en universitetseksamen som 22årig. Med sine ukoordinerede embedsuddannelser fastholder Humboldt-systemet nemlig de unge så længe, at de først lukkes ud tæt på 30, og så får de for få børn. Det nuværende gennemsnit for EU er 1.5 barn pr. familie, hvilket betyder, at EU's befolkning reduceres fra de nuværende 500 millioner til 50 millioner i løbet af de næste 200 år. For at overleve er EU nødt til at udskifte Humboldt-systemet elitære embedsuddannelse med den internationale standard, der sikrer at så mange som muligt får så megen skolegang som muligt.

For at forstå forskellen på Europas Humboldt-universiteter og Nordamerikas moduluniversiteter er vi nødt til at gå tilbage i historien. Vi kan da se, at Humboldt-gymnasiet og Humboldt-universitetet blev skabt i Berlin for 200 år siden som modtræk mod den oplysningstænkning, der truede med at brede sig fra det demokratiske Frankrig ud over det enevældige Europa.

Men det hele begyndte i det antikke Grækenland: Velstand har altid bygget på handel, først sølvbaseret til finansiering af Østens luksusvarer silke og peber, siden industrivarebaseret da bomuld blev den vigtigste vare.

Grækenlands sølvminer skabte demokrati. Her påpegede sofisterne, at demokrati kræver oplysning, især om forskellen på natur og vedtægt. Ellers opstår skjult formynderi, hvor bedrevidende præsenterer deres vedtægt som natur f.eks. ved at påstå, at alt fysisk i virkeligheden er eksempler på metafysiske former, som kun denne videns venner, filo-sofferne, kan se – hvorfor man naturligvis er nødt til at afskaffe demokratiet og overlade magten til de bedrevidende filosoffer.

Med sølvet forsvandt også det græske demokrati, men akademiet bestod, indtil kirken ændrede det til klostre, hvoraf nogle senere blev til universiteter.

Englænderne kunne sejle, og kunne nemt opbringe spanske sølvskibe på vej hjem over Atlanten. Derimod kneb det med at sejle til Indien uden landkending for at undgå portugisiske forter på Afrikas kyst. Man måtte sejle efter månen, men hvordan bevæger månen sig? 'Mellem stjernerne naturligvis!' var kirkens svar.

Newtons modsvar skabte det moderne samfund, og bør derfor stå over alle skoler i hele verden: 'Månen bevæger sig ikke mellem stjernerne, den falder mod jorden som æblet.' Men hvorfor falder æbler mod jorden? Kirkens svar var klart: På grund af en metafysisk vilje, der 'ske i himlen og på jorden', som er uberegnelig, men som kan kontaktes gennem tro, bøn og kirkegang. Newton fremlagde atter et modsvar: På grund af en fysisk vilje, som er beregnelig, og som kan kontaktes gennem oplysning, regning og skolegang.

Newtons opdagelse af den fysiske vilje skabte oplysningstidens tro på, at oplysning kan etablere demokrati og afskaffe enevældens og kirkens dobbeltformynderi: Også vi kan som æblet følge vor egen vilje. Følgen blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig.

Tyskland forsøgte at kvæle det franske demokrati, men blev i stedet selv besat. For at bekæmpe demokratiseringen og dens oplysningsskole bad den tyske enevælde Humboldt om at skabe en skole for eliten. Humboldt benyttede romantikkens antioplysnings-tænkning til at skabe det Humboldtske dannelsessystem, som hurtigt bredte sig til det øvrige Europa herunder også til Danmark.

Skal det danske Humboldt-gymnasium op i verdensklasse, må det omstilles fra at være en dannelsesskole for de få til at være en oplysningsskole for de mange, dvs. fra et Humboldt-gymnasium til et real-gymnasium. Og det må tage ved lære af omverdenen. Når resten af verden på nær Danmark lader de unge få en helt ny skole med helt nye lærere efter 7. klasse, så bør det nye real-gymnasium være en 4årig skole for alle fra 8. klasse. Når resten af verden bruger skriftlige prøver i stedet for mundtlige, så bør det nye 4årige real-gymnasium forlade de mundtlige karakterer, som udlandet anser for utroværdige, da de gives af samme person, som giver undervisningen.

Så ja. Det danske gymnasium kan komme i verdensklasse. Ikke som et Humboldt-gymnasium, der forbyder 50% af en årgang adgang, og som fortrinsvis benytter utroværdige mundtlige karakterer, og som lader der gå 2-3 år inden de unge kommer til eksamen, og som bygger på anti-oplysning i form af dannelse. Men som et 4årigt skriftligt realgymnasium for alle fra 8. klasse, som følger den internationale standard ved at være opdelt i halvårslige moduler med eksamen efter hvert modul. Og som tillader de unge at tage universitetsmoduler det sidste skoleår.

Marxismen kvalte demokratiet i 1968

Politiken 9.10.2008

I 1968 gjorde demokratiet oprør mod formynderiet. Desværre blev oprøret kvalt af marxismen. Dels i Prag, hvis forår blev stoppet af russiske tanks. Dels på Europas universiteter, hvor ønsket om demokratisering druknede i marxistisk omklamring.

Formynderi er nødvendigt ved børneopdragelse, men voksne klarer sig fint uden formynderi og foretrækker demokrati.

Kampen mellem demokrati og formynderi begyndte i antikkens Grækenland. Her indså man, at grundlaget for demokratisk debat og beslutning er viden, sophia på græsk. Der foregik derfor en videnskamp mellem de vidende, sofisterne, og de bedre-vidende, filo-sofferne.

Sofisterne mente, at oplyses folket ikke om forskellen på natur og vedtægt, bliver det underkastet formynderi af vedtægter præsenteret som natur. Derfor bør demokrati altid bygge på oplysning og skepsis. Og til stadighed stille spørgsmålet: er dette natur, vi må affinde os med, eller vedtægt, vi kan ændre ved afstemning?

Modsat hævdede filosofen Platon, at vedtægt er en illusion, for alt fysisk er i virkeligheden eksempler på metafysiske former, som kun filosoffer kan se. Derfor er demokrati meningsløst, og folket bør opgive det og underkaste sig formynderi udøvet af filosoffer uddannet på Platons akademi.

Den kristne kirke var begejstret for Platons påstand om, at alt fysisk er underkastet en metafysisk vilje, hvilket kirken dog tolkede som Herrens vilje, der kun kan forstås af paver og kardinaler. Så kirken videreførte akademiet, blot omdøbtes akademi til kloster, og filosoffer til munke.

Med reformationen omdannedes klostrene så til universiteter, der dog bibeholdt klostrenes sociale opgaver i form af de tre klassiske embedsuddannelser: præsten, lægen og advokaten.

Sofisternes skeptiske skelnen mellem natur og vedtægt genopstod med den voksende modstand mod kirkens verdensbillede, hvor jorden var verdens centrum. Er dette billede blot en vedtægt i strid med naturen, hvor solen er i centrum? Svaret blev leveret af Brahe, Kepler og Newton.

Brahes vendte biblioteket ryggen og tilbragte livet i laboratoriet med at nedskrive tabeller over planeternes bevægelse mellem stjernerne. På baggrund af disse tal opstillede han et alternativt verdensbillede, der dog bevarede jorden som verdens centrum.

De samme tal førte dog Kepler til en alternativ fortolkning: Solen er i centrum og planeterne bevæger sig rundt om denne i cirkellignende baner.

Kun opsendelse af nye planeter kunne imidlertid afgøre, hvem der havde ret. Så svaret kom først, da Newton opdagede, at månen ikke bevæger sig rundt om jorden, men falder mod jorden ligesom æblet. Men hvorfor falder ting? Kirkens svar var enkelt: T falder fordi alle ting følger Herrens vilje, der dog er uransagelig, hvorfor alt vi mennesker kan gøre er at gå kirke, at tro og at lære at bede. Nej, sagde Newton, æblet følger sin egen vilje, som er forudsigelig, da den kan sættes på tal og formel – en formel, der kan bevises ved at efterprøve dens forudsigelser af andre faldende ting. Og for at få viden om naturens vilje skal man gå i skole, oplyse sig og lære at regne.

Newtons opgør med kirkens formynderi lagde grunden til den følgende oplysningstid: Når æblet følger sin egen vilje og ikke en formynder, så kan folket jo gøre det samme og indføre demokrati til erstatning af det herskende dobbeltformynderi udøvet af den fysiske herremand og den metafysiske Herre. To demokratier blev installeret, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte.

For den tyske enevælde sendte en hær mod Paris for at vælte den franske republik. Men den tyske hær bestod af lejesoldater, hvorimod den franske hær bestod af værnepligtige bønder, der var udmærket klar over, at et nederlag til tyskerne betød en tilbagevenden til formynderiet.

Så med oplysningen fik Frankrig Europas mest motiverede hær. Den trængte tyskerne tilbage til grænsen. Og besatte hele Tyskland, da tyskerne forsøgte igen.

I Berlin fik Napoleon et chok ved at se Tyskland opdelt i flere hundrede små områder med hver sit målesystem. Så han ophævede det tysk-romerske tusindårsrige, reducerede antallet af tysklændte betragteligt, og tvangsindførte det franske metersystem.

Nu var gode råd dyre for den tyske enevælde. Man kunne ikke længere bruge hæren til at stoppe oplysningen i at brede sig fra Frankrig, så i stedet valgte man at bruge skolen. I Berlin bad man Humboldt om at modernisere skolesystemet som modstykke til det franske system, der ønskede, at så mange som muligt blev oplyst så meget som muligt. Humboldts skolesystem skulle derimod fastholde befolkningen i uoplysthed og samtidig udvælge eliten til den centraladministration, der kunne udøve statens formynderi.

Humboldt hentede sit formynderi hos Hegels Ånd, der sover i sten, slumrer i planter og dyr, vågner i mennesker og kommer til udtryk gennem kunst. Åndens tale gennem kunsten kan dog kun forstås af dannede mennesker, og dannelse er ikke for alle, kun for eliten. Eller som det siges af i digtet Guldhornene, kun 'for de udvalgte få, som vor gave forstå, som ej jordlænker binde, men hvis sjæle sig hæve til det eviges tinde'.

Så Hegels Ånd og romantikken blev grundlaget for Humboldts skolesystem til skabelse af en dannet elite, hvis formynderi kunne beskytte folket mod oplysning og demokrati.

For at sikre at kun de bedste kom ind, krævede Humboldt-universitetet en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil også kun de bedste har adgang, og hvorfra kun de bedste kan gå videre. Samtidig blev Humboldt-universitetets studier gjort så svære, at kun de bedste kom igennem.

Humboldts dannelsessystem sikrede, at centraladministrationens embeder blev besat med landet elite. Det blev derfor modtaget med kyshånd af hele Europa. Med tiden blev enevælde erstattet af demokrati, men i stedet for at indføre demokratiets oplysningsskoler, sørger Europas centraladministrationer for, at det elitære Humboldtske dannelsessystem bliver bevaret, og kun ændret med mindre reformer.

Så Humboldt dannelsessystem findes stadig overalt i Europa. I Danmark får f.eks. kun 13% af en årgang i en universitetseksamen, da det danske dannelsessystem er indrettet på at foretage en stadig halvering af talentmassen: kun den bedste halvdel kommer i gymnasiet, hvoraf kun den bedste halvdel går på

universitet, hvoraf kun den bedste halvdel består, dvs. 13%. Hvoraf i øvrigt kun den bedste halvdel får embeder, hvorimod resten må vinke farvel til deres faglige baggrund og begynde forfra som sælgere eller undervisere på erhvervsskoler.

Humboldt-universitet tilbyder nemlig udelukkende embedsuddannelser. Og her leveres viden i pakker af ukoordinerede moduler, der ikke kan genbruges ved skift af universitet eller uddannelse. I modsætning til det nordamerikanske oplysningsuniversitet, som er blevet den internationale norm uden for Europa på grund af sin smidighed. Her er alle moduler koordinerede og kan derfor genbruges i tilfælde af skift af studium eller job. Og her forlades universitetet efter bestået bachelorgrad, hvorimod Humboldt-universitet påtvinger de studerende en universitetsrettet mastergrad for at kunne udskille eliten til sig selv. Et af de mange forhold der fik OECD til at dumpe de danske Humboldt-universiteter i sin undersøgelse fra 2004, da de langt fra opfylder den internationale norm, hvor 95% af en årgang har universitetsadgang som 18årig, og 50% en universitetsgrad som 22årig.

Så selv om Europa blev demokratisk holdt formynderiet stand inden for Humboldt-universitetets trykke mure. Lige indtil 1968, hvor studenterne gjorde oprør mod et formynderi, hvor professorerne herskede enevældigt og tvang de studerende til at studere for studiets egen skyld. 'Hvad skal dette bruges til?' var et hyppigt spørgsmål, der altid blev mødt af det arrogante svar: 'En solid faglig ballast kan aldrig skade'. Derfor kom oprøret. 'We want the world and we want it now'. Viden skal oplyse om verden, og ikke om sig selv.

Så i 1968 forsøgte demokratiets oplysning igen at fortrænge formynderiets dannelse. Men igen blev formynderiet reddet af Hegel. For Hegels nyplatonisme inspirerede ikke kun Humboldt til at udvikle et dannelsessystem til at udvælge eliten. Hegel inspirerede også Karl Marx til at udvikle marxismen som kritik af den kapitalistiske produktionsmåde.

En alliance blev derfor hurtigt indgået mellem marxismen og centraladministrationen. Marxisterne skulle infiltrere oprøret for at sikre overlevelse af det Humboldtske dannelsessystem. Til gengæld ville marxisterne få adgang til professorstillingerne. Så i dag mangler mange professorer på de danske Humboldt-universiteter den baggrund, der internationalt stilles til en professorstilling, en phd-afhandling samt en disputats.

Studerne lod sig let forføre af marxismens lyse side, som beskriver det uretfærdige i, at en produktiv basis frarøves værdien af sit arbejde for at opretholde en uproduktiv overbygning. Så studenterne glemte at protestere over for marxismens mørke side, der ligesom Platon og Hegel og Humboldt ser formynderi som en nødvendighed, og som derfor højst kan acceptere indirekte demokrati i form af pyramider af repræsentanter, der vælger repræsentanter, der igen vælger repræsentanter osv.

Humboldts dannelsesformynderi overlevede således oprøret i 1968, blot er det nu marxismen, der underkuer oplysningen. I Danmark er marxismens greb om dannelsen gjort ekstra effektiv i form af mundtlige karakterer givet af samme person, som giver undervisningen. Udlandet forstår ikke, at vi accepterer en sådanne inhabilitet, eller at vi som det eneste land i verden stadig lægger hovedvægt på mundtlig eksamen, der ellers kun forekom i katekismusoverhøringens tid.

Spørges elever i gymnasiet, hvordan læreren giver mundtlige karakterer, er svaret: Man behøver ikke læse lektier, man skal bare møde op og snakke med om det generelle, så får man en middelkarakter.

Så med snak og mundtlige middelkarakterer kan Danmarks dannelsesskoler sidde af, først i folkeskolen, så gymnasiet, og siden på læreruddannelsen, hvor man selv certificeres til at uddele mundtlige middelkarakterer.

I skriftlige fag går det naturligvis helt galt, når skolen kan sidde af med snak. I matematik må centraladministrationen derfor sænke den internationale bestågrænse fra 60% korrekt besvarelse til 40% i gymnasiet og til 20% i folkeskolen. Og skriftlig eksamen er efterhånden fjernet så mange steder, at den stort set kun findes på gymnasiets øverste niveauer.

Så oprøret i 1968 er en om'er. Den forførte ungdom må genoptage oprøret, nu som forældre, der kræver, at Humboldts dannelsesskoler omstilles til den internationale standard sat af de nordamerikanske oplysningsskoler. Erstattes dannelse med oplysning, vil marxisterne forsvinde automatisk. For dannelse

og marxisme har fælles rødder, troen på at verden styres, ikke af demokrati, men af en Ånd, som kun eliten kan forstå.

I det nye ungdomsoprør II må marxismens nyplatoniske formynderibøger erstattes med bøger af de nye sofister, de franske poststrukturalister Derrida, Lyotard og Foucault, der allerede i 1960'erne viste, at demokratiet er truet af skjult formynderi i form af 'pastoral magt' praktiseret gennem pastorale begreber, pastorale trossætninger og pastorale institutioner.

Derrida brugte begrebet 'logocentrisme' til advare mod begrebstvang i form af ord, der ikke er grundfæstede i faktiske observationer, men alligevel påstår at beskrive faktiske forhold, der dog kun er synlige for en fåtallig elite. Logocentrisme bør 'dekonstrueres', dvs. destrueres og rekonstrueres med grundfæstede ord.

Lyotard brugte begrebet 'postmoderne' om skepsis over for pastorale sandheder, der blot dækker over vedtægter præsenteret som natur, men som afsløres hvis forskerne anvender 'paralogi', dvs. opfinder skjulte alternativer til den herskende konsensus.

Foucault kalder pastorale teorier om pastorale ord for pastorale diskurser. Og advarer mod pastorale institutioner, der bruger pastorale ord til at 'anormalisere' mennesker, men samtidig tilbyder en normaliseringskur baseret på pastorale diskurser, der dog i stedet fører til lakaj- og klientgørelse.

Foucault viser således, hvordan opfindelsen af ord som frelst, social, sund, dannet osv. omskaber normale mennesker til unormale, ufrelste, asociale, usunde, udannede osv. Der straks legitimerer en pastoral frelserinstitution: "Du er udannet, men frygt ikke! Thi vi de dannede skal nok frelse dig. Du skal blot gøre tre ting. Du skal angre din udannelse, du skal komme til vores frelserinstitution, og der skal du blive en lakaj af vores dannelsesdiskurs. Ellers er du selv skyld i din unormalitet."

Derrida og Lyotard forties af naturlige grunde af det pastorale Humboldt-universitet, hvorimod Foucault er blevet verdens mest citerede forsker. Hvilket dog blot er udtryk for, at marxismen forsøger at omklamre Foucault, så hans egentlige budskab kan skjules, at det pastorale universitet beskytter sin magt med begrebstvang. Demokratiets mødefrihed og talefrihed er problemløst så længe Humboldt-universitetet kan bestemme, hvad der kan tales om, dvs. så længe det kan udøve diskurspleje og bestemme, hvilke diskurser er mulige.

Det er altså de to oprindelige demokratier, der kan levere ammunition til det endelig opgør mellem demokrati og formynderi. Forældrene bør gøre nu, hvad de forsømte som unge i 1968. Dengang drog de mod øst for at studere marxisme. Nu bør de i stedet drage mod vest til de franske cafeer for at diskutere med den franske formynderiske skepsis, hvordan verden kunne se ud uden begrebstvang, teoritvang og frelsertvang. Derefter bør de forsætte fra den femte republik til den første republik, hvorfra de kan hjembringe den oplysningsskole, der styrker demokratiet ved, at så mange som muligt oplyses så meget som muligt. Og som kan afløse Humboldts pastorale dannelsesskoler, der svækker demokratiet ved konstant at fravælge eliten til videre uddannelse, og ved at holde både folket og eliten fanget i begrebstvang.

OECD er gerne behjælpelig med overgangen fra enevældens dannelsesskoler til demokratiets oplysningsskoler. OECD har allerede dumpet det danske dannelsessystem i adskillige rapporter, og har givet intet imod at lede den demokratiske skolingskommision, der kan sikre, at 1968's formynderioprør krones med held med 40 års forsinkelse.

Har universiteterne lært af komiske Ali

Berlingske 22.10.2008

'USA vinder aldrig, for vi har verdens bedste hær!' påstod komiske Ali fra Bagdad igen og igen. Men kendsgerningerne stoppede ham, og burde også stoppe videnskabsminister Helge Sander, der gang på gang påstår, at danske universiteter er i verdensklasse, senest i Berlingske Tidende den 18.10.

Faktum er, at de dumpede i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, tilgængelig på ministeriets hjemmeside præsenteret som 'udenlandsk ros af den danske universitetsreform', skønt den er præcis det modsatte.

OECD skriver f.eks. på side 7. 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.' Kun en komisk Ali kan læse dette som ros.

OECD's kritik er sønderlemmende: Vort undervisningssystem er verdens bedst finansierede, alligevel får kun 13% af en årgang en universitetseksamen, 1/4 af international standard. Danske universiteter påtvinger de studerende en universitetsrettet mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med en bachelorgrad, der evt. senere kan udbygges med en erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter er opdelt på tre forskellige ministerier, hvor udlandet nøjes med ét ministerium for tertiær uddannelse. Danske universiteter er opdelt i et utal af blindgydeuddannelser, der besværliggør overgang mellem universiteter. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke-forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner.

Læs dog teksten: EU's dannelses-universiteter er dybt forældede sammenlignet med den internationale standard, nordamerikanske oplysnings-universiteter. OECD har tidligere opfordret EU's dannelses-universiteter til at globalisere sig, så der skan ske en fri vidensudveksling på tværs af statsgrænser. EU bakker op og har bedt sine universiteter om at sørge for dette. Men i den såkaldte Bologna-erklæring er det lykkedes dannelses-universitetet at sabotere dette ved at indføre treårige bacheloruddannelser, hvor oplysnings-universiteter har fireårige. Så Europas unge er stadig stavnsbundet til Humboldts dannelses-universitet.

Historisk blev Humboldts dannelses-universitetet skabt i Berlin omkring år 1800 som enevældens forsøg på at forhindre oplysningen og demokratiet i at brede sig fra Frankrig.

Oplysningstiden var en konsekvens naturvidenskabens opgør med kirkens påstand om, at månen bevæger sig mellem stjernerne adlydende Herrens vilje, der ske i himlen og på jorden; og som er uberegnelig, hvorfor alt mennesker kan gøre er at gå i kirke, tro, bede. Nej, sagde Newton, månen falder mod jorden ligesom æblet, og begge adlyder deres egen vilje, som er beregnelig, da den kan sættes på formel. Så vil vi udnytte naturens vilje, må vi gå i skole, oplyse os og lære at regne.

Opdagelsen af naturens vilje gav stødet til oplysningstiden: Når æblet følger sin egen vilje og ikke Herrens, kan mennesker vel også følge deres egen vilje og installere demokrati til afløsning af det eksisterende dobbelt-formynderi udøvet af Herren og Fyrsten?

Oplysningstiden installerede to demokratier, et amerikansk og et fransk. USA har stadig sin første republik. Frankrig har derimod sin femte republik, for de tyske fyrster frygtede, at demokratiet skulle sprede sig og sendte derfor en hær af lejetropper ind for at besætte Frankrig. Med det resultat, at Frankrig udråbte republikken og udskrev en værnepligtig hær, der var så effektiv, at Frankrig i stedet besatte de tyske fyrstendømmer.

Da hæren ikke kunne bruges, valgte den tyske enevælde at bruge skolen, og bad Humboldt om at skabe et dannelses-universitet i Berlin, som kunne være et modtræk til den demokratiske oplysningstænkning.

Humboldt-universitetet blev modtaget med kyshånd af Europas enevældige stater, som bibeholdt det også efter de blev demokratiske.

I det Humboldtske anti-oplysende dannelsessystem er det vigtigste fag dannelsens vogter, danskfaget. De andre fag omlægges fra oplysningsfag til tekstfag. Selv matematik og fysik, der ellers skabte grundlaget for oplysningstidens opgør med formynderiet, omdannes fra tal-fag til tekst-fag med tykke fag-bibler, som læreren følger slavisk, og som eleverne skal kunne udenad til den mundtlige eksamen, hvis de vil have høje karakterer.

Det danske Humboldt-universitet tilbyder uddannelser i de tre klassiske embeder: præst, læge og jurist. Andre uddannelser som ingeniør, sygeplejer mm. nægtes adgang. Og det sørger for, at kun eliten får adgang til embederne ved at kræve en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil kun de bedste har adgang, og hvorfra kun de bedste kan gå videre. Og hvor karaktererne er mundtlige, givet af samme person som giver undervisningen. En inhabilitet man finder meget komisk i udlandet, hvor karakterer altid baseres på skriftlige præstationer.

OECD vil kunne stille en lang række spørgsmål til hele det danske skolesystem: Hvorfor påbegynder I først skoling i 7års alderen, når den internationale standard er 5-6 år? Hvorfor tvinger I de unge til at blive i deres barneskole efter kønsmodningen, når resten af verden her sætter de unge i en ny skole med nye lærere, som kun underviser unge? Hvorfor begrænser I adgangen til jeres universiteter ved at indskyde et gymnasium, når den internationale standard er universitetsadgang til alle efter afsluttet sekundærskole? Hvorfor følger I ikke den internationale standard og tillader de unge at tage universitetsmoduler i slutningen af sekundærskolen?

Hvorfor fastholder I som det eneste land mundtlige prøver, når international standard er skriftlige prøver? Hvorfor sænker I den internationale bestågrænse på 60% korrekt besvarelse i matematik til 40% i gymnasiet og til 20% folkeskolen?

Hvorfor er jeres tertiære skole opdelt i et utal af ukoordinerede korte, mellemlange og lange videregående uddannelser, når den internationale standard er at samle den tertiære skoling på universiteter opbygget af koordinerede moduler? Hvorfor tvinger I unge, der vil skifte uddannelse til at blive meritbedømt og stort set begynde forfra, når den internationale standard er at videreudbygge de moduler, man allerede har? Hvorfor uddanner jeres unge sig stadig sidst i tyverne, når de den internationale standard er universitetsgrad som 22årig.

Hvorfor har I en mangel på uddannet arbejdskraft inden for læger, sygeplejersker, lærere, ingeniører, IT-folk mm, der ligger langt over internationalt niveau? Hvorfor må I importere uddannet arbejdskraft fra udviklingslande i stedet for at eksportere arbejdskraft? Hvorfor nægter jeres universiteter at kommentere OECD's kritik? Hvorfor føder I kun 1.5 barn pr. familie i EU-området, hvilket vil nedsætte jeres befolkningstal til 10% på 200 år, når resten af verden er i stand til at reproducere sig?

Den pinlige tavshed viser, at tiden er moden til en skolingskommission under OECD. Og til at gennemføre kommissionens sandsynlige anbefalinger: Afskaf folkeskolen fra alder 7 til 17 efterfulgt af et mundtligt gymnasium for eliten. Indfør i stedet den internationale standard: en primærskole for børn fra alder 5 til 13, efterfulgt af en 4årigt realgymnasium for alle, modulopdelt og med skriftlige prøver hvert halve år. Al tertiær skoling samles på universiteter, der tilbyder 2årige diplomgrader og 4årige bachelorgrader opbygget af koordinerede moduler, så man kan udbygge sin grad med nye moduler i tilfælde af arbejdsløshed eller mangel på arbejdskraft.

Foucault og matematiksvaghed

Jyllands-Posten 1.2.2009

'Skal du i gymnasiet?' 'Nej, min lærer siger, jeg er for matematiksvag.' En egenskab der åbenbart deles af mange, for centraladministrationen har måttet sænke bestågrænsen i matematik fra det internationale niveau på 60% korrekt besvarelse til 20% i folkeskolen og 40% i gymnasiet. Og regnes kun hver femte opgave korrekt, er det vel naturligt at fælde dommen 'matematiksvag' som en identitet, eleven skal bære på resten af livet?

Eller er det modsat sådan, at eleven er påtvunget en falsk identitet af en institution, der hævder at være objektiv, men som ved eftersyn viser sig at udøve skjult formynderi med henblik på at udskille en servil elite til centraladministrationens embeder? Det ville franskmanden Michel Foucault i hvert fald mene.

Som professor i tankesystemer, også kaldet diskurser eller discipliner, påviste Foucault, hvordan discipliner disciplinerer, både sig selv og sine objekter.

Disciplinens selvdisciplin sker ved at udøve diskurspleje gennem begrebstvang, så diskursen kun udtaler sig om bestemte begreber, og tier om andre. Diskursplejen sikres institutionelt gennem universiteter og skoler, altså de institutioner, der skaber og formidler discipliner.

I skolen vogtes diskursen af lærebøger, som eleverne forventes at følge nøje og gengive ordret til eksamen. På universitetet udøves diskursplejen ved kun at tildele forskningsmulighed til de, der er villige til at skrive inden for diskursen, og ved kun acceptere afhandlinger, der kan forsvares inden for diskursen. Dvs. kun reproduktion og kommentering af den herskende diskurs tillades.

Disciplinens objekter disciplineres ved at påtvinge dem diskursens begreber som identitet i form af domme, der ikke kan appelleres, fordi diskursen som religioner omfatter både den lovgivende, udøvende og dømmende magt. Diskursen indespærer herved individet i et identitetsfængsel, men tilbyder samtidig hjælp til at komme ud, forudsat at individet accepterer diskursens dom og anvisninger. Foucault kalder dette pastoralmagt: 'Du er ufrelst, men frygt ikke, thi vi de frelste skal nok hjælpe dig; du skal blot gøre tre ting: du skal angre din ufrelsthed, du skal komme til vores frelserinstitution og der blive lakaj af vores frelserdiskurs. Gør du ikke det, er du selv skyld i din fortabelse.'

Foucault påviser, hvordan humanvidenskaber til stadighed skaber nye begreber, der straks installerer en ny anormalitet hos mennesker. Begrebet 'dannet' installerer således identiteten 'udannet' samt en pastoral dannelsesinstitution med et tilhørende frelseløfte: 'Du er udannet, men frygt ikke, thi vi de dannede skal nok frelse dig; du skal blot gøre tre ting osv.

Med deres ekspertstatus påtvinger humanvidenskabernes vidensmagt skyldføles hos de dømte, hvorved diskursens disciplinering bliver til selv-disciplinering, en meget effektiv kontrolform.

At diskursernes sandhedskrav er falske, påviser Foucault med hvad han kalder begrebsarkæologi, der afslører forskellige perioders begrebstvang. F.eks. var det først muligt at gøre mennesket til grundled i en diskurs, efter den moderne periode afløste Oplysningstiden, hvor mennesket var beskriver, men aldrig det beskrevne. Men med dissektion af syge døde mennesker opstår en diskurs om mennesket, der udvikler sig til også at omfatte syge levende mennesker, hvilket førte til psykiatrien, psykologien og de øvrige humanvidenskaber. Som altid vil være pseudovidenskaber, fordi de tvinger deres objekt, mennesket, til at assimilere sig til deres identitetsdomme, hvor ægte videnskab modsat akkommoderer sig til sine objekter.

'Mængde' er den herskende matematikdiskurs centralbegreb, hvorfra øvrige begreber defineres som eksempler. Tal er eksempler på forskellige talmængder. Regnearter er relationer mellem mængdepar og enkeltmængder, som til hvert talpar tilknytter et nyt tal, beregningsresultatet. Et regnestykke er et eksempel på et talnavn, hvor tal som 8 har mange forskellige talnavne: $8 = 6+2 = 9-1 = 4*2 = 16/2$ osv. En ligning er et eksempel på en relation mellem to mængder af talnavne. Målinger er eksempler på funktioner, der igen defineres som eksempler på relationer mellem to talmængder. Opsparing hhv. uden og med rente er eksempel på hhv. en lineær og en eksponentiel funktion. Osv.

Begrebsarkæologi viser hurtigt, at begreber som eksempler på abstraktioner stammer fra omkring år 1900, hvor mængdebegrebet blev opfundet. I Oplysningstiden definerede matematikken sine begreber modsat, som abstraktioner fra eksempler, altså som en naturvidenskab. En funktion defineres således som et navn for et regnestykke, der indeholder et variabelt tal, dvs. $3+x$ i modsætning til $3+5$.

Den herskende matematikdiskurs bliver således pastoral ved at undertrykke sit alternativ, matematik som naturvidenskab. Så måske er identiteten 'matematiksvag' ikke natur, men en konstruktion installeret af en pastoral diskurs? Derfor spørgsmålet: Hvordan ser matematik ud opbygget som en naturvidenskab til udforskning af det naturlige faktum mange?

Vi omgås mange ved tælling og regning. Der er tre måder at tælle på. 1.ordens tælling danner ikoner, der indeholder det antal streger, ikonet beskriver: 4 streger i 4-ikonet osv. Efter 9 bruges 2.ordens tælling i form af bundtning og stakning, hvilket måske giver 3 4-bundter og 2 ubundtede, der kan skrives som 3.2 4ere. Eller 3.ordens tælling, hvor der bundtes og stakkes i tiere, hvilket omtales som 3ti2 og derfor burde skrives som 3.2 tiere. Et naturligt tal er altså et decimaltal med en enhed, hvor decimaltegnet adskiller bundter og ubundtede.

Mægdediskursen bruger dog skrivemåden 32, som kaldes naturlig, til trods for at den er præcist det modsatte, da enheden er fjernet og decimaltegnet fejlplaceret. Desuden overspringes 1.ordens og 2.ordens tælling, til trods for at tallet ti som det eneste tal med eget navn men uden egen ikon bliver en kognitiv bombe, der installerer matematiksvaghed allerede i første klasse.

Eksempelvis indføres 10 som efterfølger til 9 til trods for, at ved optælling i 7ere vil 10 være efterfølger til 6 og efterfølgeren til 9 vil være 13. 10 betyder nemlig 1 bundt og 0 ubundtede, så med 7-bundtning

tælles: 5, 6, bundt, bundt og 1, bundt og 2 osv., eller 5, 6, 10, 11, 12. Hvilket i øvrigt viser, at man aldrig bruger bundtstørrelsens ikon.

Mængdediskursen anerkender kun én måde at lægge sammen på: $2ti7 + 3ti5 = 5ti12 = 6ti2$. Herved skjules det faktum, at stakke som 3 4ere og 2 5ere kan sammenlægges på to måder, ovenpå eller ved siden af.

Ovenpå forudsætter ens enheder, dvs. enheden 4er skal veksles til 5er eller modsat. At skifte enhed kaldes teknisk proportionalitet, og udskydes til omkring 5. klasse, til trods for at det kan læres i første klasse. Men 3 4ere og 2 5ere kan også sammenlægges ved siden af hinanden som 9ere. Teknisk kaldes dette integration, der forbeholdes en lille elite i slutningen af gymnasiet til trods for at det kan indlæres i første klasse.

'Matematiksvag' er altså en falsk identitet påtvunget af en pastoral matematikdiskurs, som skjuler sit naturlige alternativ, matematik som naturvidenskab; både på skoleniveau og på universitetsniveau, hvor en afhandling om '1digit Mathematics' er blevet afvist, fordi den ikke holder sig inden for den herskende diskurs.

Matematiksvaghed er særlig udbredt i Danmark, fordi vi stadig benytter det Humboldtske dannelsessystem opfundet i Preussen for 200 år siden for at hindre demokrati og oplysning i at brede sig fra Frankrig, hjemsted for det andet demokrati installeret af Oplysningstiden. Det første demokrati i USA har som modstykke til den Humboldtske dannelses udviklet en demokratisk oplysningsskole, hvor så mange som muligt oplyses så meget som muligt.

I 2004 påviste OECD i sin undersøgelse af danske universiteter, at disse er utidssvarende. Vi bør derfor bede OECD om at lede en skolingskommission, som kan globalisere den danske primære, sekundære og tertiære skoling fra bund til top. Kun herved kan Humboldts dannelses ændres til demokratisk oplysning, hvilket samtidig vil ændre matematiksvage elever til matematikstærke.

Når engle bliver dæmoner

Jyllands-Posten 14.5.2009

Dan Browns "Engle og Dæmoner" handler om en ældgammel konflikt mellem formynderi og oplysning. Formynderiet er her repræsenteret ved den katolske kirke og dets katedral, Peterskirken i Rom. Og oplysningen er repræsenteret ved et hemmeligt broderskab, som nu får sin tredje og måske sidste chance for at komme formynderiet til livs. Først forsøgte det med naturvidenskab, så forsøgte det med demokrati og nu forsøger det med antistof udviklet i oplysningens katedral, forskningscentret CERN i Schweiz.

Her er det lykkedes at isolere grundstenen i alt naturens stof, antistoffet. Vort dannelsessystem fortæller, hvordan alt stof er opbygget af atomer, der består af en kerne med neutroner og protoner, hvorom der befinder sig elektroner. Men det undlader at fortælle, at en proton i virkeligheden er en neutron, som indeholder antistof i form af en anti-elektron, der frigjort vil møde elektronen og forvandle begge til ren strålingsenergi. En proces, der får solen og stjerner til at lyse. Og som sammen med sin modsatte proces, hvor stråling forvandles til stof og antistof, skaber og genskaber universet i al evighed.

Processen, hvor stof og antistof forvandles til stråling, kan kaldes en Big-Bang proces. Der findes tre sådanne. Universitet dør, når sorte huller og sorte anti-huller har opslugt alt omkringliggende stof. Og genfødes når disse mødes og forvandles til Big-Bang I, hvor alt stof forvandles til stråling. Efterhånden som universet udvider sig med lysets hast, forvandles noget stråling til stof og antistof, først til neutroner og anti-neutroner, senere til elektroner og anti-elektroner.

Vores del af universet består af neutroner. Når disse rammes af stråling, kan denne omdannes til en elektron og en anti-elektron, der straks opsuges af neutronen, som så bliver til det, der kaldes en proton. Elektronen venter udenfor, og proton og elektron danner tilsammen grundstoffet brint, som udgør langt den største del af universet.

Med skabelsen af stof skabes også den gensidige tiltrækning mellem stof, tyngdekraften. Den ne samler efterhånden brintatomer til stjerner. Brint, som falder ind mod en stjerne, opaccelererer så voldsomt, at sammenstød presser anti-elektronerne ud af kernerne, hvor de møder elektronerne og forvandles til stråling, der sendes ud i rummet som lys. Denne proces kan kaldes Big-Bang II. De neutroner, som has

mistet deres anti-elektron, slutter sig til andre protoner for at dele deres anti-elektroner. På denne måde producerer stjernen de tungere grundstoffer, hvoraf de lettere også kan afgive anti-elektroner ved sammenstød.

Til sidst er stjernens indre blevet så tung, at den knuses af sin egen tyngdekraft. Dette sammenbrud er så voldsomt, at alle anti-elektroner frigøres på én gang og møder alle elektronerne, hvilket giver anledning til Big-Bang III, hvor stjernen eksploderer som en supernova, der gøder det omliggende rum med grundstoffer, hvis indbyrdes tyngdekraft sammentrækker dem til planeter, der indfanges af en stjerne til et planetsystem, som indfanges til en galakse af et sort hul, dannet af det voldsomme rekyl ved Big-Bang III. Med tiden oplsluger de sorte huller deres galakser, og når de til sidst møder de sorte anti-huller, begynder det hele forfra med Big-Bang I.

I CERN bruger man ikke en stjerne, men en kraftig cirkulær elektromagnet til at opaccelerere brint til sammenstød. Hvis de frigivne anti-elektroner kan isoleres fra elektronerne, kan opbygges en beholder med antistof, der ved at lukke elektroner ind omdannes til en voldsom bombe.

Og det er netop, hvad de oplyste broderskab har til hensigt i romanen, at udløse Big-Bang IV i Peterskirken for en gang for alle at få afgjort kampen mellem formynderi og oplysning.

En kamp, som begyndte i antikkens Grækenland mellem demokratiets tilhængere, de vidende sofister, og dets modstandere, de bedrevidende filo-soffer. Sofisterne hævdede, at demokrati forudsætter, at folket oplyses om forskellen mellem natur og vedtægt for at undgå formynderi af vedtægt præsenteret som natur. Modsat hævdede filosofferne, at vedtægt er illusion, da alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi. Derfor er også demokrati en illusion, så folket skal ikke oplyses, men overlades til filosofernes formynderi.

Den kristne kirke overtog gladelig dette formynderi, blot erstattedes de metafysiske former med Herren, hvis vilje ske i himlen og på jorden, og hvis vilje er uberegnelig, hvorfor alt mennesker kan gøre er at tro, bede og gå i kirke. Samtidig omdannedes Platons akademier til klostre til studium af de hellige skrifter.

Oplysningen fik comeback med trekløveret Brahe, Kepler og Newton. Brahe insisterede på, at viden om naturen skal hentes, ikke i biblioteket, men i laboratoriet. Han byggede et observatorium og nedskrev her tabeller over planeternes bevægelse mellem stjernerne. På baggrund af disse tabeller fremsatte Brahe og Kepler hver deres fortolkning. Brahe mente, at solen bevægede sig rundt om jorden, som kirken sagde. Kepler mente det modsatte. Man kunne ikke afgøre, hvem der havde ret, da man ikke kunne opsende nye planeter.

Løsningen kom med Newton. Forskning skal finansieres, og dengang kom pengene fra den lukrative handel, hvor sølv fra Europa blev byttet med silke og peber fra Indien. Portugiserne kom først og besatte Afrikas kyst for at hindre andre i at sejle til Indien. Englænderne måtte derfor sejle på åbent hav og navigere efter månen. Men hvordan bevæger månen sig? Mellem stjernerne naturligvis, sagde alle. På nær Newton, der i stedet hævdede, at månen falder mod jorden ligesom æblet. Men månen rammer jo ikke jorden? Det gør æblet heller ikke, hvis det får et puf, så det først begynder at krumme mod jorden, når denne også er krummet, hvorved æblet vil udføre et evigt fald mod jorden, nøjagtig som månen. Men begge følger vel Herrens vilje? Nej, begge følger deres egen vilje, som er beregnelig, da den kan sættes på formel. Derfor bør man gå i skole for at blive oplyst og lære at regne.

Hermed skabte Newton grundlaget for oplysningstiden: "Når æbler og måner følger deres egen vilje og ikke Herrens vilje, kan vi mennesker vel gøre det samme og erstatte Herrens og Herremandens dobbeltformynderi med demokrati?". Resultatet blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig.

USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte. For den tyske enevælde brød sig ikke om demokrati, og sendte en hær ind for at kvæle det, men forgæves, da det blev forsvaret af et folk vækket af løftet om frihed, lighed og broderskab. Tyskerne forsøgte igen med det resultat, at Frankrig besatte Preussen. For at bekæmpe demokratiet satte den tyske enevælde adelsmanden Humboldt til at udvikle anti-oplysning i form af dannelse, en blanding af nationalisme og romantik formidlet gennem en skole for folket. Denne folkeskole geninstallererede formynderiet ved at fremstille verden som skabt af en Ånd, hvis værk dog kun kan forstås af en udvalgt elite. Derfor skulle alle gå i folkeskolen, men kun de bedste

skulle videre til Humboldt-gymnasiet, hvoraf kun de bedste skulle videre til Humboldt-universitetet, hvoraf kun de bedste skulle bestå, hvoraf kun de bedste kunne få embede i centraladministrationen. Dette Humboldtske dannelsessystem spredte sig til hele Europa, hvis dannelsesskoler derfor kom, ikke i oplysningens, men i formynderiets tjeneste.

I Browns roman findes formynderiet i Peterskirken. I virkelighedens verden har denne filialer overalt i EU i form af Humboldt-universiteter, som med sine linjeopdelte uddannelser sikrer, at kun de bedste kommer igennem. Virkelighedens oplyste broderskab er de amerikanske oplysnings-universiteter, hvor så mange som muligt oplyses så meget som muligt. Og som derfor har sat den internationale standard uden for EU. Og som i stedet for en nationalistisk folkeskole efterfulgt af et linjeopdelt todelt Humboldt-system for de bedste, har en grundskole til børn, og til de unge en highskole opdelt i halvårs blokke med mulighed for at tage universitetsblokke det sidste skoleår.

I Browns roman bekæmpes formynderi med antistof. I virkelighedens verden bekæmpes den Humboldtske dannelse med anti-dannelse, dvs. med oplysning. Først når linjeopdeling for eliten erstattes med blokopdeling for alle, vil skolens engle ophøre med at være dæmoner, der udøver formynderi over et folk fastholdt i dannelsens uoplysthed.

Mellemskole i stedet for skolelukning

Politiken 26.5.2009

Folkeskolen tappes i stigende grad af udgifter til specialundervisning, hvor elever fjernes fra klassen. Men hjælper det? Tilsyneladende kun lidt. For til afgangsprøverne har undervisningsministeriet måttet sænke bestågrænsen fra det internationale niveau på 60% korrekt besvarelse til 20% i skriftlig matematik. Og når elever kan bestå en afsluttende eksamen ved kun at regne hver femte opgave korrekt, så har der vist ikke fundet megen læring sted. Ydermere betyder de voksende udgifter til specialundervisning, at kommunerne må spare voldsomt på andre områder, f.eks. ved at fjerne skoler.

Skolelukning er et voksende og alvorligt problem, der truer Danmarks evne til at gøre sig gældende i den nye verdensøkonomi. Og tilsyneladende er problemet uløseligt. Eller er det? For hvis vi fjerner klasserne, kan man ikke længere fjerne elever til specialundervisning?

Så enkelt løses problemet uden for EU. Det kan EU bare ikke, fordi EU's skoler er linjeopdelt, så fagenes blokke integreres i flerårige forløb, så eleverne tvinges til at gå i faste klasser evt. med et eller flere tilvalgsfag. Uden for EU-skolen i stedet blokopdelt. Her holdes fagenes blokke adskilt, og den enkelte elev sammensætter selv sit halvårsskema, som gentages dagligt for at øge indlæringen. På en linjeopdelt skole er skemaet derimod præget af fagtrængsel, så der kan gå flere dage, inden man genser et fag.

Linjeopdeling med faste klasse er en fast bestanddel af skoletænkningen inden for EU, hele vejen op igennem skolesystemet, fra folkeskolen over ungdomsuddannelserne til de korte, mellemlange og lange videregående uddannelser. Uden for EU-området findes faste klasser kun i primærskolen for børn, hvorimod sekundærskolen og den tertiære skole er opdelt i blokke.

Så klassen er ikke en naturlov, men en vedtægt, hvor alternativet er blokopdeling, både i folkeskolens sluttrin fra 7.-9. klasse, på ungdomsuddannelserne og på de videregående uddannelser.

De blokopdelte skoler uden for EU har intet problem med at opfylde den internationale skolenorm: 95% af en årgang har universitetsadgang som 18årig, og 50% har en universitetseksamen som 22årig. EU's linjeopdelte skoler formår derimod ikke overholde denne standard. I Danmark går ca. halvdelen af en årgang på gymnasiet, hvoraf kun halvdelen går videre på universitetet, hvoraf kun halvdelen består. Det er således kun 13% af en årgang, som får en universitetseksamen ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004. Dvs. en fjerdedel af den internationale norm.

Hertil kommer naturligvis de, som tilbydes sidelinjer uden for universitetet i form af 2årige eller 4årige uddannelser. De sidste kaldes ovenikøbet professions-bachelor for at kunne tælle med i den internationale statistik. Men de anerkendes ikke uden for EU, fordi undervisningen foregår uden for universitetet, så underviserne mangler forskerbaggrund, og fordi de ikke er blokopdelte, så nogle blokke kan tages på andre universiteter.

Faktisk er ingen af EU's bachelorgrader gangbare uden for EU, da EU kun tilbyder 3årige bachelorgrader, hvor den internationale norm er 4årige grader, som er opdelt i blokke, så man hurtigt kan supplere med nye blokke i tilfælde af arbejdsløshed efter endt uddannelse eller jobskifte senere i livet. Dvs. så en gymnasielærer med få blokke kan blive folkeskolelærer eller ingeniør, eller modsat. EU's bachelorgrader er endvidere linjeopdelte, så det stort set er umuligt at skifte universitet eller linje uden at skulle begynde forfra.

Ovenikøbet påtvinges danske studerende en mastergrad efter endt studium, til trods for at den internationale norm er at afslutte med en bachelorgrad. OECD bebrejder endvidere danske mastergrader for at være universitetsrettet i stedet for erhvervsrettet. Det betyder, at kan man ikke få job inden for sit fagområde, er hele linjeuddannelsen spildt. Man må så stille sig tilfreds med et underbetalt timelærerjob på et universitet, eller acceptere ufaglært arbejde uden for sit fagområde.

Så når EU vælger linjeopdeling frem for den internationale norm, blokopdeling, har det uheldige konsekvenser hele vejen op gennem uddannelsessystemet.

Linjeopdeling i folkeskolen fører til faste klasser, hvis elever alle tvinges til at følge samme flerårige fagforløb, uanset om interessen eller modenheden er til stede eller ej. Denne tvang er udtryk for et formynderi, som naturnødvendigt medfører et behov for specialundervisning, hvor nogle eleverne fjernes fra klassen til ekstra undervisning, dog kun hvis de visiteres til det af et omfattende og tidkrævende administrationsapparat. Og dette medfører med stor sandsynlighed mobning i klassen, hvilket igen giver de mobbede nedsat læringslyst og ønske om skoleskift.

Yderligere vil der i faste klasser hurtigt opstå en norm for, hvordan man forholder sig til læringen. Tit vil denne norm betyde mobning af elever, som læser lektier og deltager aktivt i undervisningen. Sådanne normer er en del af det gruppepres, som opstår i grupper, der tvinges til at være sammen gennem lang tid. Hvor effektivt gruppepres modvirker læring, ses af den lave bestågrænse i matematik. Det lave læringsniveau forstærkes af, at eleverne skal vente tre år, før de kan gå til eksamen. Og eksamen kan ikke tages om, heller ikke hvis karakteren er under 7, hvilket den er for mange.

Ved blokopdeling undgås alle disse problemer. Hvis folkeskolens sluttrin organiseres som en blokopdelt mellemskole, vil den enkelte elev kunne tilpasse sit blokvalg til interesse og modenhed. Med fraværet af faste klasser vil også specialundervisning forsvinde. Med halvårslige blokhold vil der ikke være tid nok til at gruppepres opstår, hverken mht. til læring eller til enkeltelever. Dvs. også mobning og vægring mod lektielæsning vil forsvinde. Eleverne vil afslutte hver blok med en skriftlig karakter, som er et gennemsnit af de løbende prøver og en afsluttende prøve. Og en prøve kan altid tages om, hvis karakteren ikke er blandt de tre øverste.

Mundtlige karakterer er et ukendt fænomen uden for Danmarks grænser, hvor man undrer sig over den inhabilitet, som opstår, når samme person giver både undervisningen og karakteren for denne, uden at basere karakteren på en skriftlig præstation. Spørges gymnasieelever, hvordan læreren giver mundtlige karakterer, er der stor opbakning til det svar, som siger, at man får en middelkarakter ved blot at møde op og bidrage med generelle indlæg, men behøver ikke læse lektier. Omvendt nytter det ikke meget at læse lektier, får selv om man kan disse på fingrene, kan man alligevel sjældent få en af de to øverste karakterer.

Brugen af mundtlige karakterer betyder således, at store dele af det danske skolesystem kan sidde af uden at læse lektier. Først sidde folkeskolen af, så gymnasiet, og til sidst læreruddannelsen, hvor man selv certificeres til at uddele mundtlige middelkarakterer til de, der deltager i den generelle snak. At den danske snakkeskole har problemer med skriftlige fag fremgår af sænkningen af bestågrænsen i matematik til 20% i folkeskolen og til 40% i gymnasiet. Samt af, at flere og flere skriftlige eksaminer nedlægges eller begrænses, både i tysk, matematik og dansk.

Der er ellers en udbredt politisk vilje til at globalisere det danske skolesystem, så vi kan være en af de førende nationer i vidensøkonomien. Man har således accepteret den internationale norm, men er desværre nødt til at snyde med talemåderne for at opfylde denne. I stedet for at have som mål, at 95% af en årgang har universitetsadgang som 18årig, siger man at 95% skal have en ungdomsuddannelse. I en blokopdelt skole vil en afsluttet sekundærskole automatisk betyde universitetsadgang, man kan endog

læse universitetsblokke det sidste år på sekundærskolen. Dette er ikke muligt på en linjeopdelt skole, hvor kun de gymnasiale linjer giver universitetsadgang. Og endda kun til de højeste karakterer, da også de videregående uddannelser er linjeopdelte, hvilket betyder adgangs begrænsning. Samt at det er umuligt at læse universitetsblokke det sidste gymnasieår.

På en blokopdelt skole er det intet problem at afslutte sekundærskolen som 18årig. På en linjeopdelt skole er afslutningsalderen ofte 20 år som følge af omvalg af linje eller indskydelse af et ekstra tiende skoleår til at overveje linjevalget.

Ligeledes omformuleres den internationale norm, at 50% skal have en bachelorgrad til 50% skal have en videregående uddannelse. Så kan man nemlig også medtælle de videregående uddannelser uden for universitet, såvel 2årige diplomgrader som 4årige professionsbachelorgrader.

Men hvorfor snyde med talemåderne for at overholde den internationale norm? Hvorfor ikke bare lytte til OECD's råd og samle al tertiær undervisning på universiteter, og gøre både det sekundære og tertiære niveau blokopdelt i stedet for linjeopdelt?

Fordi ikke kun Danmark, men hele EU er bundet af tysk dannelses tænkning. At denne binding er meget stærk fremgår af, at vi ikke kan tale skoling uden at bruge ordet dannelse: 'Vort uddannelsessystem tilbyder de uddannelsessøgende mange forskellige uddannelsesmuligheder, så de har rig mulighed for at uddanne sig'.

Uden for EU kendes begrebet dannelse ikke, man ved simpelthen ikke, hvad vi taler om. Her har skolen som formål at oplyse så mange som muligt så meget som muligt. Og det, der skal oplyses, er den omverden, man som voksen skal forsøge at klare sig bedst muligt i. Denne omverden oplyses ved at blive beskrevet med ord og tal. Og disse beskrivelser opdeles i fag, som består af blokke, som den enkelte kan tilvælge indtil det niveau, hvor interessen går i en anden retning. Naturligvis kan blokprøver tages om, indtil man er oplyst om blokkens omverdensudsnit. Og naturligvis behøver man ingen centraladministration til at stille opgaver, omgivelserne stiller selv opgaverne.

På dannelsesskolerne er situationen helt modsat. Hvor diagnosen på en oplysningsskole er 'DET er uoplyst', er diagnosen på en dannelsesskole 'DU er udannet'. Det er enkelt at undersøge, i hvilken grad DET er oplyst. Det er straks vanskeligere at undersøge, i hvilken grad DU er dannet, for hvad er dannelse egentlig? Det må man spørge universitetet om, og her er svaret, at det spørgsmål er så svært, at man har måtte oprette en særlig videnskab, didaktik, til at fastlægge dannelsens indhold. Men som andre videnskaber kan heller ikke didaktikken oplyse omverdenen, kun hvad den selv har skrevet om omverdenen.

Der er derfor stor forskel på de lærere, der uddannes i et linjeopdelte dannelsessystem og i et blokopdelt oplysningssystem. På de linjeopdelte skoler er læreruddannelsen forvist fra universitetet til særlig lærerskoler, seminarier, hvor de studerende må bruge meget tid til at studere didaktik, som mange opfatter som ren tågesnak. Ikke underligt, at Danmark har en voldsom lærermangel. Et problem, som ikke kendes på blokopdelte skoler, for her foregår læreruddannelsen på blokopdelte universiteter med mulighed for gennem ekstra blokke at skifte job til og fra lærerjobbet. Ligeledes betyder fraværet af didaktik, at man kan bygge flere fagblokke ind i læreruddannelsen.

Historisk går modsætningen mellem dannelse og oplysning tilbage til striden mellem formynderi og demokrati i antikkens Grækenland. Her hævdede demokratiets tilhængere, sofisterne, at for at praktisere demokrati skal folket oplyses om forskellen mellem natur og vedtægt, ellers påtvinges folket formynderi af vedtægt præsenteret som natur. Modsat hævdede demokratiets modstandere, filosoferne, at al vedtægt er en illusion, da alt fysisk er eksempler af metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi. Det græsk demokrati var baseret på sølvminer uden for Athen. Da disse var tomme, forsvandt også demokratiet. Den kristne kirke videreførte Platons formynderilære, blot omdannedes Platons akademier til klostre.

Det næste oprør mod formynderi kom i 1600-tallet, da naturvidenskaben påviste, at jorden bevæger sig rundt om solen, og ikke modsat som kirken påstod. Samt påviste, at månen falder mod jorden ligesom æblet, begge følgende deres egen beregnelige vilje i stedet for Herrens uberegnelige vilje.

Naturvidenskabens oprør mod kirken førte til Oplysningstiden: Når faldende æbler følger deres egen vilje, kan mennesker gøre det samme og erstatte formynderi med oplysning. Resultatet blev to demokratier, et i Nordamerika og et i Frankrig.

Den tyske enevælde bekæmpede det franske demokrati, forsvaret af et folk vækket af oplysning, ved at vække det tyske folk med dannelse og nationalisme byggende på romantikkens modstand mod oplysning.

I oplysningslande har mange unge som 25årig både job, familie og de tre børn, der sikrer landets reproduktion. Modsat dannelseslandene, hvor linjeopdelingen bevirker, at de unge er tæt på 30 inden de afslutter uddannelsen og stifter familie. Denne forsinkelse betyder, at der i EU kun fødes 1,5 barn pr. familie i gennemsnit, hvilket vil reducere EU's befolkning med 90% til 10% på 200 år.

Samtidig findes i Danmark en voksende tosproget befolkningsdel, som har svært ved at blive oplyst i en linjeopdelt snakkeskole, og som derfor må forlade skolen uden eksamen.

Skal vi løsrives fra det tyske dannelsesbegreb må vi nedsætte en OECD-ledet skolingskommission, som kan globalisere den danske sekundære og tertiære undervisning, så linjeopdeling erstattes af blokopdeling, så 3årige bachelorgrader erstattes af 4årige. Og så den nuværende 3årige linjeopdelte ungdomsuddannelse fra 10. klasse erstattes af en blokopdelt 4årig sekundærskole fra 7. klasse.

Men indtil da kan omstillingen fra dannelsesskoler til oplysningsskoler hjælpes på vej, ikke ved at fjerne skoler, men ved at omdanne dem fra linjeopdelte folkeskoler til blokopdelte mellemkoler, som fjerner klasser i stedet for at fjerne elever.

Har Humboldt-universitetet en fremtid

Politiken 1.6.2009

En kort tur til Nordamerika vil hurtigt vise, at der findes to vidt forskellige slags universiteter, samt at der findes to vidt forskellige slags skolesystemer. Ja faktisk behøver man kun at slå op på systemernes hjemmesider for at se forskellen. I Danmark og det meste af EU er skolesystemet linjeopdelt hele vejen igennem. I Nordamerika og de fleste steder uden for EU er skolesystemet blokopdelt efter barneskolen.

En linjeopdeling udtrykker formynderi, da eleverne påtvinges en fast klasse, som de skal følge en årrække, inden de kan få lov til at gå til eksamen. Og denne eksamen kan ikke tages om. Også i ungdomsuddannelserne skal de vælge mellem et antal linjer, hvor de igen påtvinges en bestemt klasse og igen må vente 2-3 år før de kan gå til eksamen. Endelig er også den videregående uddannelse opdelt i et utal af ukoordinerede linjer, så man oftest må begynde helt forfra, hvis man skifter universitet eller linje.

En blokopdeling udtrykker frihed, da den enkelte elev selv kan sammensætte sit halvårsskema, som gentages dagligt for at øge indlæringen. Prøver afholdes undervejs i halvårsblokken, og kan altid tages om. Det sidste år på et skoletrin er der mulighed for at tage blokke fra det næste skoletrin. F.eks. er det muligt at tage universitetsblokke det sidste år på ungdomsuddannelsen.

Men gør det en forskel, om skolesystemet er linjeopdelt eller blokopdelt?

Et blokopdelt skolesystem består af en primærskole for børn, en sekundærskole for unge ofte opdelt i en mellemkole og en highskole. Samt en tertiær skole for professioner, alle samlet på et universitet. Statistikken viser, at 95% af en årgang har universitetsadgang som 18årig, og at mindst 50% har en universitetseksamen som 22årig. Statistikken viser endvidere, at jobmarkedet er velforsynet med universitetsuddannet arbejdskraft, og at denne arbejdskraft er fleksibel, idet man altid kan supplere sin eksamen med et par ekstra blokke i tilfælde af arbejdsløshed eller ønske om jobskifte. Statistikken viser, at en blok typisk afsluttes med en af de tre højeste karakterer. Endelig viser statistikken, at lande med et blokopdelt skolesystem er i stand til at reproducere sig selv, idet der fødes mindst 2,1 barn pr. familie.

Et linjeopdelt skolesystem begynder med en grundskole for alle. Herefter udvælges den bedste halvdel til en universitetsforskole, kaldet en Humboldt-gymnasium skabt af Humboldt i Berlin for 200 år siden. Karaktergrænser sørger for, at kun den bedste halvdel får adgang til Humboldt-universitetet, hvor kun

den bedste halvdel består fordi alle påtvinges en mastergrad efter endt uddannelse. Af disse får den bedste halvdel et fast job inden for deres fagområde. De øvrige må tage til takke med et underbetalt timelærer-job på et universitet, eller søge fast arbejde uden for deres fagområde; eller begynde helt forfra på en af de mange andre parallelle linjer. Statistikken viser i runde tal, at 25% har universitetsadgang typisk som 20årig, da mange indlægger et ekstra skoleår for at kunne vælge den rette linje efter grundskolen. Samt at 13% har en universitetsseksamen typisk tæt på 30 år, idet mange indlægger flere ekstra år før de vælger linje. Og oftest tvinges man til at starte helt forfra ved skift af linje eller universitet, idet hverken linjer eller universiteter er koordinerede. Dog kan være heldig at spare et halvt år på den nye linje via en såkaldt meritbedømmelse. Statistikken viser endvidere, at der er stor og voksende mangel på højt uddannet arbejdskraft inden for stort set alle områder: teknologi, sundhed, undervisning mm. Statistikken viser, at de afsluttende karakterer typisk ligger under en af de tre højeste karakterer, ja Danmark har måttet sænke bestågrænsen i afsluttende skriftlig matematik fra det internationale niveau på 60% korrekt besvarelse til 40% i gymnasiet og til 20% i folkeskolen, ligesom man har måttet fjerne flere skriftlige eksaminer i tysk og matematik, fordi karaktererne var pinligt lave. Endelig viser statistikken, at lande med et linjeopdelt skolesystem ikke er i stand til at reproducere sig selv, idet der fødes i gennemsnit 1,5 barn pr. familie i EU, hvilket vil nedsætte EU's befolkningstal med 90% til 10% på 200 år.

Yderligere forskelle viser sig ved at tilbringe en uge inden for hvert af de to skolesystemer.

En linjeopdelt skole har faste klasser, men et besøg i disse er tit et sørgeligt syn. Kun få elever deltager aktivt i undervisningen, mange har lagt overkroppen på bordet eller småsnakker forstyrrende med sidemanden. I frikvarteret bliver klassen siddende og venter på, at den næste lærer skal komme. I ventetiden sker ofte mobning af elever, som læser lektier, som deltager i undervisningen, eller som vanskeligt kan følge med, og som derfor fjernes fra klassen for at blive sendt til specialundervisning. 'Flider' og 'taber' er to ord, der ofte bruges i mobningen. Det viser sig, at en del af klassen allerede har forladt denne og søgt på privatskoler eller efterskoler, hvis forældrene har råd til det. Ligeledes viser det sig, at skolernes økonomi er meget trængt af de store omkostninger, det er ved at oprette specialundervisning. På ungdomsuddannelserne observeres ligeledes udbredt inaktivitet i klasserne, dog er larmen nu erstattet af passivitet. Også her har flere elever forladt klassen, for i stedet at forsøge en af de andre linjer. Eleverne giver udtryk for, at det ikke kan betale sig at læse lektier, for bare man deltager i den generelle snak, får man en middelkarakter, og man kan som regel aldrig få en af de to højeste karakterer, uanset om man kan sine lektier på fingrene.

På en blokopdelt skole deltager de fleste aktivt i undervisningen. I frikvarteret forlades blokholdet for at gå til et andet blokhold, dvs. der er ikke tid til at opbygge gruppepres. Når én flerårig fast klasse erstattes af mange halvårslige hold, forsvinder både specialundervisning, hvor elever midlertidigt fjernes fra klassen, og mobning, som tvinger elever ud af klassen for evigt. De sparede omkostninger bruges til at udbyde fagblokke på flere forskellige niveauer, både for de langsomt og for de hurtigt lærende. Læreren skal ikke bruge lang tid på at repetere, for blokken mødes dagligt. På det sidste skoleår er det muligt at vælge universitetsblokke, så eleverne kan påbegynde en universitetsuddannelse året før de påbegynder universitetet.

Det blokopdelte universitet omfatter al tertiær undervisning, så man kan påbegynde et universitet det sidste år i sekundærskolen, og så man altid kan supplere sin uddannelse med ekstra blokke senere i livet. Der er universitetsadgang for alle 18årige, idet universitetet tilbyder ekstra blokke til de, der ikke fik taget de relevante blokke i sekundærskolen. Man kan afslutte universitetet med en toårig diplomgrad, som giver adgang for visse job, og som muliggør udvidelse til en fireårig bachelorgrad ved at tage ekstra blokke.

Men hvorfor er skolesystemerne så forskellige i EU og i Nordamerika?

Fordi EU stadig holder fast på tysk dannelsesestænkning. Faktisk kan man ikke tale skoling uden at bruge ordet dannelse: 'Vort uddannelsessystem tilbyder de uddannelsessøgende mange forskellige uddannelsesmuligheder, så de har rig mulighed for at uddanne sig'.

Uden for EU kendes begrebet dannelse ikke, man ved simpelthen ikke, hvad vi taler om. Her har skolen som formål at oplyse så mange som muligt så meget som muligt. Og det, der skal oplyses, er den omverden, man som voksen skal forsøge at klare sig i bedst muligt. Og som oplyses ved at blive beskrevet med ord og tal. Disse omverdensbeskrivelser opdeles i fag, som består af blokke, som den enkelte kan tilvælge indtil det niveau, hvor interessen går i en anden retning. Naturligvis kan blokprøver tages om, indtil man er oplyst om blokkens omverdensudsnit. Og naturligvis behøver man ingen centraladministration til at stille opgaver, omgivelserne stiller selv opgaverne.

På dannelsesskolerne er situationen helt modsat. Hvor diagnosen på en oplysningsskole er 'DET er uoplyst', er diagnosen på en dannelsesskole 'DU er udannet'. Det er enkelt at undersøge, i hvilken grad DET er oplyst. Det er straks vanskeligere at undersøge, i hvilken grad DU er dannet, for hvad er dannelse egentlig? Det må man spørge universitetet om, og her er svaret, at det spørgsmål er så svært, at man har måttet oprette en særlig videnskab, didaktik, til at fastlægge dannelsens indhold. Men som andre videnskaber kan heller ikke didaktikken oplyse om omverdenen, kun om hvad den selv har skrevet om omverdenen.

Derfor er der stor forskel på de lærere, der uddannes i et linjeopdelte dannelsessystem og i et blokopdelt oplysningssystem. På de linjeopdelte skoler er læreruddannelsen forvist fra universitetet til særlig lærerskoler, seminarier, hvor de studerende må bruge meget tid til at studere didaktik, som mange opfatter som ren tågesnak. Ikke underligt, at Danmark har en voksende lærermangel. Et problem, som ikke kendes på blokopdelte skoler, for her foregår læreruddannelsen på blokopdelte universiteter med mulighed for gennem ekstra blokke at skifte job til og fra lærerjobbet. Ligeledes betyder fraværet af didaktik, at flere fagblokke kan bygges ind i læreruddannelsen.

Historisk går modsætningen mellem dannelse og oplysning tilbage til striden mellem formynderi og demokrati i antikkens Grækenland. Her hævdede demokratiets tilhængere, sofisterne, at for at praktisere demokrati skal folket oplyses om forskellen mellem natur og vedtægt, ellers påtvinges folket formynderi af vedtægt præsenteret som natur. Modsat hævdede demokratiets modstandere, filosofferne, at vedtægt er en illusion, da alt fysisk er eksempler af metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi. Det græsk demokrati var baseret på sølvminer uden for Athen. Da disse var tomme, forsvandt også demokratiet, men ikke akademiet, som senere blev videreført af den kristne kirke blot omdøbt til først klostre, som reformationen omdannede til universiteter.

Næste oprør mod formynderi kom i 1600-tallet, da naturvidenskaben påviste, at jorden bevæger sig rundt om solen, og ikke modsat som kirken påstod. Samt påviste, at månen falder mod jorden ligesom æblet, begge følgende deres egen beregnelige vilje i stedet for Herrens uberegnelige vilje.

Naturvidenskabens oprør mod kirken førte til Oplysningstiden: Når faldende æbler følger deres egen vilje, kan mennesker gøre det samme og erstatte formynderi med oplysning. Resultatet blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig sin femte, da Preussen flere gange forsøgte at vælte den.

Først fik Frankrig overtaget ved at mobilisere folket med oplysning og demokrati. Så mobiliserede Preussen sit folk med nationalisme og dannelse: For at konkurrere med et oplyst demokrati, der havde afskaffet adelens privilegier, måtte enevælden skabe en stærk centraladministration, samt en skole, der kunne udskille eliten til centraladministrationen. Til dette job valgtes Stein, der for at opvække nationalismen ansatte nyhumanismens fader, Humboldt, til at skabe et nationalistisk skolesystem.

Humboldt baserede skolen på dannelse, et begreb fra romantikken, der gjorde oprør mod Oplysningstiden ved at geninstallere en metafysisk formynder, Hegels Verdensånd, der udtrykker sig gennem folkets historie og gennem kunst, hvorfor skolen bør fokusere på folkets fortid, samt på de folk, hvor kunsten spillede en stor rolle, antikkens grækere og romere.

Den Humboldtske dannelse har altså rødder i nationalisme, klassisk æstetik, eliteudvælgelse og i ønsket om at holde folket uoplyst, da oplysning fører til demokrati. Disse elementer findes stadig i EU's dannelsessystemer, også den danske. Faget, som burde hedde 'talesprog', kaldes i stedet 'dansk', og det påtager sig rollen som dannelsens vogter ved at sætte den nationale 'skønne' litteratur i fokus.

OECD forsøgte at advare mod linjeopdelt dannelsestænkning i sin universitetsundersøgelse fra 2004, der er tilgængelig på forskningsministeriets hjemmeside. Her præsenteres den som udenlandsk ros til den danske universitetsreform, til trods for at den er det diametralt modsatte, en pinlig dumpning af de danske Humboldt-universiteter, naturligvis på traditionel angloamerikansk vis: I første del af sætningen fremsættes den ros, der skaber kontakten med samtalepartneren; herefter følger så det egentlige budskab. Eksempelvis skrives på side 7: 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.'

Herefter følger en sønderlemmende kritik af de danske universiteter: Til trods for at det danske undervisningssystem er verdens bedst finansierede, får kun 13% af en årgang en universitetseksamen, hvilket er under 1/4 af international standard. Danske universiteter uddanner primært til universitetsansættelse, og tvinger ovenikøbet de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med en bachelorgrad, der evt. senere kan udbygges med en erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke-forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner. Danske universiteter er opdelt på tre forskellige ministerier, hvor udlandet nøjes med ét ministerium for tertiær undervisning. Som konsekvens er dansk tertiær undervisning opdelt i et antal af blindgydeagtige linjer, der besværliggør overgang mellem disse.

Skal vi løsrives fra det tyske dannelsesbegreb, må vi nedsætte en OECD-ledet skolingskommission, som kan globalisere den danske sekundære og tertiære undervisning, så linjeopdeling erstattes af blokopdeling, så 3årige bachelorgrader erstattes af 4årige. Og så den nuværende 3årige linjeopdelte ungdomsuddannelse fra 10. klasse erstattes af en blokopdelt 4årig sekundærskole fra 7. klasse.

Europa er stadig besat af Tyskland

Jyllands-Posten 12.5.2010

Tyskland har besat Europa to gange. Hitlers besættelse varede kun kort tid og blev ophævet med amerikansk hjælp. Humboldt-universitetets besættelse af Europa har nu stået på i 200 år og ser ud til at fortsætte endnu 200 år, indtil den europæiske befolkning er uddød på grund af det alt for lave fødselstal, Humboldt-universitet påtvinger de europæiske lande. Under Hitlers besættelse forsvandt i gennemsnit 1/2 millioner jøder om året. Under Humboldt-universitetets nuværende besættelse forsvinder i gennemsnit 2 millioner europæere om året. Alligevel tiljubles Humboldt-universitetet af alle, på trods af kraftige amerikanske advarsler.

Overalt i verden anses et universitet for samfundets vigtigste institution, for evnen til at konkurrere i den nye globale vidensøkonomi afhænger af, hvor stor en del af en ungdomsårgang, man kan få gennem universitetet. Den internationale standard er 50%. Japan og Korea ligger langt over. De europæiske Humboldt-lande ligger langt under. Danmark ligger f.eks. på 13% ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, der findes på forskningsministeriets hjemmeside.

Bag betegnelsen 'universitet' gemmer der sig nemlig to typer universiteter, det oplysende angloamerikanske universitet, og det formynderiske Humboldt-universitet fra Berlin. Siden antikken har det formynderiske universitet haft magten. Men nu breder det oplysende universitet sig over hele verden. Kun i Europa holder det formynderiske universitet endnu stand.

Det oplysende universitet er del af et oplysende skolesystem, som stammer fra oplysningstiden. Det oplysende skolesystem består af fire dele. Først en primærskole for børn, så en sekundærskole for unge, så en tertiærskole for profession, og endelig en ekspertskole for ekspertise og forskning.

I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og fire år senere har halvdelen en modulopbygget universitetseksamen, der kan suppleres med andre moduler, hvis man ikke kan finde arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte job. Som 25årig har de fleste både job og familie; samt de tre børn, der sikrer, at landet kan reproducere sig selv: en til mor, en til far og en til landet.

Humboldt-universitetet nægter at modtage de unge direkte fra sekundærskolen. De unge skal først bestå en optagelsesprøve på et Humboldt-gymnasium, hvor kun kandidater fra Humboldt-universitetet må undervise. Kun den bedste halvdel af de unge får adgang til Humboldt-gymnasiet, og af disse får kun den bedste halvdel adgang til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen bortdumpses, så kun 13% kommer igennem som 29årige.

Humboldt-universitetets afvisning af demokratiets sekundærskole har uhyggelige konsekvenser. Halvdelen af de unge gennemfører kun halvdelen af sekundærskolen og berøves dermed muligheden for at få en universitær tertiær uddannelse. Den anden halvdel bruger en stor del af ungdommen på at afprøve forskellige uddannelser, der på grund af manglende koordinering må påbegyndes forfra, hver gang man skifter spor. Først midt i 30'erne får de unge tid til at tænke på børn. Og da er det så sent, at de kun når at få 1,5 barn i gennemsnit pr. familie, hvilket vil reducere befolkningen til 10% på 200 år. Samtidig bevirker Humboldt-universitetets lave produktivitet på 13%, at der er alvorlig mangel på uddannet personale inden for vigtige arbejdsområder som sygepleje, undervisning og ingeniørfag.

Historisk blev Humboldt-universitetet skabt i Berlin omkring år 1800 som enevældens modtræk mod det franske oplyste demokrati. Oplysningstiden var en reaktion mod det dobbelt-formynderi, der havde hersket siden antikken, hvor demokratiet kun havde en kort levetid finansieret af det sølv, der fra Indien kunne hjemkøbe peber og silke, som kunne videresælges med stor fortjeneste.

Skal folket styre, skal det først oplyses. Det sørgede de vidende, sofisterne, så for. De oplyste om vigtigheden af at skelne natur fra vedtægt. Ellers ville de bedrevidende, filo-sofferne, udøve skjult formynderi ved at fremstille deres vedtægt som natur, der ikke kunne ændres.

Filosoffen Platon hævdede således, at der ikke findes vedtægt, kun natur: Alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun de bedrevidende kan se. Folket bør derfor opgive demokratiet og underkaste sig formynderi ledet af filosoffer uddannet på Platons akademi.

Den kristne kirke omdannede akademiet til klostre, men bibeholdt Platons metafysiske formynderilære repræsenteret af en metafysisk Herre og dennes fysiske repræsentant, fyrsten.

Herrens og fyrstens dobbeltformynderi herskede, indtil man fandt sølv i Sydamerika. De tungtlastede spanske sølvskibe var et let bytte for de hurtige engelske skibe, der så blot skulle sejle videre til Indien og bytte sølvet med peber og silke. Desværre kunne man ikke søge havn i Afrika, for her sad portugiserne allerede, så man måtte sejle på åbent hav, hvor man kun havde månen at sejle efter.

Men hvordan bevæger månen sig? Mellem stjernerne naturligvis. Nej, sagde englænderen Newton, og fremsatte den sætning, der lagde grunden til oplysningstiden og til industrisamfundet, og som burde stå over alle skoler i hele verden: Månen bevæger sig ikke mellem stjernerne, månen falder mod jorden ligesom æblet.

Men hvorfor falder månen og æblet mod jorden? Formyndernes svar var klart: På grund af en vilje, som bor i det metafysiske, som er uberegnelig, og som kun kan kontaktes gennem tro, bøn og kirkegang. Nej, sagde Newton, på grund af en vilje, som bor i det fysiske, i tingen selv, som er beregnelig, og som kan studeres gennem oplysning, beregning og skolegang.

Med Newtons opdagelse af tyngdekraften genoplives sofisternes skepsis over for skjult formynderi: Når æblet kun adlyder egen vilje og ikke de to formynderes, hvorfor skulle mennesker så ikke gøre det samme og erstatte kirkegang med skolegang, og tro med oplysning?

Denne skepsis førte til oplysningstiden; og til dens to demokratier, et amerikansk og et fransk. USA har stadig sin første republik. Frankrig har derimod sin femte republik, for i Frankrigs nabolande frygtede de tyske fyrster, at demokratiet skulle sprede sig. De sendte derfor en hær af lejetropper ind for at besætte Frankrig. Med det resultat, at Frankrig udråbte republikken og udskrev en værnepligtig hær, der var så effektiv, at Frankrig i stedet besatte de tyske fyrstendømmer.

Napoleon blev chokeret over at se det kaos af forskellige måleenheder, der fandtes i de utallige små fyrstendømmer, som Tyskland og Italien var opdelt i for at kunne beskytte sølvet på dets rejse fra Harzen til Venedig, hvor det havde finansieret den italienske renæssance. Så Napoleon tvangsmoderniserede

Tyskland. Det tysk-romerske tusindårsrige blev ophævet i 1806, og metersystemet blev indført overalt.

De enevældige tyske fyrster brød sig ikke om denne demokratiske nyordning, og bad nyhumanismens fader, Humboldt, om at skabe et universitet i Berlin, som kunne være et modtræk til den demokratiske oplysningstænkning, der truede med at brede sig til hele Europa.

Humboldt var inspireret af Hegels ide om, at verden er styret af en Ånd, der sover i stenen, slumrer i planten, vågner i mennesket og kommer til udtryk gennem kunsten. For at se Åndens værk i kunsten må man lade sig danne. Dog kan ikke alle blive dannet, kun 'de udvalgte få, som vor gave forstå, som ej jordlænker binde, men hvis sjæle sig hæve til det eviges tinde', som det beskrives i romantikken af Adam Oehlenschläger.

På denne baggrund skabte Humboldt så Humboldt-universitetet, der skulle vende ryggen til det fysiske og udforske det metafysiske, forsynet med en forskole, Humboldt-gymnasiet, der skulle udskille eliten.

Det anti-oplysende Humboldt-universitetet blev modtaget med kyshånd af Europas enevældige fyrster. Efterhånden blev Europas enevælde ændret til demokrati, men enevældens Humboldt-universitet blev ikke ændret væsentligt og findes i dag stadig over det meste af Europa, hvor det holder de unge indespærret i så lang tid, at kun eliten uddannes, og alle kommer for sent i gang med at få børn.

Folkeskolens afløser: Den blokopdelte talentskole

Jyllands-Posten 17.11.2010

Overlevelse sikres af tilpasning til omverdenen. Krybdyr får årligt et talrigt afkom - pattedyr kan nøjes med nogle få, der tillærer sig omverdenens luner, så længe de pattes. Pattedyret mennesket rejste sig på bagbenene og frigjorde derved forbenene til gribere. Lyde for det grebne udvikler sprogets begreber. Dvs. mennesket kan dele både føde og viden med andre - og dermed sikre artens overlevelse med blot få unger.

Sproget består imidlertid af både et skriftsprog, et talesprog og et talsprog. Talesproget tillæres automatisk under opvæksten. Skriftsproget og talsproget kræver derimod en indlæring, en skoling. Der findes to forskellige skoleformer: EU har linjeopdelte dannelsesskoler, medens resten af verden har blokopdelte talentskoler.

Alle har et talent, mener den blokopdelte talentskole, og ser det som sin opgave at afdække og udvikle dette talent gennem blokopdelte læringsmøder med den omverden, den lærende er en del af; dvs. med samfund og natur samt disses to sprog, talesproget og talsproget.

Barnet har ikke behov for en kraftig opdeling af sin omverden, men har behov for at møde forskellige omverdensguider, lærere. Derfor udskiftes deres lærer hvert år, så lærerne kun underviser et bestemt klassetrin i barneskolen i stedet for at følge en klasse.

Efter puberteten opdeles omverdenen i adskilte fagområder. For at finde sit talent skal den lærende møde forskellige fagblokke efter eget valg. For at udvikle talentet kan den lærende fravælge gode fagblokke og tilvælge frugtbare. Det sker ved at sammensætte sit eget halvårsskema, som gentages dagligt, da daglige lektier i alle fag sikrer god indlæring.

De unge stortrives, da fraværet af faste klasser betyder fravær af specialklasser, man fravælger blot uheldige blokke næste halvår. Ligeledes forsvinder mobning, da der ikke er tid til at opbygge et gruppepres i halvårlige blokke.

Også lærerne trives på den blokopdelte talentskole. I barneskolens første klasser dækker læreren alle fire omverdensfag, der senere gradvist opdeles i fagområderne samfund & sprog og natur & matematik med først to og siden fire forskellige lærere. I skolen for de unge underviser lærerne i de to fag, der indgik som hovedfag i deres bachelorgrad. I begge skoleformer har lærerne egne lokaler, hvor de underviser samme årgang i barneskolen eller samme fagblokke i skolen for de unge.

Også skatteborgerne er tilfredse: Grundet fravær af specialklasser og mobning koster en blokopdelt skole lidt over det halve af, hvad en linjeopdelt skole koster. Og daglige lektier i alle fag sikrer et solidt læringsudbytte.

Den blokopdelte talentskole blev skabt af oplysningstidens første republik, den amerikanske. Dens formål er som sagt talentafdækning og -udvikling gennem en primærskole for børn omfattende klassetrin 0-7, en sekundærskole for unge omfattende klassetrin 8-11, og en tertiærskole for profession omfattende et lokalt toårigt diplom-college og et regionalt fireårigt bachelor-college.

Det sidste år på sekundærskolen kan man afprøve sit talent på collegeløkke, som er koordineret nationalt og internationalt, så man problemfrit kan sammensætte sin tertiære grad med blokke fra forskellige skoler indenlands og udenlands. Og så man problemløst kan udbygge sin grad med nye blokke i tilfælde af jobskifte eller arbejdsløshed.

Uden for EU er republikkens blokopdelte talentskole ved at etablere sig som international standard, da den sikrer en effektiv omverdenstilpasning af børn og unge. 95% af en årgang fortsætter på college som 18årige, og mindst 50% har en bachelorgrad som 22årig, resten en teoretisk eller praktisk diplomgrad som 20årig. Som 25årig har de fleste job og familie samt de tre børn, som sikrer landets overlevelse: en til mor, en til far og en til landet.

Kun EU lapper videre på enevældens linjeopdelte dannelsesskoler skabt i Preussen omkring 1800 med tre formål: at forhindre oplysning og demokrati i at sprede sig fra Frankrig, at indpode nationalfølelse så skolen kan skabe et 'folk', der kan bekriige andre 'folk', og at sikre at eliten bliver udskilt og dannet som en ny vidensadel til erstatning af den gamle, som ikke kunne stoppe demokratiets fremmarch.

EU burde fejre demokratiet ved at indføre republikkens blokopdelte talentskole. I stedet forsøger EU at presse hele befolkningen gennem enevældens linjeopdelte dannelsesskole, med det resultat, at de unge nærmer sig 30 år, før de forlader skolesystemet. Med den konsekvens, at EU's linjeopdelte dannelsesskoler har sænket fødselstallet til 1,5 barn pr. familie. Dvs. en halvering af befolkningen på 2 generationer, 4 halveringer på 100 år; og på 200 år sker der 8 halveringer, dvs. udryddelse.

Hvorfor bruger EU sit skolesystem til at udrydde sin egen befolkning?

Hvorfor fastholder EU den linjeopdelte dannelsesskole, hvor kun den bedste halvdel kommer på det linjeopdelte gymnasium, hvoraf kun den bedste halvdel kommer på det linjeopdelte universitet, hvoraf kun den bedste halvdel består, hvoraf kun den bedste halvdel får embede i centraladministrationens forgreninger ud over landet, medens resten må påtage sig ufaglært arbejde eller acceptere sulteløn som daglejer på et universitet?

OECD kunne stille en lang række andre spørgsmål til vores linjeopdelte dannelsesskole:

Hvorfor bruger I stadig mundtlige karakterer baseret på subjektive lærerskøn, hvor resten af verden bruger skriftlige karakterer baseret på hyppige skriftlige prøver?

Hvorfor har I sænket den internationale bestågrænse i matematik på 70% korrekt besvarelse til 33% i gymnasiet og til 20% i folkeskolen?

Hvorfor skal danske lærere som de eneste i verden uddannes uden for universiteterne?

Hvorfor tvinges danske unge til at blive i deres barneskole i 10-11 år sammen med dennes lærere, i stedet for som resten af verden at opdele grundskolen i to, én for børn og én for unge, med hver deres læreruddannelse? Og hvorfor skal alle undervises i det samme, når deres interesser og talenter er forskellige og udvikles med forskellig hastighed? Hvorfor underkastes de unge formynderi, så de ikke selv kan få lov til at sammensætte deres daglige halvårsskema efter talent og interesse?

Hvorfor må de unge først gå til eksamen efter 9 skoleår, og hvorfor må de ikke tage eksamen om, når den internationale standard er hyppige skriftlige prøver, som alle kan tages om? Hvorfor tvinges unge til at vælge karriere i 9. skoleår, hvor den internationale norm er 12. skoleår?

Hvorfor forlader så mange unge klassen, enten til specialundervisning, på grund af mobning eller fordi forældrene flytter dem til en privatskole? Hvorfor ligger I langt fremme med pjækkeri, druk og mobning blandt unge?

Hvorfor magter halvdelen af tosprogede drenge ikke den danske skole? Hvorfor har drenge sværere ved at klare sig end piger. Hvorfor er der dobbelt så mange piger som drenge i gymnasiet?

Hvorfor er den tertiære uddannelse opdelt på hundredvis af forskellige ukoordinerede linjer, som i praksis umuliggør studekift, og som umuliggør fleksibel videreuddannelse i tilfælde af jobskifte eller arbejdsløshed?

Og hvorfor mangler I arbejdskraft inden for matematikbaserede fag som teknikere, ingeniører, læger, matematik- og fysiklærere mm.

Kort sagt, hvad er den skjulte dagsorden bag verdens mest irrationelle skolesystem, det danske?

Svaret findes som så ofte før i historien. Danmark har altid brugt flåden til at vogte sin selvstændighed. Men i 1660 frøs bælteerne til og svenskerne gik over isen og fik næsten indtaget København. Kongen benyttede lejligheden til at indføre verdens mest centralistiske enevælde med en centraladministration hentet fra landets reelle hovedstad, Altona uden for Hamborg. Senere forsvandt enevælden, men ikke dens administration, så Danmark er stadig under holstensk styre. Den holstenske centraladministration importerede den preussiske dannelsesskole, så der også i Danmark kunne opbygges en vidensadel, dvs. en mandarinklasse, som beskytter enevældens dannelsesskoler for at sikre, at kun dens egne børn optages i den nye vidensadel, som kan besætte centraladministration embeder og opnå delvis skattefrihed gennem diæter.

Samtidig har vidensadelen infiltreret de politiske partier, så disse beskytter den linjeopdelte dannelsesskole ved at skjule dens mandarinnatur under betegnelsen 'folkeskole'.

Svenskerne fik ikke bugt med Danmark. Holstenere forsøgte flere gange, og endte med at besætte landet permanent. Med det resultat at landet snart forvandles til et overdrev for holstensk kvæg.

Med mindre en ny Niels Ebbesen rejser sig og fremtvinger en OECD-ledet skolingskommission, som kan lede udskiftningen af enevældens linjeopdelte dannelsesskole med den internationale standard, republikkens blokopdelte talentskole.

Bør en blokopdelte talentskole afløse folkeskolen?

Berlingske 21.11.2010, og Jyllands-Posten den 4.12.2010

Folket er abstrakt, mennesket er konkret, og hvert menneske har et talent. Derfor bør enevældens tyskinspirerede "volkschule" afløses af den talentskole, som blev skabt i den amerikanske republik, og som er ved at etablere sig som international standard, da den sikrer en effektiv omverdenstilpasning af børn og unge. Og sikrer, at 95% af en årgang fortsætter på college som 18årige, og mindst 50% har en bachelorgrad som 22årig, resten en teoretisk eller praktisk diplomgrad som 20årig.

Overlevelse sikres af omverdenstilpasning. Krybdyr får årligt et talrigt afkom - pattedyr kan nøjes med nogle få, der tillærer sig omverdenens luner, så længe de pattes. Pattedyret mennesket rejste sig på bagbenene og frigjorde derved forbenene til gribere. Lyde for det grebne udvikler sprogets begreber. Dvs. mennesket kan dele både føde og viden med andre - og dermed sikre artens overlevelse med blot få unger.

Sproget består imidlertid af både et skriftsprog, et talesprog og et talsprog. Talesproget tillæres automatisk under opvæksten. Skriftsproget og talsproget kræver derimod en indlæring, en skoling. Der findes to forskellige skoleformer: EU har linjeopdelte dannelsesskoler, resten af verden har blokopdelte talentskoler.

Alle har et talent, mener den blokopdelte talentskole, og ser det som sin opgave at afdække og udvikle dette talent gennem blokopdelte læringsmøder med den omverden, den lærende er en del af; dvs. med samfund og natur samt disses to sprog, talesproget og talsproget.

Barnet har ikke behov for en kraftig opdeling af sin omverden, men har behov for at møde forskellige omverdensguider, lærere. Derfor udskiftes deres lærer hvert år, så lærerne kun underviser et bestemt klassetrin i barneskolen i stedet for at følge en klasse.

Efter puberteten opdeles omverdenen i adskilte fagområder. For at finde sit talent skal den lærende møde forskellige fagblokke efter eget valg. For at udvikle talentet kan den lærende fravælge gølle fagblokke og tilvælge frugtbare. Det sker ved at sammensætte sit eget halvårsskema, som gentages dagligt, da daglige lektier i alle fag sikrer god indlæring.

De unge stortrives, da fraværet af faste klasser betyder fravær af specialklasser, man fravælger blot uheldige blokke næste halvår. Ligeledes forsvinder mobning, da der ikke er tid til at opbygge et gruppepres i halvårlige blokke.

Også lærerne trives på den blokopdelte talentskole. I barneskolens første klasser dækker læreren alle fire omverdensfag, der senere gradvist opdeles i fagområderne samfund & sprog og natur & matematik med først to og siden fire forskellige lærere. I den fireårige ungeskole underviser lærerne i bachelorgradens to hovedfag. I begge skoleformer har lærerne egne lokaler, hvor de underviser samme årgang i barneskolen eller samme fagblokke i ungeskolen.

Også skatteborgerne er tilfredse: Grundet fravær af specialklasser og mobning koster en blokopdelt skole lidt over det halve af, hvad en linjeopdelt skole koster. Og daglige lektier i alle fag sikrer et solidt læringsudbytte.

Det sidste år i ungeskolen afprøves talentet på collegeløkke, der er koordinerede, så man kan sammensætte sin collegegrad med blokke fra forskellige nationale og internationale skoler. Og så man kan udbygge sin grad med nye blokke i tilfælde af jobskifte eller arbejdsløshed.

Som 25årig har de fleste job og familie samt de tre børn, som sikrer landets overlevelse: en til mor, en til far og en til landet.

Kun EU lapper videre på enevældens linjeopdelte dannelsesskoler skabt i Preussen omkring 1800 med tre formål: at forhindre oplysning og demokrati i at sprede sig fra Frankrig, at indpode nationalfølelse så skolen kan skabe et 'folk', der kan bekriige andre 'folk', og at sikre at eliten bliver udskilt og dannet som en ny vidensadel til erstatning af den gamle, som ikke kunne stoppe demokratiets fremmarch.

EU burde fejre demokratiet ved at indføre republikkens blokopdelte talentskole. I stedet forsøger EU at presse hele befolkningen gennem enevældens linjeopdelte dannelsesskole, med det resultat, at de unge nærmer sig 30 år, før de forlader skolesystemet. Med den konsekvens, at EU's linjeopdelte dannelsesskoler har sænket fødselstallet til 1.5 barn pr. familie. Dvs. en halvering af befolkningen på 2 generationer, 4 halveringer på 100 år; og på 200 år sker der 8 halveringer, dvs. udryddelse.

Hvorfor bruger EU sit skolesystem til at udrydde sin egen befolkning?

Udlandet undrer sig altid over vores linjeopdelte dannelsesskole:

Hvorfor bruger I stadig mundtlige karakterer baseret på subjektive lærerskøn, hvor resten af verden bruger skriftlige karakterer baseret på hyppige skriftlige prøver?

Hvorfor har I sænket den internationale bestågrænse i matematik på 70% korrekt besvarelse til 33% i gymnasiet og til 20% i folkeskolen?

Hvorfor skal danske lærere som de eneste i verden uddannes uden for universiteterne?

Hvorfor tvinges danske unge til at blive i deres barneskole i 10-11 år sammen med dennes lærere, i stedet for som resten af verden at opdele grundskolen i to, én for børn og én for unge, med hver deres læreruddannelse? Og hvorfor skal alle undervises i det samme, når deres interesser og talenter er forskellige og udvikles med forskellig hastighed? Hvorfor underkastes de unge formynderi, så de ikke selv kan få lov til at sammensætte deres daglige halvårsskema efter talent og interesse?

Hvorfor må de unge først gå til eksamen efter 9 skoleår, og hvorfor må de ikke tage eksamen om, når den internationale standard er hyppige skriftlige prøver, som alle kan tages om? Hvorfor tvinges unge til at vælge karriere i 9. skoleår, hvor den internationale norm er 12. skoleår?

Hvorfor forlader så mange unge klassen, enten til specialundervisning, på grund af mobning eller fordi forældrene flytter dem til en privatskole? Hvorfor ligger I langt fremme med pjækkeri, druk og mobning blandt unge?

Hvorfor magter halvdelen af tosprogede drenge ikke den danske skole? Hvorfor har drenge sværere ved at klare sig end piger. Hvorfor er der dobbelt så mange piger som drenge i gymnasiet?

Hvorfor er den tertiære uddannelse opdelt på hundredvis af forskellige ukoordinerede linjer, som i praksis umuliggør studekift, og som umuliggør fleksibel videreuddannelse i tilfælde af jobskifte eller arbejdsløshed?

Og hvorfor mangler I arbejdskraft inden for matematikbaserede fag som teknikere, ingeniører, læger, matematiklærere mm.

Kort sagt, hvad er den skjulte dagsorden bag verdens mest irrationelle skolesystem, det danske?

Svaret findes som så ofte før i historien. Danmark har altid brugt flåden til at vogte sin selvstændighed. Men i 1660 frøs bælteerne til og svenskerne gik over isen og fik næsten indtaget København. Kongen benyttede lejligheden til at indføre verdens mest centralistiske enevælde med en centraladministration hentet fra landets reelle hovedstad, Altona uden for Hamborg. Senere forsvandt enevælden, men ikke dens administration, så Danmark er stadig under holstensk styre. Den holstenske centraladministration importerede den preussiske dannelsesskole, så der også i Danmark kunne opbygges en vidensadel, dvs. en mandarinklasse, som beskytter enevældens dannelsesskoler for at sikre, at kun dens egne børn optages i den nye vidensadel, som får embede i centraladministrationens forgreninger ud over landet.

Derfor bør folket sige nej tak til folkeskolen og i stedet forlange nedsat en OECD-ledet skolingskommission, som kan lede udskiftningen af enevældens linjeopdelte dannelsesskole med den internationale standard, republikkens blokopdelte talentskole.

Folkeskolens fem fatale fejl

Jyllands-Posten 9.12.2010

Folkeskolens fallit forårsages af fem fatale fejl: Fortsat folkeskole fra 7. klasse, fortsat brug af mundtlige karakterer, fortsat linjeopdeling, fortsat forankring i formynderisk dannelses-tænkning samt forkert læreruddannelse. Og forbedringen er såre enkel: Globaliser dansk skoling fra top til bund baseret på råd fra en skolingskommission ledet, ikke af danske eksperter, men af OECD.

At folkeskolen har spillet fallit er enkelt at observere. Se blot på de afsluttende prøver i de tre fundamentale fag, som udgør enhver skolings eksistensberettigelse: læsning, skrivning og regning.

Der afholdes prøver, ikke i læsning og skrivning, men i noget, som kaldes dansk. Karaktererne er ikke baseret på det internationale kriterium, antal objektive mangler i præstationen, men på subjektive skøn hos lærere, som underviser i dansk uden nødvendigvis at være uddannet til det. Alligevel afslører disse prøver, at mange forlader folkeskolen uden at kunne læse og skrive.

Der afholdes også prøver, ikke i regning, men i noget, som kaldes matematik. Karaktererne i mundtlig matematik er igen baseret på subjektive skøn fra lærere, som underviser i matematik uden nødvendigvis at være uddannet til det.

Kun ét sted afholdes prøver, hvor karakteren er baseret på mangler i præstationen, i skriftlig matematik. Den internationale bestågrænse er her 70% korrekt besvarelse. I Danmark er dette tal sænket til 20%. Vi hævder altså, at man kan regne, hvis man kan regne hver femte opgave korrekt.

Resultatet er den manglende regnefærdighed er, at danske elever ikke kan forsætte uddannelsen i udlandet. Og de, som søger ind på de internationale IB-skoler her i landet, må erkende, at de er totalt uoplyste med hensyn til matematik.

Den halvdel, som søger videre i det danske skolesystem, forsøger man at hjælpe ved at sænke bestågrænsen til 33% i matematik. Og ved at fjerne næsten alle andre skriftlige eksaminer.

Den halvdel, som søger videre fra de gymnasiale uddannelser, forhindres derved i at vælge naturvidenskabelige studier. Få forsøger alligevel, men mange falder fra på grund af manglende regnefærdighed. Og det fåtal, som kommer igennem, ønsker ikke at vende tilbage til skolen som lærere. Med det resultat, at der er en så katastrofal mangel på lærere i matematik, så skolesystemet nærmer sig et sammenbrud. Ligeledes må ingeniørskolerne importere udenlandske studerende i hobetale for at få pladserne fyldt op. Mange forlader landet igen, så vi mangler teknikere af alle slags og dermed får problemer med at klare os i den internationale konkurrence.

Folkeskolens fallit kan dog især observeres i dens fundament, skoleklassen. Altså der, hvor elever tvinges til at forblive i ni til ti år. Især efter 7. klasse tager afvandringen fra klassen fart. De, som har råd, flytter børnene over på private skoler. De, som ikke kan følge med fagligt, flyttes ud af klassen til støttegivende specialundervisning. Og fliderne, som gerne vil læse lektier, mobbes og overføres så til andre skoler, hvor mobningen blot fortsætter. Lærerfravær er hyppigt, så brug af vikarer er omfattende, hvis overhovedet muligt, så klassen må sidde selv eller sendes hjem. Og ofte mangler lærerne uddannelse i de fag, de underviser i, så eleverne får det indtryk, at der nu ikke er mere at lære, hvorfor stort set alle får et fritidsarbejde, muliggjort af at lektier stort set er fraværende.

Specialundervisning belaster skolens budgetter så voldsomt, at alle ikke nødvendige aktiviteter bortskæres. Ofte må lokale skoler direkte lukkes, og børnene busses ind til centrale byskoler.

Endelig formår dansk skolestandard langt fra at leve op til det internationale kvalitetsmål, som siger, at 95% af en årgang skal have universitetsadgang som 18-årig, og at 50% skal have en universitetsgrad fire år senere. I Danmark går kun halvdelen videre fra folkeskolen til de universitetsadgangsgivende gymnasier, og herfra går kun halvdelen videre til universiteterne, hvor kun halvdelen består, hvoraf kun halvdelen får job, mens resten bliver underbetalte timelærere eller ufaglærte arbejdere.

OECD undrer sig i sin universitetsundersøgelse fra 2004 over, at vi med verdens bedst finansierede undervisningssystem kun formår give 13% af en årgang en universitetseksamen. I en meget sen alder ovenikøbet, tæt på 30. Hvilket i øvrigt medfører, at befolkningens reproduktion er tæt på EU-gennemsnittets 1,5 barn pr. familie, hvilket nedsætter EU's befolkningstal til 30% på 100 år. EU's skolesystemer har således udviklet sig til veritable udryddelsesmaskiner.

En kort rejse til Nordamerika afslører hurtigt folkeskolens fem fatale fejl.

Første fatale fejl er manglende skoleskift efter kønsmodningen i sjette klasse. Her er det ikke mere børn, der går i skolen, men unge. Resten af verden lader da også unge skifte til en anden skole specielt for dem.

Anden fatal fejl er brug af mundtlige karakterer. Som eneste land i verden bruger Danmark stadig mundtlige karakterer. Resten af verden anvender stort set kun skriftlige karakterer, og hævder hårdnakket, at personer da er inhabile, hvis de både giver undervisningen og mundtlige karakterer for denne.

Tredje fatale fejl er, at dansk skole er linjeopdelt i stedet for at være blokopdelt. Linjeopdeling tvinger elever til at blive i samme klasse i ti år og følge samme standardskema udvalgt gennem skolens formynderi. Den internationale standard er blokopdelte skoler. Fagene er opdelt i halvårsblokke, hvor eleven selv sammensætter sit halvårsskema, der gentages dagligt, så alle fag læres lige grundigt. Det sidste år er der endvidere mulighed for at læse universitetsblokke.

Fjerde fatale fejl er, at skolen bygger på tysk dannelse i stedet for på nordamerikansk oplysning, som udgør den internationale skolestandard. Oplysningsskoler oplyser eleverne om deres omverden ved at opdele denne i halvårsblokke med jævnlige prøver undervejs. Alle prøver kan tages om, så eleverne kan nå op på en af de tre højeste karakterer. Det danske skolingssystem bygger derimod på dannelse, hvis indhold bestemmes af en formynderisk centraladministration, og hvor elever må vente mange år på en eksamen, som ikke kan tages om. Dannelsesskolen blev skabt som en antioplysningsskole i Preussen for 200 år siden med tre formål: at forhindre oplysning og demokrati i at sprede sig fra Frankrig, at vække folkets nationalfølelse, så det kunne bekæmpe andre nationer, og at udskille folkets elite til embeder i statens centraladministration.

Femte fatale fejl er læreruddannelsen. Resten af verden giver lærere en uddannelse på et universitet. Uddannelsen er rettet mod enten børn eller unge, aldrig begge. Og den er blokopdelt, så man med få ekstra blokke hurtigt kan skifte til og fra lærerjobbet.

Folkeskolens fem fatale fejl fjernes ved at nedsætte en OECD-ledet skolingskommission til at nytænke det danske skolingssystem 360 grader, så det bliver internationalt kompatibelt. Dvs. en primærskole for børn fra alder 6 til 13, efterfulgt af en 4årigt realgymnasium for alle, opdelt i halvårsblokke med jævnlig skriftlige prøver undervejs. Efterfulgt af små lokale universiteter, som samler al tertiær skoling, herunder læreruddannelser. Og som tilbyder 2årige diplomgrader og 4årige bachelorgrader opbygget af

koordinerede blokke, så man kan udbygge sin universitetsgrad med nye blokke i tilfælde af arbejdsløshed, jobskifte eller arbejdskraftmangel. Det er altså ikke kun den danske folkeskole, som skal nytænkes. Det er hele vores tyske linjeopdelte, eliteudskillende, antioplysende dannelsessystem.

En ædru skolegenopretningsplan 2020

Politiken 20.11.2012

Danmark har en drøm: 95% af en årgang skal gennemføre en ungdomsuddannelse. Og målet er i sigte, så det skal fejres! Eller skal det? For et ædru eftersyn viser noget andet: Ganske vidst befinder beståprocenten sig i firserne. Men er karaktererne troværdige? Resten af verden bruger skriftlige gennemsnitskarakterer, der objektivt afspejler graden af mangler i de unges skriftlige præstationer. I Danmark bruges derimod mundtlige standpunktskarakterer, som alene afspejler lærernes subjektive skøn. Og Danmark har verdensrekord i skriftligt fravær blandt afgangselever: Hver fjerde elev afleverer højst hver anden opgave, og hver anden elev afleverer højst 2 opgaver af 3. Så skriftlige karakterer ville afsløre, at den reelle gennemførelse er omkring 50%.

Men skriftlige eksaminer afholdes stort set kun i dansk og matematik. Skriftlig tysk blev lukket ned, da resultaterne til sidst var for pinlige. Og i matematik er den internationale bestågrænse på 70% korrekt besvarelse sænket til 33% i gymnasiet og til 20% i folkeskolen.

Gymnasieelever indrømmer da også, at man ikke behøver at læse lektier for at få en middelkarakter, man skal bare møde op. Og så huske at række hånden op og aflevere opgaver lige op til karaktergivning. Resten af året kan man slappe af, for det er forbudt lærerne at udregne gennemsnitskarakterer.

Så i Danmark kan ungdomsuddannelsen siddes af. Først tre år i folkeskolen, så tre år i gymnasiet. Og senere fire år på en af professionsuddannelserne, som i Danmark er forbudt adgang til universitetet. Og hvor man selv kan blive lærer med licens til frit at uddele mundtlige beståkarakterer.

Men Danmark vil så gerne være med i den globale vidensøkonomi. Derfor skal den internationale skolestandard opnås med alle midler.

Første betingelse er dog at lytte til, hvordan denne skolestandard beskrives uden for landets grænser, f.eks. af OECD. Internationalt opdeles skolen i tre dele: en primær skole for børn, en sekundær skole for unge og en tertiær skole for job, som samler alle videregående uddannelser på et universitet. Den internationale norm er, at 95% af en årgang har universitetsadgang ved afslutningen af sekundærskolen som 18årige. Samt at 50% har en 4årig bachelorgrad som 22årig. Og at stort set alle som 25årige har job og familie. Samt de tre børn, der skal til for at reproducere landet: en til mor, en til far og en til staten.

Den danske primærskole har kun små problemer. I sekundærskolen går det helt galt. I andre lande skrifter de unge til en ny skole efter puberteten i 6 klasse. Kun ikke i Danmark, hvor ungdomsuddannelsen er todelt. Først tvinges de unge til at forblive endnu 3-4 år på barneskolen, forsøgt undervist af dennes lærere, som kun er uddannet til at uddanne børn. Resultatet er da også derefter. Ingen lektielæsning og en utilstrækkelig læring, som lige rækker til at regne hvert femte stykke til eksamen. Til gengæld masser af druk, druk og druk finansieret af et overdrevent fritidsarbejde, der forhindrer senere lektielæsning. Så efter tre års druk i den første ungdomsuddannelse fortsætter drukfesten endnu tre år i den næste. Især for pigerne, som der nu er dobbelt så mange af. For drengene lider under at være to år bagud udviklingsmæssigt, så mange står af og får sig en håndværkeruddannelse.

Efter sekundærskolen kommer så den tertiære skole. Eller rettere sagt en urskov af tertiære skoler. For igen har Danmark verdensrekord i at skabe flest videregående uddannelser. Men ukoordinerede desværre, så man ikke kan skifte studieby eller udbygge sin uddannelse uden at underkastes en meritvurdering, som oftest siger 'forfra'. Og så man sjældent kan tage udenlandske tertiærblokke med hjem til sit hjemlige studium.

Når bachelorgraden endelig er i hus, påtvinges man en mastergrad, som alene har til formål at undersøge, hvem der er egnet til at fortsætte med en forskergrad, der naturligvis tages på eget universitet med efterfølgende ansættelse samme sted, til trods for at den internationale standard er, at man selvfølgelig skifter universitet begge gange.

Slutresultat: Tæt på 30 år har 13% af en årgang en universitetseksamen, medens dobbelt så mange har siddet den mere eller mindre af på en af professionshøjskolerne, som først blev omdøbt til CVU'er og siden til University Colleges. For så kan de nemlig medtælles i statistikken, så Danmark begynder at nærme sig det forjættede internationale mål på 50%.

Kort sagt, det danske skolesystem er fuld af snyd. Eleverne snyder med lektier og opgaveaflevering. Skolen snyder med mundtlige standpunktskarakterer, som skjuler elevernes manglende skriftlige færdigheder. Og centraladministrationen snyder med den internationale statistik ved at medtælle alle, der drikker sig gennem ungdomsuddannelserne.

Mon ikke det er på tide at nedsætte en skolekommission, som kan globalisere det danske skolesystem fra bund til top? Og som ledes af OECD, og endelig ikke af danske eksperter, som jo mister deres ekspertise, hvis skolesystemet globaliseres.

OECD vil sikkert først oplyse skolekommissionen om den historiske baggrund for skolens grundspørgsmål: Skal skolen formidle formynderi eller oplysning?

Modsætningen mellem formynderi og oplysning går tilbage til antikkens Grækenland. Her sagde de vidende, sofisterne, at skal folket praktisere demokrati, skal det oplyses om forskellen på natur og vedtægt, ellers påtvinges det skjult formynderi af vedtægter præsenteret som natur. Modsat hævdede de bedre-vidende, filo-sofferne, at vedtægt er en illusion, da alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi. Derfor bør folket glemme alt om demokrati og gladelig acceptere filosofernes formynderi.

Det græske demokrati forsvandt med de græske sølvminer, som finansierede det. Dog ikke akademiet, som senere blev videreført af den kristne kirke som klostre, der senere omdannedes til universiteter efter reformationen.

Det næste oprør mod formynderi kom i 1600-tallet. Her påviste naturvidenskaben, at månen ikke bevæger sig mellem stjernerne, som kirken påstod, men falder mod jorden ligesom æblet, begge følgende deres egen beregnelige vilje i stedet for Herrens uberegnelige vilje. Så hvor kirken påbød kirkegang, tro og bønner, anbefalede naturvidenskaben i stedet skolegang, viden og regnekundskaber.

Naturvidenskabens oprør mod kirken førte til Oplysningstiden: Når faldende æbler følger deres egen vilje, kan mennesker gøre det samme og erstatte formynderi med oplysning. Resultatet blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig sin femte, da Preussen gang på gang forsøgte at vælte den franske republik.

Først fik Frankrig overtaget ved at mobilisere befolkningen med oplysning og demokrati. Som modtræk oprettede Preussen en stærk centraladministration med en tilhørende dannelsesskole, som fik tre formål: Eleverne skal holdes uoplyst, ellers vil de senere forlange demokrati. Eleverne skal indpodes nationalisme, så de ser sig selv som et folk, tyskere, og de andre som et andet folk, franskmænd, som skal bekæmpes. Og de dygtigste elever skal udskilles til centraladministrationen. Og dannes, så de kan blive en ny vidensadel til erstatning for den gamle blodadel, som jo ikke magtede at forhindre demokratiet i at brede sig fra Frankrig.

Det øvrige Europa overtog med kyshånd den preussiske dannelsesskole. Og beholdt den, da enevælden senere erstattedes af demokrati. Også i Danmark er det stadig sådan, at kun 13% af en årgang får en universitetsuddannelse: Kun den bedste halvdel kommer på gymnasiet, hvorfra kun den bedste halvdel går videre til universitetet, hvor kun den bedste halvdel består. Heraf får kun den bedste halvdel embede i centraladministrationen eller i dens mange forgreninger ud over landet. Resten af de højtuddannede må klare sig som underbetalt daglejer eller med ufaglært arbejde.

Efter den historiske gennemgang vil OECD sikkert invitere skolekommissionen på en studietur til en af de tres republikker i Nordamerika, så kommissionen ved selvsyn kan se forskellen på enevældens dannelsesskole og republikkens oplysningsskole: Vi tvinger de unge til at blive i deres barneskole efter 6. klasse; de har automatisk skoleskift. Vi har en todelt ungdomsuddannelse på 6-7 år, deres er på 4 år. Vi tvinger elever til at forblive i samme klasse med samme fagkombination i årevis på en linjeopdelt skole; de har en blokopdelt skole, hvor den enkelte elev selv sammensætter sit halvårsskema, som gentaget

dagligt giver effektiv læring, og hvor eleven det følgende halvår kan tilvælge flere frugtbare fagblokke og fravælge eller udskyde golde fagblokke. Vi bruger mundtlige karakterer baseret på et subjektivt lærerskøn, og som derfor skjuler elevernes uoplysthed; de bruger objektive karakterer baseret på elevens skriftlige præstationer. Vi tvinger de unge til at vente mange år, før de kan gå til en eksamen, som ikke kan tages om; de tilbyder månedlige prøver, som alle kan tages om. Vi nægter at lade de unge komme ind på universitetet, med mindre deres karakterer er tilpas høje; de tillader alle at tage universitetsblokke det sidste år på deres ungdomsuddannelse. Vi uddanner vores lærere uden for universitetet; de uddanner deres indenfor. Vi bruger dannelse til at udskille eliten og holde folket uoplyst; de bruger oplysning til at oplyse så mange som muligt så meget som muligt.

OECD forsøgte tidligere at advare Danmark mod linjeopdelt dannelse i sin universitetsundersøgelse fra 2004, som findes på forskningsministeriets hjemmeside, hvor den fejres som udenlandsk ros af den danske universitetsreform. Igen viser en ædru læsning det diametralt modsatte, en pinlig dumpning af de danske universiteter, naturligvis formuleret på traditionel angloamerikansk vis: Alle sætninger er todelte, først fremsættes den ros, der skaber kontakten med samtalepartneren; derefter følger så det egentlige budskab. Eksempelvis skrives på side 7: 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.'

Herefter giver OECD en sønderlemmende kritik af de danske universiteter: Det danske uddannelsessystem er verdens bedst finansierede, alligevel får kun 13% af en årgang en universitetseksamen, hvilket er under en fjerdedel af international standard. Danske universiteter uddanner primært til universitetsansættelse, og tvinger ovenikøbet de studerende til at afslutte studiet med en universitetsrettet mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med en bachelorgrad, der evt. senere kan udbygges med en erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke-forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner. Danske universiteter er opdelt på tre forskellige ministerier, hvor man i udlandet nøjes med ét ministerium for tertiær undervisning. Som konsekvens er dansk tertiær undervisning opdelt i et utal af blindgydeagtige linjer, der besværliggør overgang mellem disse.

Med hjælp fra OECD vil kommissionens skolegenopretningsplan sandsynligvis se sådan ud:

Kommunerne indretter lokale skoler til primærskoler for børn. Lærernes arbejde effektiviseres ved at de har deres eget klasseværelse med kun én klasse. Klasserne skifter lærer hvert år, så undervisningen tilpasses deres alderstrin. På de første klassetrin dækker læreren alle fire omverdensfag: Natur og samfund, sprog og matematik. Senere specialiserer lærerne sig i enten natur & matematik eller samfund & sprog. Lærerne har nu to klasser, hvilket muliggør to forskellige matematikniveauer, som når det samme men med forskellig dybde. Herved undgås specialundervisningen, der nu sluger hver tredje krone på skoleområdet.

I 7. klasse ændrer eleverne status fra at være børn til at være unge med hvert deres individuelle talent, som det er skolens at afdække og udvikle på en 4årig sekundærskole efterfulgt en 2-4årig tertiær skole. Alle fag er opdelt i halvårsblokke koordineret med den internationale standard, så det er muligt at tage blokke på udenlandske skoler. Sekundærskolen ligger centralt, typisk i en stationsby. Tertiærskolerne findes regionalt som 4årige bachelorcolleges med 2årige satellitcolleges i købstæderne, hvor der tilbydes håndværkeruddannelser og andre praktiske eller teoretiske diplomgrader, som let kan udbygges til bachelorgrader med ekstra fagblokke.

De nuværende gymnasier, VUC'er og erhvervsskoler omdannes til 4årige sekundærskoler eller til 2årige købstadscolleges. Professionshøjskolerne omdannes til fireårige bachelorcolleges med forskeruddannede undervisere. Og de nuværende universiteter omdannes til rene forskerskoler.

En sådan globalisering af det danske skolesystem vil belønne landet på yderligere to områder.

Arbejdsmarkedskommissionen har påvist, at staten årligt tjener 4 mia. kr. pr. sparet studieår. En nedsættelse af de universitetsuddannedes afslutningstidspunkt fra de nuværende 29 år til den

internationale norm på 22 år vil give staten en årlig merindtægt på 28 mia. kr. Faktisk fire gange så meget, da antallet af universitetsuddannede samtidig vil vokse fra 13% til 50%.

De mange år, som tilbringes i EU's linjeopdelte uddannelseslabyrinth betyder, at de unge kun får 1.5 barn pr. familie, hvilket vil halvere befolkningen 4 gange på 100 år. Et globaliseret skolesystem vil således frelse EU fra selvudryddelse.

Men en sådan globalisering vil blive bekæmpet med næb og klør af Danmarks reelle magthaver, den holstenske centraladministration, skabt samtidig med enevælden i 1660. Indtil da havde Danmark som England begrænset centralmagten ved at kræve en håndfæstning underskrevet, før kongen satte sig på tronen. Men i 1660 benyttede kongen svenskernes belejring af København til at gennemføre et statskup med en omvendt håndfæstning, der gjorde kongen enevældig. Til at hjælpe sig oprettede kongen en centraladministration med embedsmænd hentet fra landets reelle hovedstad indtil 1864, Altona i Holsten.

Danmark har således været under holstensk administration siden 1660. Holstenernes efterfølgere udgør i dag en mandarinklasse, der beskytter det preussiske dannelsessystem, som netop favoriserer børn fra mandarinbæltet nord for hovedstaden, når det gælder offentlige embeder, og som bruger mundtlige eksamener og standpunktskarakterer til at skjule, at almuens hjerner ikke fyldes op med viden, men brændes af på en lang, vedvarende duktur op igennem ungdomsuddannelserne.

Så Danmark er stadig besat af Tyskland. Og ligesom sidste gang skal hjælpen igen hentes udefra, fra de nordamerikanske republikker.

Med rettidig omhu kan en skolegenopretningsplan være gennemført i 2020. Herefter er Danmark klædt på til at optræde som en ædru konkurrent i den globale videnskapløb.

Republikkens skoleform nu

Politiken 22.01.2013

Republikken fik vi ikke, men derfor kan vi jo godt få republikkens skoleform, som den findes i de tres Nordamerikanske republikker. Og som bygger på frihed, lighed og fællesskab.

Frihed til at den unge kan afdække og udvikle sit individuelle talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke; går fagblokken godt, får man ros og tilbud om flere af samme slags; går den ikke godt, får man også ros for det mod, man har udvist ved at give fagblokken en chance.

Lighed mellem de to køn, så drengene ikke påtvinges faste klasser med samvær med piger, som mentalt er to år ældre, til stor skade for både piger og drenge.

Fællesskaber, flere forskellige og gentaget dagligt over et halvt år. Og fællesskaber, som bygger på faglig nysgerrighed og ikke på fødselsår eller etnisk eller familiemæssig baggrund.

Republikkens skoleform har et klart formål: læring. Krybdyr kan ikke lære, men pattedyr kan, så længe de pattes. Dog kan pattedyret menneske lære hele livet, da vores gribere muliggør udvikling af begreber og sprog. Derfor er republikkens skoleform tredelt. Først en oplysende primærskole for børn, så en talentudviklende sekundærskole for unge. Og endelig en jobrettet tertiær skole for voksne.

Primærskolen for børn formidler grundlæggende viden om sprog og samfund, og om tal og natur. Børnene følges ad aldersmæssigt. Der er faste klasser, som skifter lærer hvert år efter '1 klasse - 1 lærer' princippet. En lærer har sit eget klasseværelse som ramme for samværet med årets klasse. Og har derfor god tid til at tilpasse sin undervisning til det enkelte barns baggrund. Hyppig samlæsning af naboklasser betyder periodevis tolærer-dækning.

Sekundærskolen byder den unge velkommen med et løfte: "Du har et talent, som det er skolens opgave sammen med dig at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller teoretisk art." Også her har lærerne eget klasseværelse, hvor de formidler deres hovedfag til halvårshold, som har valgt fagblokken af nysgerrighed eller af interesse. Det sidste år på sekundærskolen prøves kræfter med blokke fra den tertiære skole.

På tertiærskoler opbygger voksne ekspertise inden for praktiske eller teoretiske professioner. Lokale tertiærskoler tilbyder toårige praktiske diplomgrader eller teoretisk grundlag for overførsel til et regionalt fireårigt universitet, hvis bachelorgrader fører til job i den private eller offentlige sektor.

Blokopdelingen sikrer, at man kan overføre blokke til andre universiteter i indlandet og udlandet. Og sikrer, at man kan genbruge sine blokke, hvis man skifter profession, eller ønsker at opkvalificere sin diplomgrad til en bachelorgrad, enten under studiet eller senere i livet.

Republikkens skoleform er brugervenlig og effektiv. 95% af en årgang er i gang med tertiære universitetsblokke som 18årig, og ligeså mange har en diplomgrad som 20årig. Halvdelen får nu et praktisk job, og den anden halvdel går videre, så 50% af en årgang har en bachelorgrad som 22årig, og derefter påtager sig et vidensjob. Som senere kan føre til andre vidensjob gennem ekstra fagblokke taget om sommeren eller på aftenskole eller som fjernundervisning. Enkelte går videre til master- eller forskergrader på forskerskoler. I primærskolen har lærerne bachelorgrader, i sekundærskolen og på de toårige tertiærskoler mastergrader, og på de fireårige tertiærskoler har lærerne en forskergrad.

Republikkens blokopdelte skoleform har dannet international standard. Overgangen fra industri til vidensøkonomi betyder, at nationens velstand vokser med befolkningens vidensniveau. Og netop republikkens blokopdelte skoleform er så fleksibel, at stort set alle får udviklet deres personlige talent til et niveau, som kan give både den enkelte og nationen et solidt økonomisk grundlag.

Eneste undtagelse er EU, der stædigt holder fast i enevældens linjeopdelte embedsuddannelser, som ikke sigter på individuel talentudvikling, men på at udsortere befolkningens elite til at besætte embeder i den centrale eller lokale administration. Og som blev skabt omkring år 1800 af Preussens enevælde for at hindre oplysning og demokrati i at brede sig fra Frankrig.

Allerede antikkens græske sofister så oplysning som forudsætning for demokrati: Kender man forskel på natur og vedtægt, kan man undgå skjult formynderi i form af vedtægt præsenteret som natur.

Filosofferne havde den modsatte opfattelse: Vedtægt findes ikke, for alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi. Derfor skal folket opgive demokrati og acceptere formynderi af filosofferne, som har kontakt til det metafysiske.

Den kristne kirke overtog med kyshånd ideen om metafysisk formynderi, blot blev akademierne lavet om til klostre, indtil reformationen genoprettede akademierne. Heller ikke kejsere eller konger havde noget imod at være indsat af Herrens nåde.

Metafysisk formynderi sluttede, da naturvidenskaben med Newton påviste, at månen ikke bevæger sig mellem stjernerne, men falder mod jorden ligesom æblet. Og at hverken månen eller æblet følger en metafysisk uberegnelig vilje, men deres egen vilje, som er beregnelig, fordi den kan sættes på formel.

Newtons opdagelse lagde grunden til 1700-tallets oplysningstid: Når faldende æbler følger deres egen vilje, så kan vi mennesker gøre det samme og erstatte formynderi med demokrati. Resultatet blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig sin femte, da Preussen gang på gang forsøgte at vælte den franske republik.

Først fik Frankrig overtaget ved at mobilisere befolkningen med oplysning og demokrati. Som modtræk oprettede Preussen en stærk centraladministration med en tilhørende dannelsesskole, som fik tre formål: Befolkningen skal holdes uoplyst, så den ikke forlanger demokrati. Befolkningen skal indpodes nationalisme, så den ser sig selv som et 'folk', tyskere, som skal bekæmpe andre 'folk', især det franske med dets demokrati. Og befolkningens elite skal udskilles til centraladministrationen. Og dannes, så de kan blive en ny vidensadel til erstatning for den gamle blodadel, som jo ikke magtede at forhindre oplysning og demokrati i at brede sig fra Frankrig.

Det øvrige Europa overtog med kyshånd den preussiske dannelsesskole. Og beholdt den, da enevælden senere erstattedes af demokrati. Også i Danmark er det stadig sådan, at kun 13% af en årgang får en universitetsuddannelse: Kun den bedste halvdel kommer på gymnasiet, hvorfra kun den bedste halvdel går videre til universitetet, hvor kun den bedste halvdel består. Heraf får kun den bedste halvdel embede

i centraladministrationen eller i dens mange forgreninger ud over landet. Resten af de højtuddannede må klare sig som underbetalte daglejere eller med ufaglært arbejde.

Et linjeopdelt dannelsessystem passer perfekt til et samfund bygget på landbrug og industri: primærskolen producerer ufaglærte og faglærte, sekundærskolen medarbejdere til forretning og kontor, og tertiærskolen personer til de mange embeder i den offentlige sektor. Men i en vidensøkonomi, er et linjeopdelt dannelsessystem et problem, som har udviklet sig til en ren katastrofe i den danske sekundærskole.

I andre lande er pubertetens overgang fra barn til ung ensbetydende med skoleskift. Men ikke i Danmark, hvor ungdomsuddannelsen er todelt. Først tvinges de unge til at forblive endnu 3-4 år på barneskolen, forsøgt undervist af dennes lærere, som kun er uddannet til at undervise børn. Resultatet er da også derefter. De unge fastholdes på en skole med mange ufaglærte lærere. Fravær af daglige lektier muliggør fritidsarbejde, som igen muliggør hyppige drukture.

Og efter tre års ugentligt druk i den første ungdomsuddannelse fortsætter drukfesten endnu tre år i den næste. Især for pigerne, som der nu er dobbelt så mange af. For de jævnaldrende drengene lider under at være to år bagud udviklingsmæssigt, så mange forlader skolen som ufaglærte, og dropper også hurtigt ud af de efterfølgende erhvervsuddannelser.

Efter sekundærskolen kommer så en urskov af tertiære skoler. For Danmark har verdensrekord i at skabe flest videregående uddannelser. Men ukoordinerede desværre, så man ikke kan skifte studieby eller udbygge sin uddannelse uden at underkastes en meritvurdering, som oftest siger 'forfra'. Og så man sjældent kan tage udenlandske tertiærblokke med hjem til sit hjemlige studium. Når bachelorgraden endelig er i hus, påtvinges man en mastergrad, der alene har til formål at undersøge, hvem der er egnet til at fortsætte med en forskergrad, som naturligvis tages på eget universitet med efterfølgende ansættelse samme sted, til trods for at den internationale standard er, at man selvfølgelig skifter universitet begge gange.

Slutresultat: Tæt på 30 år har 13% af en årgang en universitetseksamen, medens dobbelt så mange har siddet den mere eller mindre af på en af professionshøjskolerne, som først blev omdøbt til CVU'er og siden til University Colleges. For så kan de nemlig medtælles i statistikken, så Danmark begynder at nærme sig det forjættede internationale mål, der siger, at 50% af en årgang skal have en universitetsgrad.

Men er det da ikke naturligt, at kun de bedste karakterer går videre? Måske, hvis karaktersystemet var troværdigt. Igen udskiller Danmark sig ved at have sit helt eget karaktersystem. Som stort set eneste land i verden holder vi fast på mundtlige karakterer og mundtlige eksaminer. Resten af verden bruger skriftlige karakterer, hvor karakteren er baseret på et gennemsnit af periodens faglige præstationer.

I Danmark skal læreren derimod give standpunktskarakterer, som alene tager hensyn til elevernes aktivitet lige omkring det tidspunkt, karakteren gives på, og som altså ikke må medregne tidligere aktivitet og prøver eller manglende afleveringer eller manglende fremmøde. Det er alene lærerens skøn over elevens aktuelle standpunkt, der bestemmer karakteren. Eleverne ved naturligvis dette, og lige op til en karaktergivning er der derfor ingen grænse for elevernes villighed til at aflevere opgaver og til at række hånden i vejret, når læreren stiller klassen et spørgsmål.

Går man i stå til en mundtlig eksamen får man hjælp af det ene ledende spørgsmål efter det andet, samt af censors velvilje til at overveje en lille beståkarakter, hvis disse spørgsmål alligevel ikke virker.

Også den skriftlige eksamen skjuler elevernes faglige formåen, for her bruger ministeriet en oversættelsesskala, hvor man kun behøver at regne hver femte opgave for at bestå folkeskolens afgangsprøve i matematik.

Kort sagt, det danske skolesystem er fuld af snyd. Eleverne snyder med lektier og opgaveaflevering. Skolen snyder med mundtlige standpunktskarakterer, som skjuler elevernes manglende faglige færdigheder. Og centraladministrationen snyder med den internationale statistik ved at medtælle alle, der drikker sig gennem ungdomsuddannelserne.

Mon ikke det er på tide at nedsætte en skolekommission, som kan globalisere det danske skolesystem fra bund til top?

Et barn har ikke behov for en kraftig begrebsmæssig opdeling af sin omverden, men har behov for et trygt møde med en omverdensguide, en lærer, som har specialiseret sig i barnets alderstrin. Derfor bør barnet skifte lærer hvert år, så lærerne kun underviser et bestemt klassetrin i stedet for at følge en klasse.

Efter puberteten begynder den unges identitetsarbejde. Her skal omverdenen opdeles i adskilte fagområder. For at finde sit talent skal den unge prøve kræfter med forskellige fagblokke efter eget valg. For at udvikle talentet skal den unge kunne fravælge gølle fagblokke og tilvælge frugtbare. Det sker ved at den unge sammensætter sit eget halvårsskema, som gentages dagligt, da daglige lektier i alle fag sikrer god indlæring.

De unge stortrives med daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke, da fraværet af faste klasser betyder fravær af specialklasser, man fravælger blot uheldige blokke næste halvår. Ligeledes forsvinder mobning, da der ikke er tid til at opbygge et gruppepres i halvårlige blokke.

Også lærerne trives på republikkens skole. I barneskolens første klasser dækker læreren alle fire omverdensfag, der senere gradvist opdeles i fagområderne samfund & sprog og natur & matematik med først to og siden fire forskellige lærere. I skolen for de unge underviser lærerne kun i deres hovedfag. I begge skoleformer har de egne lokaler, hvor de underviser samme årgang i barneskolen eller samme fagblokke i skolen for de unge.

Også skatteborgerne er tilfredse: Grundet fravær af specialklasser og mobning koster republikkens skole omtrent det halve af, hvad en linjeopdelt skole koster. Og en skoleform, som ændrer drenges status fra ufraglærte til at ingeniør som 22årig, vil straks sætte gang i landets økonomi.

En dansk skoleglobaliseringskommission bør ledes af OECD, og endelig ikke af danske eksperter, som jo mister deres ekspertise, hvis skolesystemet globaliseres. OECD vil sandsynligvis anbefale følgende plan:

Kommunerne indretter lokale skoler til primærskoler for børn med årlige lærerskift, så lærerne kun har én klasse. På de første klassetrin dækker læreren alle fire omverdensfag: Natur og samfund, sprog og matematik. Senere specialiserer lærerne sig i enten natur & matematik eller samfund & sprog. Læreren har et fast klasseværelse, hvor der hvert år kommer en ny klasse.

I 7. klasse begynder arbejdet med at afdække og udvikle de unges individuelle talenter, først på en fireårig sekundærskole, så efterfulgt af toårige eller fireårige tertiære skoler. Alle fag er opdelt i halvårsblokke koordineret med den internationale standard, så det er muligt at tage blokke på udenlandske skoler. Sekundærskolen ligger centralt, typisk i hver stationsby. Tertiærskolerne findes regionalt som fireårige bachelorcollege med toårige satellitskoler i købstæderne, hvor der tilbydes toårige teoretiske og praktiske diplomgrader, herunder håndværkeruddannelser. Diplomgrader kan senere udbygges med ekstra blokke til bachelorgrader.

De nuværende gymnasier og VUC'er omdannes til 4årige sekundærskoler, eller til 2årige tertiærskoler ligesom erhvervsskolerne. De nuværende professionshøjskoler omdannes til fireårige bachelorskoler, og de nuværende universiteter omdannes til rene forskerskoler.

En omstilling fra enevældens linjeopdelte embedsuddannelse til republikkens blokopdelte talentudvikling kan være gennemført i 2020. Det vil gøre Danmark til en ædru konkurrent i den globale vidensøkonomi.

[Mailveksling med Politiken 22.01.2013](#)

Kære Jacob Fuglsang

Tak for dine fremragende artikler i Politiken. Mange hævder at have besøgt vidunderstaten Ontario, men hvad har de set? Bliver de ført rundt på en skole af en rektor, ligner det en dansk skole. Får de lov til at overvære en time i en syvende klasse, ligner det stadig en dansk skole.

Får de lov til at overvære to timer i træk, får de det første chok: Kun læreren bliver, klassen går ud til forskellige hold, dvs. klassen findes ikke, der findes kun hold. Får de lov til at overvære to dage i træk, får de det næste chok: Skemaet gentages dagligt.

Først da har de mødt det republikanske skolemirakel: Daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke med henblik på at afdække og udvikle den enkelte unges individuelle talent.

Et år som udvekslingslærer i Nordamerika gav min familie mulighed for at få etnografisk indsigt i deres skolemirakel. Jeg har tilladt mig at overføre republikkens skoleform til danske forhold på hjemmesiden Mellemskolen.net. Og ved at skrive vedhæftede kronik.

Venligste hilsner Allan Tarp

Kære Allan

Tak for den venlige mail og den meget interessante og tankevækkende kronik. Du har et skarpt blik for det danske uddannelsessystems problemer og nogle vidtgående løsninger, som alene fordi de er så omfattende, bliver meget svære at gennemføre i et konsensus land styret af stærke sektorinteresser.

Tak også fordi dine gode pointer om Ontario – jeg må argumentere for at jeg må på en tur til Ontario eller lokke vores korrespondent til at tage dertil og være der i en uge, så vi kan se skoleformen udfoldet og kan skrive en reportage om det.

Bh Jacob

Drenge - ingeniører eller bistanndslaver

Jyllands-Posten 28.1.2013

Skal drenge gøres til bistanndsklienter i Europas linjeopdelte embedsuddannelser? Eller skal drenge gøres til ingeniører som i Nordamerikas blokopdelte talentskoler? Svaret kommer måske snart med en syvende europæisk borgerkrig.

Europas to kriser, budgetkrisen og finanskrisen, skygger desværre for to andre kriser. En affolkningskrise, hvor de alt for mange år i de linjeopdelte embedsuddannelser sænker Europas befolkningstilvækst til halvdet barn per familie - et udryddelsestempo, som vil halvere befolkningen to gange per hundrede år, og som end ikke gaskamre kan hamle op med. Samt en risiko for, at de to køn inddrages i en syvende europæisk borgerkrig - som dog løser de andre kriser, hvis den afværges.

Europas velstand er opbygget på sølv, slaver og velfærd, men udviklingen blev afbrudt af seks borgerkrige.

Antikkens velstand kom fra østens floddale, hvis agerbrug brugte floder til kunstvanding. Europa blev også velstående, for vi havde noget, de manglede i lavlandet, nemlig sølv i bjergene. Derfor kunne sølv byttes til silke og peber fra Indien med araberne som veltilfredse mellemhandlere.

De første sølvminer lå uden for Athen. De finansierede den græske kultur i hundrede år, indtil de var tømt. Herefter erobrede romerne Spanien og brugte spansk sølv til at opbygge et imperium, som udløste den første europæiske borgerkrig mellem syd og nord. Nord vandt militært, men blev dog erobret af sydens religion.

Nordeuropa brugte kun det spanske sølv til smykker, så de utilfredse arabiske mellemhandlere erobrede selv de spanske sølvminer. Fraværet af sølv sænkede en mørk middelalder over Europa, indtil nye sølvminer blev fundet, denne gang i en tysk bjergdal, som gav anledning til navnene daler og dollar.

Sølv blev fragtet til Italien, som genoptog den lukrative byttehandel med Indien. Den nye velstand finansierede den italienske renaissance, samt den anden europæiske borgerkrig mellem det katolske syd og det protestantiske nord. Resultatet blev uafgjort, og medførte en tværgående deling af Europa.

Italien gik dog bankerot, da Portugal fandt en søvej til Indien rundt om Afrika og dermed undgik de dyre arabiske mellemhandlere. Spanien forsøgte at finde en vestlig søvej til Indien. Her fandt de Vestindien, men hverken silke eller peber. Til gengæld var der rigeligt med sølv, bl.a. i sølvlandet, kaldet Argentina på spansk.

Som øboere var englænderne gode til at sejle og kunne derfor let bestjæle de langsomme spanske sølvflåder. Men vejen til Indien måtte foregå på åbent hav. Indtil englænderne opdagede, at sølv også kunne byttes til det langt billigere bomuld. Og at bomuld også kunne gro i de nordamerikanske kolonier, som Spanien ikke ønskede, da der ikke var sølv. Herved kunne England spare den lange sørejse til Indien, og erstatte sølv med byttemandel i form af trekantshandel: Bomuld blev sejlet til England og afleveret til fabrikker, hvis maskiner kunne producere både billigt bomuldstøj og billige våben, som blev sejlet til Afrika og byttet med arbejdskraft, der som slaver blev byttet med bomuld i Nordamerika.

Efter den religiøse opdeling af Europa forblev sydens økonomien baseret på agerbrug. Mod nord blev kirkens jord overdraget til privat drift. Og klostrene blev omformet til universiteter, hvor naturvidenskaben kunne erstatte andre med laboratorier til at udforske naturens kræfter og udnytte disse til industriel produktion. Samtidig oparbejdede den protestantiske arbejdsmoral en økonomisk kapital, som alle med tiden fik andel i gennem demokratiets velfærdsstat, der opretholder beskæftigelsen ved at supplere den private efterspørgsel med en offentlig. Desværre er det også velfærdsstatens offentlige sektor med dens utal af embeder, bemandet af især piger, som har skabt budgetkrisen og har lagt kimen til den syvende europæiske borgerkrig.

Men undervejs til velfærdsstaten blev der udkæmpet flere borgerkrige mellem enevælde og demokrati. Den tredje europæiske borgerkrig vandt enevælden, de tre næste vandt demokratiet. Der opstod efter naturvidenskaben viste, at naturen adlyder, ikke biblen, men en formelsamling: Naturen adlyder ikke Herrens uberegnelige vilje, som sker på jorden som i himlen. Naturen følger sin egen beregnelige vilje. Hvorfor kan mennesker så ikke også følge deres egen vilje, og oplyse sig, så kirkens og kejserne dobbeltformynderi kan erstatte med demokratisk afstemning. To republikker blev installeret, én i Nordamerika, og én i Frankrig.

Nordamerika har stadig sin første republik. Frankrig har sin femte, gentagne gange væltet af den tyske enevælde. I første omgang blev de tyske lejesoldater stoppet af de franske frivillige, som kæmpede for frihed, lighed og broderskab. Og Frankrig besatte i stedet Tyskland.

Som modtræk opfandt Preussen dannelsesskolen til at mobilisere sin befolkning. Dannelsen skulle holde befolkningen uoplyst, så den ikke forlangte demokrati. I stedet skulle dannelsen indpode nationalisme i befolkningen, så den ser sig som et folk, som kan sende sine drenge ud til at bekæmpe andre folk, især det franske med dets demokrati. Endelig skal dannelsen udsortere befolkningens elite, så statens embeder kan besættes med en ny videns-adel til erstatning for den gamle blods-adel.

Nationalismen hjalp enevælden til at besejre demokratiet i første omgang. Men hundrede år senere vandt demokratiet i to europæiske borgerkrige. Også den fjerde europæiske borgerkrig, kaldet den amerikanske, vandt demokratiet. Efter sin løsrivelse fra England opbyggede USA sin egen industri i nordstaterne. Så både syd og nord havde brug for arbejdskraft. I nord som lønarbejdere, der som forbrugere kunne efterspørge industriens produktion. Mod syd som slaver aflønnet med mad og husly for at holde omkostningerne nede.

Så industri og demokrati har vundet over agerbrug og enevælde. Men kun tilsyneladende, for enevældens embedssystem består, og er stadig voksende i den moderne velfærdsstat.

Da velfærdsstaten byggede på industri, var der brug for drenge som industriarbejdere. Men i en vidensøkonomi skal også drengene have andel i videnskapitalen.

Det får drengene også i Nordamerikas republikker, som bruger blokopdelte skoler til at afdække og udvikle den unges individuelle talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke, hvor alle unge får ros, enten for at klare sig godt, eller for at give fagblokken en chance.

Men det får drengene ikke i Europas linjeopdelte embedsuddannelser, hvis skoler er indrettet som koncentrationslejre, hvor drenge påtvinges dagligt samvær og samarbejde med jævnaldrende piger, til trods for at pigerne mentalt er to år ældre. Denne tvangslæring får drengene til at forlade skolen, så der nu er dobbelt så mange piger som drenge på de universitetsforberedende gymnasier. Og fravælge de linjer, som skulle forberede drengene på erhverv, som i stigende grad flytter til østens lavere lønomkostninger.

Europas fire kriser skyldes altså Europas linjeopdelte embedsuddannelser, som uddanner pigerne til embeder i en offentlig sektor, der nu er blevet større, end budgettet kan bære. Og som udstøder drengene, der kunne få job i en national industriøkonomi, men som i en globaliseret vidensøkonomi uddannes til bistandsslaver.

Men drenge vil ikke være slaver, de vil uddannes til 22årige ingeniører, som kan få de vellønnede vidensjob, der fjerner underskuddet på det offentlige budget, og som skaber et kapitalgrundlag for den finansielle sektor. Og for den trebarns-familie, en til mor og til far og til staten, der sikrer, at velfærdsstaten kan bestå og reproducere sig.

Unge er ikke børn mere

Information 11.12.2013

Hvordan bliver skolereformen en succes? Professor, dr. Phil, Hans Bonde giver sit bud i en kronik i Information den 2.8.2013. Introduktionen lyder lovende: 'Barnets udgangspunkt er konkret, sanseligt og legende. Jo mere desto bedre. Hvis lærerne tør medtænke dét i deres undervisning, er en stor del af problemet med de umotiverede elever løst.'

Endelig en person, som tør tale om hvordan børn lærer, som det så præcist er beskrevet af psykologen Piaget: Først gribe, så begribe. Og som forhåbentligt vil bruge sin spaltepads til at fortælle om, at når børn bliver unge, skifter læringsmetoden fundamentalt, nu vandrer hænderne ikke mere rundt for at mærke verden. De holdes i lommen for ikke at virke pinlig. Men læringen stopper ikke, tværtimod, nu er det sladderlæring, der tager over, for de unge er biologisk programmeret til at huske sladder, dvs. sætninger med kendte grundled.

Hvorfor lærer har let spil hvis de kan formulere det faglige stof som sladder, altså tale om bevægelse i stedet for energi og tale om formler i stedet for funktioner.

Så forhåbentlig endelig en person, som afstår fra at bruge det slørende begreb elever, som netop tildækker, at børn og unge biologisk er udstyret med vidt forskellige læringsmetoder og derfor har brug for vidt forskellige skoler, som de da også har i resten af verden: en primærskole for børn og en sekundærskole for unge, med hver deres bygning og hver deres lærerkorps og hver deres læreruddannelse. Hvor vi med fællesbegrebet elever bliver narret til at tro, at en tiårig udelt skole fælles for børn og unge er til gavn for alle, og ikke kun for embedsklassens børn.

Flot professor Bonde, og dog, tvivlen sniger sig ind, da der til sidst tales om umotiverede elever.

Nå, det må være en smutter, for den anden introduktion får igen håbet til at blusse op: 'Hele ideen om, at der findes en åndelig dannelse, der er uafhængig af kroppen og den konkrete erfaring, er ufunderet.'

Endelig en person som vil tage et opgør med romantikkens tyske dannelsesbegreb, som blev skabt i Preussen under Napoleonstiden som modspil til den oplysning, som havde skabt den franske republik, der havde besat Berlin efter den tyske enevælde mislykkede forsøg at knække republikken i Frankrig. Indtil da havde kongerne regeret med assistance af landets blodadel, men denne var forsvundet med republikken og erstattet af befolkningens talenter. Og den preussiske blodadel magtede ikke at stoppe Napoleons højt motiverede hær, som vidste, at et nederlag betød et farvel til frihed, lighed og broderskab.

Så den preussiske enevælde havde brug for at mobilisere den tyske befolkning. Og hertil opfandt Humboldt en helt ny skoleform, dannelsesskolen, som havde tre formål: Befolkningen må endelig ikke oplyses, for så forlanger den demokrati som i Frankrig. I stedet skal det opflaskes med romantikkens nationalisme, så den ser sig selv som et folk i evig kamp med andre folk, især det franske. Og endelig skal folkets elite udsorteres til offentlige embeder og dannes som der kan skabes en ny vidensadel til at erstatte den gamle blodadel.

Dannelsesskolen var en succes. Befolkningen blev smittet af nationalisme og rejste sig som et folk, der tilføjede Napoleon et nederlag ved Leipzig i 1813, fordi Napoleons rytteri var optaget i Spanien.

Så dannelsesskolen var midlet til at knække republikken. Den blev da også overtaget med kyshånd af resten af Europa, som straks oprettede Humboldt-universiteter med linjeopdelte embedsuddannelser

forsynet med et treårig studieforberedende gymnasium forbeholdt folkets elite, dvs. embedsklassens egne børn.

Jamen altså, sikke dog et oplæg til en gennemgribende nytænkning! Det lover bare rigtig godt for skolereformen. Lad os nu komme i gang med at læse denne fantastiske kronik fra professor Bonde.

Først et afsnit om børnehaven og skolen. Bravo, måske får vi også et opgør med den meget uheldige opdeling der er mellem børnehaven og skolen og den tilsvarende uheldige opdeling i uddannelse til pædagog og lærer, som jo begge burde ligge under samme institut på et universitet, som de gør i resten af verden, modsat Danmark der som det eneste land nægter at lade pædagoger og lærere uddanne på universitetet.

I afsnit to må jeg op og stå af begejstring. Her tales om drenge som modnes senere end piger. Vil det sige at professoren også vil tage et opgør med skolens fireårige tvangsklasser fra syvende klasse hvor drenge påtvinges både samvær og samarbejde med piger, der mental er to år ældre, til stor skade for begge parter?

Rusen slutter dog brat i afsnit tre, hvor professoren aldrig glemmer 'den dag i 2. g hvor vores lille, lidt visne matematiklærer pludselig kom ind til timen med ild i øjnene' og ville bygge en bro med klassen. God ide naturligvis, men skulle kronikken ikke netop handle om børn og ikke om unge?

Og nedturen fortsætter i næste afsnit hvor en biologilærer giver alle en torsk og en skalpel med anmodning om at dissekere den. Det er vist heller ikke barnets skole, der her tales om, men de unges.

Midt i kronikken tales der så om lærerne, og den milliard kroner som er sat af til deres efteruddannelse frem til 2020. Intet siges dog om, at skolereformen naturligvis kræver at læreruddannelsen globaliseres, så den som det sidste sted i verden får adgang til universitetet, ellers vil der i al evighed blive brugt for ekstra milliarder til at opsupplere den læreruddannelse, som resten af verden uforstående ryster på hovedet over.

I samme afsnit kommer professoren uforvarende til at afsløre sig ved at sige, at de boglige fag skal 'åbne mod det samfund, som børnene i sidste ende skal ud at bidrage til'. Undskyld, nu er det jo ikke lige børn der forlader skolen for at gå ud i samfundet, det er unge mennesker.

Og kronikken slutter uden at professoren har omtalt det, som er den naturlige konsekvens af at tænke barnets skole radikalt anderledes end den uges skole. Nemlig at barnets skole skal være forankret i konkrete oplevelser og erfaringer, og den unges i sladder. På barnets skole skal at-fagene have hovedvægt, og om-fagene skal have hovedvægt på sekundærskolen for de unge fra syvende klasse.

I at-fag lærer man at gøre noget, at handle hensigtsmæssigt i den omverden, som man befinder sig i. Dvs. at-fag skal formuleres som handleord, verber. Skolen er til for at barnet lærer at læse, at skrive, at regne og at socialisere sig. Skolen er ikke til for at undervise barnet i at danske, at matematikke eller at samfundsfage.

Fagene engelsk og matematik forefindes da heller ikke i de nordamerikanske republikkers skoler. Barnet befinder barnet sig også i en natur, og da man ikke kan nature er naturfag et godt eksempel på et om-fag, ligesom fag, der omfatter samfund her og andre steder og til andre tider.

Alt dette ved professoren jo umærket, da han har udmærket kendskab til Napoleons efterfølgere, den franske republikkens tænkere som Foucault og Bourdieu.

Foucault påviser hvordan moderne magt ligger i kampen om italesættelsen, så kan man få befolkningen til at tro, at elever findes og at det er samfundets opgave er at finde en skoleform, hvor elever får den bedste undervisning, så har man snedigt tildækket den faktiske realitet, at der bag fællesbetegnelsen elever gemmer sig børn og unge, som har vidt forskellige læringsmetoder og som derfor har brug for to vidt forskellige skoleformer.

Og Bourdieu påviser, at ved aldrig at have erstattet enevældens linjeopdelte embedsuddannelse med republikkens blokopdelte talentudvikling, bruges Europas skoler til at udøve symbolsk vold, som sikrer reproduktion af Europas vidensadel, dvs. embedsklassen beskytter et skolesystem, hvor kun deres børn får de høje karakterer, som giver adgang til attraktive studier og efterfølgende embeder.

Med brug af betegnelsen elev beskytter professoren det prøjsiske embedsuddannelsessystem, som sikrer hans børn lukrative embeder og hindrer befolkningen i at blive oplyst. Synd at netop Information med sin modstand mod den tyske besættelse tillader en kronik, som er med til at opretholde den fortsatte tyske besættelse af det danske skolesystem.

Sociologen Kierkegaard

Jyllands-Posten 1.5.2013

Fravælg formynderiet, tilvælg eksistensen, men frem for alt, træf et valg – og frygt ikke, thi efter valgets lidelse kommer genopstandelsen til det egentlige liv. Sådan lød Kierkegaards budskab til sin samtid, hvor folk gjorde det stik modsatte, de tilvalgte formynderiet og fravalgte eksistensen.

Formynderiet var på Kierkegaards tid til at få øje på. Den fysiske formynder, kongen, regerede enevældigt. Det metafysiske formynderi blev varetaget af religionen, som havde monopol på kontakt til den metafysiske Herre, og af filosofien, som havde monopol på den jordiske viden. Og formynderi var fuldt accepteret, efter at antioplysningen havde besejret oplysningen og installeret romantikkens tidsalder.

Oplysningstidens grundlag blev skabt af naturvidenskaben. Brahe brugte sit liv på at observere planeternes bevægelse, så teorien om disse kunne baseres på data i stedet for på religiøse eller filosofiske overvejelser.

Brahes observationer kunne tolkes på to forskellige måder. Brahe fastholdt jorden som universets centrum, hvorimod hans elev, Kepler, foreslog solen som centrum. For at finde den rette teori måtte man opsende en ny planet, hvilket jo var umuligt. I stedet kom afgørelsen med Newtons tre benægtelser af den herskende opfattelse af månens bevægelse.

Månen bevæger sig mellem stjernerne, mente både religion og filosofi. Nej, sagde Newton, månen falder mod jorden som æblet, dog i et krumt fald som netop svarer til jordens krumning, og som derfor er et evigt fald.

Hvis månen og æblet falder mod jorden, så følger de vel Herrens uberegnelige vilje? Nej, sagde Newton, de følger begge deres egen vilje, som kan beregnes af en matematisk formel for tyngdekraft.

Det er viljeskraften, som opretholder tingenes tilstand, hævdede både konge, religion og filosofi. Nej, sagde Newton, en kraft ændrer tingenes tilstand.

Newtons tre benægtelser ændrede verdensbilledet fra et statisk billede opretholdt af fysisk og metafysisk vilje til et dynamisk billede skabt af kræfter, som kan ændre tilstande, og som der bor i tingene selv. Dette skabte grundlaget for oplysningstiden: Når måner og æbler følger deres egen vilje i stedet for formyndernes, kan mennesker vel gøre det samme og erstatte kirkens og kongens dobbeltformynderi med oplysning og valg. Resultatet blev da også to republikker, den amerikanske i 1776, og den franske i 1792.

Men oplysningstiden skabte også modoplysning, hvor den tyske filosof Hegel genindførte metafysisk formynderi i form af en Ånd, som sover i stenen, slumrer i planten, vågner i dyret, bliver sig bevidst i mennesket og udtrykker sig gennem kunsten og gennem folkenes historie.

Samtidig førte kampen mellem enevældens formynderi og republikkens demokrati til Napoleonskrigene, som sluttede med Frankrigs og oplysningens nederlag. Så på Kierkegårds tid var Hegel den førende filosof, og oplysning var erstattet af romantikken med dens ønske om at nyde Åndens forskellige udtryk i det gode, det smukke og det sande. Kierkegaard lod det sande ligge og interesserede sig i stedet for det smukke og det gode, det æstetiske og det etiske. Æstetik er fyldt af passiv nydelse, men vil i det lange løb forekomme tomt. Da kommer spørgsmålet om det gode, om det aktive valg, der fører til lidelse, thi hvad skal jeg vælge? Og hvad nu hvis jeg vælger forkert, har jeg da begået en dødsynd? Så det letteste er at undgå valgets lidelse og blot følge livets rutiner og ritualer.

Men, siger Kierkegaard, det er gennem mine valg, at jeg træder i eksistens, at jeg adskiller mig fra den grå masse og etablerer mig som 'hiin Enkelte', dvs. at jeg udvikler mig fra en person til en personlighed, kendetegnet ved min egen vej gennem livets utallige valgsituationer.

At valget er svært og fyldt med lidelse er illustreret af Kristus på korset. På den nederste del af korset går det ligeud. Først ved korsvejen opstår tvivlen: skal jeg gå til højre, eller til venstre, eller ligeud. Og den korsfæstede figur viser med al ønskelig tydelighed den lidelse, der er forbundet med at træffe et valg. Men her kommer så kristendommen med sit beroligende budskab: Frygt ikke, thi efter lidelsen kommer genopstandelsen til det egentlige liv, hvor dine fejlvalg er dig tilgivet.

Så det er med henvisning til kristendommen, at Kierkegaard kan tilråde det enkelte menneske at fravælge anonymiteten, og træde i eksistens gennem sine personlige valg, og dermed fravælge alverdens formyndere.

Især to formyndere gør Kierkegaard op med. Først med Hegel i sit 'afsluttende uvidenskabelig efterskrift'. Ifølge Hegel virker Ånden gennem folkene, og vil langsomt, men sikkert realisere sig gennem folkets historiske udvikling, hvorfor den enkelte blot skal identificere sig med sit folk og følge dette. Hegels folkebegreb dannede grundlag for romantikkens nationalisme, som den preussiske enevælde brugte til at mobilisere sin befolkning for at besejre den Franske republik. For Kierkegaard var det derimod vigtigt ikke blot at følge med som passiv passager i en historisk udvikling, men aktivt at skabe denne udvikling gennem personlige valg.

I sine sidste flyveblade gør Kierkegaard op med kristenheden, dvs. med den institutionaliserede kristendom: 'Et er at lide; et andet er at blive professor i, at én led.' Kierkegaard rejser spørgsmålet, hvordan man kan vide noget om valgets lidelse, hvis man ikke har oplevet den? Så kristendommens kernebudskab om lidelse som vejen til genfødsel til eksistens og syndsforladelse drukner let i et hav af kirkelige ritualer og i hierarkier af statsansatte præster, provster, biskopper osv. Og viden om verden opnås næppe ved at sidde i celler på universitetets klostergange og blot kommentere kommentarer fra andre kommentatorer.

Det er med sin opfordring til personlige valg og med sin skepsis over for institutionaliseret formynderi af både religiøs og filosofisk art, at Kierkegaard bliver sociolog, og republikaner. Og dermed leverer grundlaget for den skeptiske tænkning, der hundrede år senere udvikler sig i den lidende franske republik, der som den femte af sin art til stadighed trues af ydre og indre fjender.

I Frankrig kommer Kierkegaards tænkning til udtryk, først i Sartres eksistentialisme, siden i fransk poststrukturalisme, hvor Derrida, Lyotard, Foucault og Bourdieu advarer mod det formynderi, som gemmer sig i institutionalisering af ord, sætninger, normaliseringer og skoler. Og hvor Derrida anbefaler dekonstruktion af ord, som installerer det benævnte; hvor Lyotard anbefaler paralogi til at skelne mellem politisk og naturlig korrekthed; hvor Foucault advarer mod den pastorale magt i humanvidenskaberne, som indfanger mennesket i et identitetsfængsel, hvoraf det kun kan udfries af institutioner, som lover frigørelse, men leverer klientgørelse; og hvor Bourdieu påviser, at skolen i stedet for at oplyse udøver symbolsk vold, som sikrer reproduktionen af statens vidensadel.

Skolen er netop den institution, som kan hjælpe den unge til at træde i eksistens gennem personlige valg. Sådan fungerer skolen da også i de nordamerikanske republikker. Med pubertetens indtræden forlader den unge sin barneskole og dennes trygge samvær med lærere i rollen som årlige reserveforældre. På den nye skole har lærerne eget fag og eget lokale. Her modtages den unge med et: Velkommen, du har et talent, og det er min opgave sammen med dig at afdække og udvikle netop dit talent. Det, du vælger, får du dagligt det næste halvår. Går det godt siger vi 'good job' og du får mere af det samme. Hvis ikke siger vi 'good try' og vi finder så noget andet, du kan prøve kræfter med. Det sidste år på kan du så afprøve halvårige collegeblokke.

Den danske skole holder derimod fast i Hegels preussiske danneskole skabt til at bekæmpe det franske demokrati: Befolkningen må ikke oplyses, for så forlanger den demokrati. Den skal i stedet omdannes til et folk, som kan bekæmpe andre folk, især det franske. Og dets elite skal udsorteres til embeder i statens centraladministration, og dannes så den kan færdes ved hoffet.

Vores linjeopdelte embedsuddannelsessystem ville Kierkegaard straks se som en institution med tvangsklasser og tvangsskemaer, der skulle bekæmpes med byger af flyveblade. Ikke for at påvise, hvordan kristenheden skjuler kristendommen, men hvordan dannelse er antioplysning, som uden daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke fratager den unge muligheden for at udvikle sig til hiin Enkelte, der kan fravælge formynderiet og tilvælge eksistensen.

Sådan får Europa comeback

Jyllands-Posten 16.10.2013 og 15.5.2014.

Efter 300 års optur gik luften ud af Europa. Gældskrisen kradser. Især i Sydeuropa, som har svært ved at balancere de nationale regnskaber.

Produktiviteten falder og arbejdsløsheden stiger. Især de unge er ofre for et forældet linjeopdelt uddannelsessystem, som udsorterer eliten til offentlige embeder. Og Europa uddør, for et fødselstal på halvandet barn per familie vil reducere befolkningen til 10% om 200 år.

Hvordan kunne det dog gå så galt for det Europa, som huser kulturnationer som Grækenland og Italien? Og hvor engelsk er blevet verdenssprog, også i de frembrusende økonomier i Østasien og Sydamerika?

Europas optur skyldtes to ting: Europa havde sølv og Europa kunne sejle. Europa købte gerne varerne fra Østens varme floddale: Peber gav smag til nedsaltet mad, og silke viste velstand. Men begge skulle købes med sølv.

Sølvminerne uden for Athen finansierede den græske kultur i hundrede år. Så var de tømt, og nu var det romernes tur. Med deres effektive hær erobrede de sølvminerne i Spanien, men bukkede under, da nordiske vandaler erobrede dem og slog sig ned i vandallandet, Andalusien. Men kun for at nyde det varme klima, ikke for at købe peber og silke fra Indien.

Det gjorde de arabiske mellemhandlere så rasende, at de selv erobrede de spanske sølvminer. Og uden sølv sank Europa ned i en mørk Middelalder. Som dog lysnede, da man fandt sølv i Harzen i en sølvdal, hvis navn Tal gav navn til både daler og dollar.

Fra Harzen skulle sølvet bevogtes under den lange transport til Norditalien, hvorfra handelen med Østen nu kunne genoptages. Derfor blev Tyskland og Italien opdelt i et utal af små fyrstendømmer og bystater, samlet i det tysk-romerske kejserrige.

Med handel følger velstand og mindsket afhængighed, så tyske fyrster støttede uden besvær Luther i hans ønske om at frigøre kirken fra romerkirken.

Norditalien blev ekstra velstående ved at indføre arabertal til at gange med, og ved at udlåne velstanden gennem banker. Så den italienske Renæssance blomstrede, indtil den gik bankerot. For pludselig kunne østens varer købes meget billigere hos portugiserne, som kunne undgå de arabiske mellemhandlere, da de fandt søvejen til Indien rundt om Afrika, hvis kyst blev grundigt befæstet.

Så da spanierne genvandt egne sølvminer ved at besejre araberne, måtte de sejle mod vest for at komme til Indien. De fandt Vestindien. Her var hverken silke eller peber, men til gengæld rigeligt med sølv bl.a. i sølvlandet Argentina. Sølvet blev sejlet hjem for at finansiere romerkirkens religionskrige.

De langsomme spanske sølvskibe var let bytte for de hurtige engelske skibe, som videreførte vikingernes sejlkunst. Men for at undgå Afrikas befæstede kyst måtte englænderne sejle efter månen over åbent hav, men hvordan bevæger månen sig? Kirken sagde: Månen bevæger sig mellem stjernerne, som alle jo kan se. Nej, sagde englænderen Newton: Ligesom æblet falder månen mod jorden, dog så skråt, at jorden krummer væk, så månen udfører et evigt fald mod jorden.

Månen og æblet følger begge Herrens uforudsigelig vilje, som sker i himlen og på jorden, sagde kirken. Nej, sagde Newton: Månen og æblet følger deres egen viljeskraft, en tyngdekraft, som er forudsigelig, da den kan sættes på formel.

Men viljeskræfter opretholder tilstande, sagde kirken. Nej, sagde Newton: Kræfter ændrer tilstande.

Newtons opdagelse af fysiske kræfter og deres ændrende virkning lagde grunden til det moderne samfund med Europa som hovedaktør. Naturens luner kunne nu forudsiges gennem formler, og bruges til at skabe en teknologi, der øgede produktiviteten ved brug af maskinkraft.

Newtons opdagelse gjorde det let for englænderne at sejle til Indien. Her byttede de det spanske sølv med billigt bomuld, som maskiner kunne omdanne til billigt tøj, der med god fortjeneste kunne sælges over hele Europa. Og bomuldsplanten kunne udplantes i de Nordamerikanske kolonier, som Spanien havde forladt, da de ikke indeholdt sølvminer.

Problemet med mangel på arbejdskraft blev løst med en trekantshandel, hvor engelske våben blev byttet med slaver i Afrika, der blev byttet med bomuld i Nordamerika, som igen blev byttet med våben i England. Denne trekantshandel løsrev Europas økonomi fra sølvet. Nu var det maskinfremstillede varer, som drev økonomien.

Det var altså Europa, som tog det andet skridt i den teknologiske udvikling. Oprindeligt levede vi som fattige jægere og samlere.

Første skridt væk var opdagelsen af jern, så vi kunne lave kunstige hænder, redskaber, som kunne opdyrke jorden til agerbrug.

Andet skridt var opdagelsen af energi, så vi kunne bygge kunstige muskler, motorer, først drevet af damp og siden af elektroner. Og som sammen med den kunstige hånd blev en kunstig arm, maskinen, som førte til industrikulturen. Men Europa mistede sin førerrolle på grund af maskingeværer og bombefly i to ødelæggende borgerkrige, første og anden verdenskrig.

Så det tredje skridt blev taget af USA, der opdagede, at elektroner både kan frembære energi til maskiner og information til kunstige hjerner, datamater, som kan forenes med en kunstig hånd og en kunstig muskel til et kunstigt menneske, robotten, der skabte en ny global vidensøkonomi.

Det var republikken, som satte USA i stand til at overtage Europas førerrolle. Og det var mangel på republik, som førte til Europas nedtur.

Også republikken var en konsekvens af Newtons opdagelse. Når månen og æblet følger deres egen vilje, kan vi mennesker gøre det samme. Så med oplysning kan vi erstatte Herrens og Herremandens dobbelte formynderi med afstemning. Resultatet blev Oplysningstiden og dens to republikker, i USA i 1766 og i Frankrig i 1792. USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte.

For den tyske enevælde sendte en hær ind for at kvæle den franske republik. Men de tyske lejesoldater tabte til de franske frivillige, som vidste, at et nederlag ville betyde farvel til frihed, lighed og broderskab. Enevælden forsøgte igen, med det resultat at Frankrig besatte Berlin. Så den preussiske konge havde et problem: Hvordan kan jeg mobilisere den tyske befolkning, så jeg kan få Napoleon ud af Berlin?

Ved at omdanne befolkningen til et folk, svarede Humboldt, som var inspireret af den tyske romantik, der genindsatte et overjordisk formynderi i form af en Verdensånd, som realiserer sig gennem den skønne kunst og gennem nationernes historie: Som Frankrig skal også Preussen opbygge en stærk centraladministration med embeder besat af befolkningens elite, udsortet af en ny dannelsesskole, hvor befolkningen ikke må oplyses, for så forlanger den demokrati. I stedet skal nationalfølelse ændre befolkningen til et folk, som kan bekæmpe andre folk, især det franske.

Dannelsesskolens nationalisme skabte et tysk folk, som besejrede Napoleon ved Leipzig i 1813. Republikken forsvandt fra Europa, hvis nationer gladelig overtog den preussiske dannelsesskole med tilhørende centraladministration, først under enevældens monarker, siden under demokratiets parlamenter.

Så hvor USA fik et universelt demokrati, fik Europa nationale bureaukratier, som førte det ud i to borgerkrige, og hvis linjeopdelte embedsuddannelsessystem nu er ved at udrydde dets befolkning.

Men Europa kan rejse sig igen ved at indføre republikkens institutioner, især den mest socialiserende af alle, skolen.

Europa har linjeopdelte dannelsesskoler med aldersinddelte tvangsklasser, hvor drengene dropper ud, fordi de udviklingsmæssigt er to år efter pigerne. Det var job til drengene i industrialderen, men i informationsalderen har Europa valgt at oprette centrale mastodontuniversiteter, som suger pigerne ind til metropolerne og udstøder drengene til udkantsområderne, med katastrofale konsekvenser for fødselstallet.

Nordamerikas republikker har blokopdelte oplysningsskoler, som hilser den unge velkommen med en anerkendelse: 'Du har et talent! Og det er vores opgave at udvikle dit personlige talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke. Har du succes, får du ros for dit talent. Hvis ikke, får du ros for dit mod til at prøve.'

Hvis Europa indfører blokopdelte talentudviklingsskoler, vil hver anden dreng være ingeniør som 22årig, og som 25årig have et velbetalt job i den globale vidensøkonomi. Samt en familie med tre børn: en til mor, en til far og en til staten.

Så med republikkens institutioner kan Europa slippe af med sin gæld, skabe job og stabilisere sit befolkningstal.

Fra matematismen til matematik

Jyllands-Posten 8.5.2016 og Information 19.5.2016

'I gymnasiet skal alle lære matematik på niveau B'. Et naturligt ønske til en reform af skolens måske vigtigste fag, talsproget. Men helt urealistisk, lyder det fra fagets skriftkloge, fra formanden for underviserne, og fra undervisernes undervisere, professorerne. Og de har ganske ret. For de underviser nemlig ikke i matematik, men i 'matematismen', der gør matematikken så svær, at den bliver en effektiv eksklusionsteknik til at beskytte undervisernes vidensmonopol.

Matematik er nemlig ikke svært, tværtimod, for man skal jo ikke lære at 'matematikke', men at regne: Trekantsregning, brøkgregning, bogstavregning, osv. På græsk betyder matematik 'mestring' og antikkens pythagoræere valgte ordet som en fælles betegnelse for deres fire mestlingsområder: Astronomi, musik, geometri og aritmetik. Efter at astronomi og musik er brudt ud, dækker fællesbetegnelsen nu kun geometri, der på græsk betyder at måle jord; og algebra, der på arabisk betyder at genforene tal.

Tallet 345 er en kort skrivemåde for totalen $T = 3 \cdot 10^2 + 4 \cdot 10 + 5 \cdot 1$. Vi ser, at et tal er et regnestykke, en formel, som indeholder algebraens fire regnearter til forening af tal: Plus forener forskellige tal, gange forener ens plustal, potens forener ens gangetal, og integralregning forener arealblokke.

Fordelen ved formler er, at formler forudsiger: plus-formlen $2+3$ forudsiger resultatet af at videretælle 3 gange fra 2; gangeformlen $2 \cdot 3$ forudsiger resultatet af 3 gange at plusse med 2; og potens-formlen 2^3 forudsiger resultatet af 3 gange at gange med 2.

At genforene betyder, at man også kan gøre det modsatte, at opdele en forenet total i dele. Her forudsiges resultatet af de modsatte regnearter minus, division, rod og logaritme samt differentialregning.

Opdelingsregning kaldes også tilbageregning eller ligningsløsning.

Ligningen $x+3 = 5$ opdeler totalen 5 i 3 og et ukendt tal x, der plussat med 3 giver 5, og som forudsiges af minusformlen $x = 5-3$.

Ligningen $x \cdot 3 = 5$ opdeler totalen 5 i 3 ens tal, som forudsiges af divisionsformlen $x = 5/3$.

Ligningen $x^3 = 5$ opdeler totalen 5 i 3 ens gangetal, som forudsiges af rodformlen $x = \sqrt[3]{5}$.

Ligningen $3^x = 5$ opdeler totalen 5 i et antal ens gange3-tal, som forudsiges af logaritmeformlen $x = \log_3(5)$.

Vi ser, at en ligning let løses ved at flytte et tal til modsat side med modsat regnetegn.

Den sidste af de fire foreningsregnearter, gange&plus-regning, integralregning på latin, forener arealblokke for at kunne plusse per-tal: Med 2 kg á 3 kr/kg plus 4 kg á 5 kr/kg kan styk-tallene 2 og 4 plusses direkte til 6 kg. Derimod skal per-tallene 3 og 5 først opganges til kronetal, før de kan plusses.

Da gangning skaber arealer, plusses per-tal altså ved at finde arealet under per-tals kurven i et koordinatsystem, der koordinerer algebra og geometri.

Hvis per-tals kurven er konstant, er der kun ét areal at udregne. Hvis per-tals kurven stiger, skal man plusse mange små arealstrimler. En uoverskuelig opgave, med mindre strimlerne kan skrives som tilvækster: Tallene 2, 5, 9, 6 giver tilvækst-tallene (5-2), (9-5) og (6-9), der plusset giver 6-2, altså sluttal minus starttal, da alle mellemstal bliver både lagt til og trukket fra.

Under en y-kurve vil en x-tilvækst give arealstrimlen y gange med x-tilvæksten, som så omskrives til en F-tilvækst. Summen af de mange arealstrimler kan da udregnes som én enkelt tilvækst i F mellem de to endepunkter. Så forening med gange&plus-regning har også sin modsatte regnearter, opdeling med minus&dele-regning, også kaldet tilvækstregning eller differentialregning på latin.

Foruden regnearter til at forene og opdele, omfatter algebraen også regning med uspecificerede tal og formler, såkaldte pladsholdere. Hvor regnestykket $3+5$ kan udregnes straks, kan regnestykket $3+x$ først udregnes, når vi specificerer det tal, x er pladsholder for. Tilsvarende kan formelen $y = 3+x$ indtegnes direkte i et koordinatsystem; hvorimod formelen $y = f(x)$ først kan indtegnes, når vi specificerer den formel, som $f(x)$ er pladsholder for. $f(x)$ betyder således en uspecificeret formel med x som uspecificeret tal. Følgelig er det meningsløst at skrive $f(2)$, da 2 er et specificeret tal.

Men det er blot en af mange måder, hvorpå matematik omskabes til matematisme og matematisimus.

Matematisme er matematik, som er korrekt inde i klassen, men ikke udenfor, som f.eks. brøkrekning: I klassen giver 1 over 2 plus 2 over 3 resultatet 7 over 6. Men udenfor vil 1 æble blandt 2 frugter plus 2 æbler blandt 3 frugter give 3 æbler blandt 6 frugter, og kan aldrig give 7 æbler blandt 6 frugter. Så i matematisimus står det sidste s står for sludder; og u står for undefinerede begreber.

Et begreb er normalt en betegnelse, en abstraktion, for en fælles egenskab ved forskellige eksempler: Begrebet 'bord' er en fælles betegnelse for plader med fire ben; begrebet 'formel' er en fælles betegnelse for regnestykker, og begrebet funktion en fælles betegnelse for formler med et uspecificeret tal.

Men i stedet for at definere begreber nedefra som abstraktioner fra eksempler, definerer matematismen sine begreber oppefra som eksempler på abstraktioner. Alt skal defineres som eksempler på begrebet 'mængde', så begrebet funktion defineres nu som et eksempel på en mængderelation, hvor førstekomponent-identitet medfører andenkomponent-identitet.

Samtidig forbydes alle forklarende talemåder som at plusse, per-tal, gange&plus-regning, formler, mm. Algebra må ikke betyde genforening. Og censuren stopper straks artikler, der anbefaler at respektere den naturlige rækkefølge ved at undervise i integralregning før dennes omvendte regnearter.

Filosoffen Russell påviste, at mængdebegrebets selvreference gør faget ligeså meningsløst som løgnerparadokset 'Denne sætning er usand', altså en sætning, der er sand, hvis den er usand, og modsat. Men matematismen er ligeglad, for undefineret sludder af typen 'bibliobus er et eksempel på bibliobus' er en effektiv måde at ekskludere normalt tænkende unge, så vidensmonopolet kan opretholdes. Og meningsløsheden sikrer, at underviserne ikke kan forklare faget, men blot anbefale, at det læres udenad. Hvilket passer fint for dem, der hjemmefra ved, at vejen til et embede går over at udføre ordrer uden at spekulere over indholdet.

Matematisimussens vidensmonopol brydes ved at afskaffe den mundtlige eksamen, der blot måler viljen til at lære det uforståelige udenad som generalprøve på en ansættelsessamtale til et offentligt embede. Svenskerne ryster på hovedet over, at vi gør regnefaget matematik til et snakkefag; og spørger 'Mangler I ikke ingeniører?'

Jo, det gør vi, men det er nu slut. For med matematik B for alle kan den mundtlige eksamen i matematisimus erstattes af to skriftlige eksamener i algebra og geometri. Og når undefineret sludder erstattes af meningsfuld genforening af ens og forskellige styk-tal og per-tal, vil hver anden dreng være ingeniør som 22årig uanset social, etnisk eller national baggrund.

Så med matematik B for alle, og uden mundtlig eksamen, kan skatten sænkes og velfærden udbygges på samme tid.

Katolsk matematik, og protestantisk

Jyllands-Posten 14.10.2016

Matematik er svært, men uden vil det moderne samfund bryde sammen; derfor skal matematik have tilført flere midler, amen. Sådan lyder morgenbønnen på landets kloster-universiteter.

Intet kunne være mere forkeret. For matematik findes nemlig ikke. Matematik er en skal, en etikette for et indhold. På græsk betyder matematik 'det vi ved noget om'. Antikkens pythagoræere valgte ordet som en fælles betegnelse for deres fire vidensområder: stjerner, lyd, former og antal.

Med astronomi og musik som selvstændige fag er matematik nu en fælles betegnelse for algebra og geometri, der på græsk betyder at måle jord opdelt i trekanten, som igen opdeles i rette trekanten. Her måles sider og vinkler med en lineal og en vinkelmåler, og procent-tabeller beregner sammenhængen mellem dem.

På arabisk betyder algebra at genforene tal. Så matematik er ligesom fysik en naturvidenskab. Fysik beskriver stof og kræfter og bevægelse. Matematik beskriver det fysiske faktum Mange.

Algebra giver svaret på 'hvor mange' ved at tælle og regne. En optalt total på 456 ser ud som et tal, men er i virkeligheden et regnestykke med tre forskellige optællinger, hvilket ses af enhederne: 4 hundreder og 5 tiere og 6 enere. Eller mere korrekt: Totalen er 4 bundter af bundter og 5 bundter og 6 u-bundtede, anbragt som tre blokke ved siden af hinanden. Vi tæller nemlig ved at bundte. Normalt bundtes i tiere, med enkelte undtagelser. Otte-ti hedder således fire tyvere på fransk og firsindstyve på dansk.

Så tal indeholder algebraens fire forenings-måder: Plus, gange, gentaget gange samt blok-regning. Eller med de officielle navne: Addition, multiplikation, potens samt integration.

Det modsatte af forening er opdeling, som forudsiges af de modsatte regnearter: minus, dele, faktorfinde og faktor-tælle samt modsat blok-regning. Eller med de officielle navne: Subtraktion, division, rod og logaritme samt differentiation.

Børn undervises i plus, minus, gange og division. De unge undervises i gentaget gange og i rod og logaritme. På gymnasiet B-niveau undervises så i blok-regning og modsat blok-regning, men desværre i omvendt rækkefølge. Denne ombytning har gjort blok-regning så svær, at bestågrænsen er sænket til 30% korrekt besvarelse for at mindske antallet af dumpere.

Men heldigvis kræver den nye gymnasireform, at alle skal have matematik B, og dermed alle fire regnearter til forening. Hvilket også nemt kan lade sig gøre. Man skal blot respektere rækkefølgen og undervise i blok-regning før modsat blok-regning, altså i integration før differentiation.

Matematik bliver let, hvis skolen accepterer, at matematik ikke er en aktivitet, men blot en fælles betegnelse for to aktiviteter, at forene mange og at måle jord. Hvilket jo også fremgår af ordene selv: man kan forene og måle, man kan ikke matematikke. Matematik er ikke et handle-ord.

Men det accepteres ikke af kloster-universiteterne, som hævder at have monopol på matematik: Der findes kun én mate-matik, vores mængde-matik, som vi alene har kontakt med og kan formidle.

Problemet er blot, at mængde-matik har vendt matematikken meningsløs ved at vende den på hovedet. Begreber er normalt abstraktioner, dvs. navne, der skelner mellem forskellige typer eksempler. Ordet 'funktion' blev således indført for at skelne mellem de to regnestykker '2+3' og '2+ måske 3', som man da skriver '2+x', hvor x så er pladsholder for et ukendt tal. Men i stedet for at præsentere begrebet som en abstraktion fra eksempler, præsenterer mængde-matikken det som et eksempel på en overliggende abstraktion: en funktion er et eksempel på en mængde-relation hvor første-komponent-identitet medfører anden-komponent-identitet. Hvilket eleverne hører som 'bublibub er et eksempel på bablibab' altså noget, som skal læres udenad, men som de fleste afviser som nonsens. Hvad det desværre også er. For filosofen Russell har påvist, at mængder medfører selvreference, hvorved faget fanges i det klassiske løgner-paradoks: Sætningen 'Denne sætning er usand' refererer til sig selv. Hvis den er sand, ja så er den usand. Og hvis den er usand, er det jo usandt, at den er usand, altså må den være sand. Selvreference leder altså til selvmodsigelse og meningsløshed.

Men det generer ikke mængde-matikken, som i stedet ophæver forskellen på abstraktioner og eksempler. Og dermed bliver et meningsløst sprog, som ikke skelner mellem det abstrakte og det konkrete, mellem ordet æble og de saftige æbler, ordet benævner, og som kan spises, hvad ordet ikke kan.

At mængde-matikken alligevel fastholdes skyldes, at vores kloster-universiteter viderefører traditionen fra Platons akademi.

I antikkens Grækenland mente sofisterne, at et demokrati må oplyse sin befolkningen om forskellen på natur og vedtægt for at undgå skjult formynderi i form af vedtægt præsenteret som natur. Modsat anså filosoferne vedtægt som illusion, da alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun er tilgængelig for filosoffer uddannet på Platons akademi, hvorfor filosoffer bør være formyndere.

Den kristne kirke videreførte akademierne i form af klostre, der siden blev til universiteter. Dog uden at slippe klostrets form og virkemåde, hvor munke sidder i celler på lange gange og skriver kommentarer til fagets dogmer. Og med undtagelse af naturvidenskab, er forskning stadig klosterets skolastik, hvor man opponerer på den herskende ortodoksi. Og hvor en person bliver professor, hvis tre eksisterende professorer peger på vedkommende. Så mængde-matikkens selvreference passer som fod i hose til de selvrefererende kloster-universiteter.

Heldigvis er reformationen på vej, så næste år kan vi forhåbentlig fejre to reformationer. Det er så 500 år siden, Luther gjorde op med den katolske ortodoksi, som hævdede, at kun kirken kunne formidle kontakten til det Egentlige gennem sine otte sakramenter. Luther sagde, at den enkelte selv kan etablere kontakten og kun har behov for en kirke med to sakramenter, dåb til velkomst og nadver til syndsforladelse.

Som katolicismen har også mængde-matikken otte sakramenter, kaldet kompetencer. I modsætning hertil behøver den protestantiske matematik, mange-matikken, kun to sakramenter i mødet med Mange: at tælle og at regne.

Protestantisk mange-matik kan læres på MATHeCADEMY.net, som på den netop afholdte verdenskonference i Hamborg havde succes med blok-tal og med '1kop & 5 pinde' metoden til at kurere matematik-ulyst. Med koppen til bundter kan 5 pinde 'koptælles' i 2ere som 1kop₃ eller som 2kop₁. Så en total består altid af to tal, et antal bundtede indenfor og et antal ikke-bundtede udenfor. Og man kan altid omtælle ved at flytte en pind ind eller ud af koppen.

Divisionsproblemer forsvinder ved at bruge koptælling og omtælling: Skal 336 divideres med 7, koptælles 336 til 33kop₆, der omtælles til 28kop₅₆, altså 28 bundter indenfor og 56 u-bundtede udenfor. Der delt med 7 giver 4 indenfor og 8 udenfor, altså 48.

Blok-tal medfører nye læringsmuligheder i førskolen: 2 3ere og 4 5ere kan forenes lodret eller vandret. Lodret skal begge omtælles til en fælles enhed, hvilket kaldes proportionalitet. Vandret fås et antal 8ere ved at sidestille blokkene, altså ved integration.

Så regeringen kan roligt gennemføre gymnasireformen og vende det døve øre til de ortodokse kloster-universiteters klagen over, at mængde-matikken trues af sammenbrud. Alle lærer let matematik, når reformationen har erstattet den katolske mængde-matik med den protestantiske mange-matik, der respekterer fagets indhold, algebra og geometri, tælling og regning og jordmåling.

Med pligten kommer lysten til erhverv

Jyllands-Posten 19.3.2017

Preussen er forhistorie. På nær den preussiske tvangsskole, hvor de unge tvinges til at følge årgangen og dennes tvangsskema. Som blev skabt i Berlin kort efter 1800 for at bekæmpe det franske demokrati. Og som resten af Europa ivrigt overtog og har holdt fast i lige siden. For tvangsklasser var en effektiv metode til skabe en embedsklasse til en ny centraladministration, der kunne holde demokratiet nede. De, der ikke magtede tvangsskolen, kunne så få et erhverv som ufaglært, faglært eller funktionær alt efter, hvornår de måtte stå af skolens udskilningsløb.

Den preussiske tvangsskole havde god mening i et statisk industrisamfund, men i et videnssamfund med brug for fleksibel arbejdsstyrke på grund af automatisering og globalisering er en tvangsskole en ren katastrofe. Som langsomt men sikkert fører Europa mod sin undergang, ikke kun økonomisk, men også befolkningsmæssigt.

Den danske version af den preussiske tvangsskole har udviklet sig særlig grotesk. I dag vælges gymnasiet af cirka 80% af en årgang. Knap 20% vælger erhvervsuddannelse, hvoraf halvdelen falder fra.

Udsigten til en fremtid med 16 embedsmænd for hver håndværker fik folketinget til at indføre en reform, som skulle gøre erhvervsuddannelserne mere tillokkende. Men her to år efter har reformen endnu ikke haft nogen effekt.

En reform virker nemlig kun, hvis den tilrettelægges ud fra den unges synspunkt, hvor lyst og pligt er to centrale faktorer. I industrisamfundet kom pligt før lyst, men i det nuværende videnssamfund er det modsat, de unge følger lysten indtil de møder pligtens nødvendighed.

Derfor burde pligt indgå i samtlige fag og skoletrin. Det kan den bare ikke i en tvangsskole, og da slet ikke med folketingets 95% målsætning, altså ønsket om at næsten alle skal have en ungdomsuddannelse.

Med en sådan målsætning kan skolen ikke pålægge de unge at gå klassen om. I stedet må skolen indføre en fastholdelsespolitik og ansætte fastholdelsesinspektører til at iværksætte årlige fastholdelsestiltag.

Og hermed er skolen selv med til at skabe tvangsklassens ti veldokumenterede megaproblemer: klassestøj og høreværn, voksende fravær, druk, skoleskift til privatskoler, bundkarakterer så bestågrænsen er sænket til 16% korrekt besvarelse ved afgangsprøven i matematik, mobning af flittige elever, hyppige vikarer, leder-mangel, samt de to alvorligste:

At tvinge piger og drenge til at følges ad aldersmæssigt giver begge et skævt indtryk af hinanden, da pigerne udviklingsmæssigt er to år forud for drengene. Dette traumatiserer drenge i en grad, at der i dag er dobbelt så mange piger i gymnasiet som drenge, der kæmper bare for at bestå. Da Sønderjylland var preussisk, blev drenge da også konfirmeret 1-2 år efter pigerne.

Med sin behandling af de to køn medfører tvangsklassen en befolkningsnedgang så voldsom, at Europa er ved at udrydde sig selv. Et fødselstal på 1½ barn per familie betyder 0,75 pige per kvinde, hvilket betyder en halveringstid på 50 år, svarende til et årligt fald på 1,4% af EU's 500 millioner indbyggere, altså 7 millioner personer. Et befolkningsfald, som ikke engang de to verdenskrige kan matche.

Modsat kan Nordamerika holde befolkningstallet stabilt med et fødselstal på 2,1 barn per familie.

I de Nordamerikanske republikker ophører tvangsklasser efter primærskolen. Highskolen bygger på den overbevisning, at alle unge har et talent. Og at det er skolens opgave at afdække og udvikle det individuelle talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller boglig art sammen med en lærer, som kun har ét fag. Går det godt, siger skolen: 'Godt job, du har talent, du skal have flere blokke'. Hvis ikke siger skolen: 'Godt forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt. Nu finder vi i fællesskab andre blokke, du kan prøve kræfter med.'

En tvangsklasse giver en standpunktskarakter baseret på lærerens skøn over den unges faglige niveau på det tidspunkt, karakteren gives, og dermed uden hensyn til pligtforsømmelser som fravær eller manglende afleveringer.

En highskole giver karakter for den unges samlede indsats. På et halvårligt matematikhold fx kan den unge samle 700 points. De daglige afleveringsopgaver tæller 100 points baseret på orden, fuldstændighed og korrekthed. En forsinket aflevering tæller ikke med. Slutprøven tæller 200 points. De sidste 400 points kommer fra fem periodeprøver, hvoraf den dårligste negligeres. De 700 points svarer til 100%, og karaktererne A, B og C gives så for at samle 90%, 80% og 70% af pointene. Er resultat under 70%, skal blokken tages om eller erstattes af en anden halvårsblok. Da også det efterfølgende college-niveau er blok opdelt, kan den unge prøve kræfter med collegeblokke det sidste år i highskolen.

Som 18årig kan den unge så påbegynde en teoretisk bachelorgrad på et fireårigt regionalt college, eller en praktisk diplomgrad på et toårigt lokalt community college, som er opdelt i kvartaler, så det er nemt at tage sine blokke i sommerferien, eller medens man arbejder.

Uden tvangsklasser kunne Europa gøre det samme, så hver anden dreng kunne være ingeniør som 22årig. Og som 25årig have et velbetalt job, en familie og de tre børn, som sikrer statens overlevelse: en til mor, en til far og en til staten.

Lyst og pligt kombineres altså på en blokopdelt highskole. Den unge følger sin lyst i valg af halvårsblokke. Herefter følger pligten til at arbejde seriøst. Man skal møde dagligt og passe sine afleveringer, som man til gengæld får god hjælp til af en lærer, som kun underviser i sit hovedfag, og som har indrettet sit lokale med forskellige hjælpemidler. Så med en målrettet indsats klares lektierne på klassen, så fritiden er fri tid.

Nødvendigheden af at nå bestågrænsen på 70% bevirker, at støj og fravær og mobning forsvinder, fordi alle forsøger at færdiggøre dagens lektier på klassen, medens læreren er til stede til at hjælpe. Og weekendens druk holdes på et minimum for at være klar i hovedet mandag morgen. Vikarer er et særsyn, fordi læreren stortrives i eget lokale med mulighed for at formidle sit fagområde til halvårsklasser af interesserede eller nysgerrige unge.

Magter man ikke at gennemføre tilpas mange blokke i løbet af de fire år, kan man tage ekstra blokke på det lokale VUC, som inspireret af Nordamerika sikkert gerne vil tilbyde kvartalsopdelte blokke, for at 95% målsætningen kan nås.

Konklusion: Med pligt kommer lysten til erhverv. På en fireårig highskole går den unge i 4*2*5 altså 40 forskellige klasser. Med halvårlige kontrakter og ros til alle kan den unge her afprøve både praktiske og boglige blokke under vejledning af fagdedikerede lærere i deres eget lokale. Herved lærer den unge værdien af pligter, og opdager hurtigt, om talentet sidder i griberne eller i begreberne, så resten af skoletiden kan bruges til at udvikle talentet med henblik på at forsætte på en tertiær skole som 18årig.

Danmark kan omstille den preussiske tvangsskole til en Nordamerikansk highskole på to forskellige måder.

En 2020 skolereform vil kunne skabe en fireårig blokopdelt highskole fra ottende klasse, omfattende alle nuværende ungdomsuddannelser: folkeskolens overbygning, de gymnasiale uddannelser og erhvervsuddannelserne.

Alternativt kan kommunerne oprette §25a highskoler, som den nye folkeskolelov har åbnet mulighed for, inspireret af skolerne i Ontario. Udkantskommuner kan på denne måde tiltrække arbejdskraft samt tilflyttere, der ønsker at beskytte deres drenge mod de preussiske tvangsklassers mange problemer ved at søge til en kommune, der tilbyder fireårige blokopdelte skoler til afdækning af udvikling af den unges personlige praktiske eller boglige talent.

Giv drengene en chance - afskaf årgangstvang fra 7. klasse

Jyllands-Posten 22.10.2017

Drenge er en mangelvare. Som faglært arbejdskraft, som IT-teknikere, som ingeniører, som læger, som lærere, ja overalt i uddannelsessystemet.

Men især mangler der drenge til de piger, der flytter til universitetsbyerne og lader drengene blive tilbage i udkantskommunerne. Med det resultat, at vi er ved at uddø, da fødselstallet er for lavt til at holde befolkningstallet konstant.

Ikke kun i Danmark, med i hele Europa, hvor fødselstallet er 1,5 barn per par, hvilket svarer til en halveringstid på 50 år. I den vestlige verden kan kun Nordamerika levere de 2,1 barn per par, der giver et stabilt befolkningstal. Nordamerika er desuden teknologiførende, og har ikke samme arbejdskraftmangel som Europa, der ovenikøbet har stor ungdomsarbejdsløshed.

Hvorfor går det så galt i Europa? Svaret findes i skolen, vores vigtigste institution, som former os alle med sit store timetal. Desværre bruger Europa årgangstvang fra 7. klasse, godt for produktion af embedsmænd, men skidt for de unges identitetsarbejde.

Modsat tilbyder Nordamerika de unge en helt ny skoleform, highskolen. Her er lærerne specialuddannet til de unge, og underviser kun i ét fag, hjertefaget, for at støtte den unges identitetssøgen med høj faglighed.

Ved ankomsten bliver den unge budt velkommen med agtelse: 'Alle har et talent! Og i fællesskab skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent. Det sker med daglige lektier i selvvalgte praktiske eller boglige halvårsblokke sammen med en højt kvalificeret lærer, der giver dig ros for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, for eksempel håndværk eller fremmedsprog.'

Den unge oplever nu en skoledag med 6 forskellige valghold, valgt efter interesse eller nysgerrighed. Og som erstattes af nye hold hvert halve år. Og med et løfte om godkendelse, hvis man opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Og med daglige selvvalgte halvårsblokke undgår den nordamerikanske skole tvangsklassens 11 veldokumenterede problemer: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, vikarer, leder-mangel, privatskoler, drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

Støj opstår naturligt, når unge tvinges til at deltage i aktiviteter, som de ikke selv ønsker, og som de ikke har mulighed for at undslippe i en årrække. Så når læreren hjælper dem med højt fravær, falder man let i snak med sine naboer. Og ønsker man at løse opgaven, er et høreværn ofte nødvendigt.

Mobning opstår ligeledes naturligt, når en gruppe unge tvinges til at være sammen hele dagen flere år i træk. Og som regel er naturen stærkere end selv de mest helhjertede strategier for antimobning.

Fravær er den naturlige konsekvens af tvang og manglende interesse og støj og mobning. Især da fravær ikke har konsekvenser på grund af skolens fastholdelsespolitik. Og et skoleskift hjælper ikke, da alle skoler bruger tvangsklasser. Men også i timen opstår fravær ved hyppigt skift til facebook og andre sociale medier på sin PC eller mobil.

Bundkarakterer er den naturlige konsekvens af tvang og manglende interesse og støj og mobning og fravær. Det naturlige ville være at tage klassen om, men det forhindrer skolernes årgangstvang. Resultatet kan så aflæses ved folkeskolens afgangsprøver. Mange går slet ikke op, og i matematik skal man blot regne hvert sjette stykke rigtigt for at få bestå-karakteren 02.

Snyd er den naturlige konsekvens af tvang og manglende interesse og højt fravær. Stort set alle opgaver er løst og kan hurtigt downloades, eventuelt mod betaling. Man retter lidt i teksten, så hvad er der svært ved det? Og til eksamen findes facebook-grupper, der kan levere en løsning en time efter, at opgaven er stillet.

Druk er den naturlige konsekvens af, at det personlige talent visner i tvangsklasser, hvor identitetsarbejdet går i stå. Og den danske verdensrekord i ungdomsdruk kommer til fuld udfoldelse i gymnasiet og på universiteternes rusuger.

Vikarer er den naturlige konsekvens af, at nye lærere skal undervise klasser med støj, mobning, fravær, konstant facebook brug, bundkarakterer, snyd og generel mistrivsel. Hvis også læreren mistrives og måske mobbes, fører det let til øget sygefravær eller skift til et andet erhverv.

Ej heller er det morsomt at være leder på en skole med tvangsklassens mange problemer, og hvor lærere mister lysten til at undervise. Samtidig skal man også være leder for en hel anden skoleform, barneskolen, som heller ikke er problemfri. Ikke underligt, at sådanne dobbelte lederjob ofte er vanskelige at få besat.

Privatskoler er den naturlige flugt væk fra tvangsklasser, og hver femte unge benytter denne mulighed. Men ikke alle har råd, så denne løsningsmetode har en social slagside. Og årgangstvang forsvinder ikke nødvendigvis på privatskoler.

Især drenge mistrives, da de er to år efter piger i personlig udvikling. Da Sønderjylland var preussisk, blev de da også konfirmeret to år efter pigerne. At tvinge jævnaldrende piger og drenge til at være sammen dagligt i flere år i træk giver begge et så skævt billede af hinanden, at det får konsekvenser for fødselstallet.

Tvangsklasser blev indført ved den store skolereform i 1975. Før da blev de unge delt i en boglig og en ikke-boglig line efter 7. klasse.

Denne model fungerer stadig fint i Tyskland, hvor mange delstater har en tredelt skole med en gymnasielinje og en reallinje og en fælleslinje. Med klar besked om, at passer man ikke sit arbejde, rykker man ned på næste niveau. Så Tyskland producerer både akademikere og faglærte på højt fagligt niveau.

Havde vi valgt den nordamerikanske highskole med dens selvvalgte halvårsblokke fra 7. klasse, ville alle de nuværende problemer være undgået. Men ved studenteroprøret i 1968 overtog marxisterne universiteterne, så i stedet valgtes den sovjetiske enhedsskole fra 1. til 10. klasse.

Skolerne var derfor tvunget til at bruge tvangsklasser indtil reformen i 2014. For her optræder §25 a, som siger at 'Undervisningen kan organiseres i hold inden for den enkelte klasse og på tværs af klasser og klassetrin.' Så nu kan de enkelte kommuner oprette 4årige highskoler fra 7. klasse, så tvangsklassens problemer forsvinder.

Med kravet om 70% succes er der ikke tid til larm i timen, som typisk bruges til at lave lektier til næste dag, så man kan holde fri efter skoletid.

Mobning forsvinder, for med seks forskellige hold dagligt og med nye hold hvert halve år er der ikke tid til at gå hinanden på nerverne.

Fravær forsvinder, for så kan man ikke få hjælp til lektierne, og med en lav præstation bliver blokken ikke godkendt.

Bundkarakterer forsvinder, da daglige lektier holder det faglige niveau ved lige. Snyd forsvinder, fordi karakteren baseres på mange forskellige faktorer. Druk begrænses for at kunne møde frisk og udhvilet mandag morgen.

Vikarer forsvinder, da lærere stortrives ved kun at undervise i hjertefaget, ved at have eget lokale, ved at kunne rose alle unge, og ved at møde nye hold hvert halve år. Når både unge og lærere trives, er det en fornøjelse at være leder. Også skift til privatskoler ophører, da man skifter hold dagligt og hvert halve år.

Drengene trives, da de kan vælge mellem praktiske og boglige hold, og være sammen med piger med samme interesse og fra andre aldersgrupper. Flere drenge går videre og følger med til universitetsbyerne, så fødselstallet kommer op på de 2,1 barn per par.

Og uden tvangsklasser kan skolens fag tilbydes i både praktisk og boglig sammenhæng. Således kan matematik også tilbydes på gymnasialt niveau, så drengene kan gå direkte videre og slutte som 22årige ingeniører. Og dermed levere den finansiering, der kan bevare velfærden og sænke skatteprocenten samtidig.

Afskaffelse af tvangsklasser fra 7. klasse er en fælleskommunal opgave. Derfor skal regionen på banen med en tværkommunal tænketank. Især da en skole, som støtter den unges identitetsarbejde med selvvalgte halvårsblokke, vil mindske tilgangen til sygehuse og psykiatri samt medføre vækst og udvikling i udkantskommunerne. Og dermed bidrage til at løse regionens kerneopgaver.

Matematik, banalitet eller ondskab

Politiken december 2016

Matematik er gennemsyret af ondskab lige fra første til sidste klasse i den 12årige skole, som vi trygt overlader vore børn og unge til - i den tro, at skolen forbereder dem til at mestre deres omverden og dens to sprog, talesproget og talsproget. Som skolen så kalder dansk og matematik.

Underligt, for man mestrer jo sin omverden gennem handlinger, ved at læse og skrive og ved at tælle og regne, så hvorfor skal man så lære at 'danske' og 'matematikke'?

Matematikkens ondskab begynder således allerede med navnet. Og ved at påstå, at tælling og regning er anvendelser af matematik, der som sådan naturligtvis først skal læres, før den kan anvendes. Og som desværre er så svær at lære, at den kræver en ekstra indsats, hvilket derfor mislykkes for stadig flere.

Samtidig skjuler matematikken sin oprindelse: Antikkens græske pythagoræere brugte ordet som en fælles betegnelse for deres fire vidensområder: Musik, stjerner, former og antal; de samme fire områder, som efter anbefaling af den græske filosof Platon indgik i antikkens og middelalderens grunduddannelse, quadrivium.

Så efter at musik og astronomi er brudt ud, er matematik i dag blot en fælles betegnelse for de to tilbageværende områder, geometri, der på græsk betyder jord-måling, og algebra, der på arabisk betyder at genforene tal. Hvilket igen skjules ved at påstå, at algebra i stedet betyder at søge mønstre.

Algebraen fulgte med, da vi i Renæssancen erstattede romertal som CCXXXIV med arabertallet $234 = 2$ ti-tiere og 3 tiere og 4 enere $= 2 \cdot 10 \cdot 10 + 3 \cdot 10 + 4 \cdot 1$. Her ses algebraens fire måder til at forene tal. Plus forener forskellige tal som fx $3+4$. Gange forener ens plustal som fx $3 \cdot 4 = 3+3+3+3$, potens forener ens gangetal som fx $3^4 = 3 \cdot 3 \cdot 3 \cdot 3$; og de tre talblokke 200, 30 og 4 forenes af side-plusning, også kaldet gange-plus regning eller integration, det latinske ord for at forene.

Og blokke er netop, hvad børn bringer med til skolen. Spørger man en treårig "Hvor gammel bliver du næste gang?" er svaret "fire" med fire fingre fremvist. Hvis man så fremviser fire fingre holdt sammen to og to, kommer protesten prompte: "Nej, det er ikke fire, der er to toere!"

Så børn kommer i skole med todimensionale blok-tal, hvor alle tal har enheder. Hvilket svarer fint til legoblokke, der netop kan stables som fx 1, 2, 3 eller flere 4ere; og som netop forener geometri og algebra ved deres form og antal knopper. Og derfor er yderst velegnede som grundlag for en undervisning, der forbinder udgangspunktet, børns bloktal, med slutmålet, algebraens genforening af bloktal illustreret med geometriske figurer.

Men skolen negligerer dette og underviser i stedet i endimensionale linje-tal beliggende på en tallinje med hvert deres navn; og hvor systematikken først bliver synlig sidst i tyverne, hvorfor mange børn tæller over, og siger 'ti-og-tyve' i stedet for 'tredive'. Hvilket så bruges til at stille diagnosen 'diskalkuli'. Og institutionalisere en tilsvarende diskalkuli-behandling af barnet understøttet af en voksende diskalkuli-forskning med tilhørende diskalkuli-industri.

Ondskaben ligger i, at det er skolen selv, der installerer diskalkuli i barnet ved at undervise i linje-tal i stedet for blok-tal; altså ved at undervise i nutidens todimensionale arabertal, som både samfund og børn bruger, som om de var fortidens endimensionale romertal.

Begge talsystemer tæller ved at bundte.

Romertallene bruger lineær bundtning: I en række pinde bundtes 5 enere til et V, 2 V'er til et X, 5 X'er til et L, 2 L'er til et C osv. Så et romertal forbliver en endimensional streng med bogstaverne I, V, X, L, C mm.

Arabertallene bruger rektangulær bundtning: I en række pinde bundtes tolv enere til 1 ti-bundt og 2 ubundtede, der så skrives som 12. Bundterne kan så stakkes til en blok af fx 4 10ere, indtil et 10bundt af 10ere skaber en ny blok med enheden ti-ti eller hundrede, der så igen stakkes i en blok, indtil 10 af dem skaber enheden ti-ti-ti eller tusind, osv.

Så hvor romertal aldrig har enheder, har arabertallene altid enheder, netop som i børns eget talsystem.

Men skolen underviser kun i tal uden enheder. Og skelner ikke mellem $2 \cdot 3 = 6$, der altid er sandt fordi 2 3re kan omtælles til 6 1ere; og $2+3 = 5$, som kun er sandt, hvis de udeladte enheder er ens: 2 dage + 3 dage er ganske rigtigt 5 dage, men 2 uger + 3 dage er til gengæld 17 dage, og 2 dage + 3 uger er 23 dage. Matematik uden enheder burde kaldes 'matematisme', altså noget der er sandt indenfor, men sjældent uden for et klasseværelse.

Matematikkens ondskab begynder således med at negligere børns eget arabiske talsystem og påtvinge dem et romersk talsystem. Og den fortsætter med at tvinge børn til at plusse uden først at tælle. Og ved

at påtvinge børn de fire regnearter i rækkefølgen plus, minus, gange og dividere, hvor den sidste fremstilles som så svær, at den udløser nye diskalkuli-diagnoser.

Det er nemlig den modsatte rækkefølge, der er den naturlige. Vi tæller ved at bundte, så 7 pinde optælles i 3ere ved at fjerne 3ere mange gange, hvilket er division. Forudsagt af en lommeregner som ' $7/3 = 2.\text{noget}$ '. De 2 3ere kan så stakkes, hvilket er gange. Som derefter fjernes for at se, om der er ubundtede tilbage, hvilket er minus. Forudsagt af en lommeregner som ' $7 - 2*3 = 1$ '. Så lommeregnerens forudsigelse holder stik: $7 = 2.1$ 3ere. Hvilket viser, at naturlige tal er decimaltal med enheder, hvor decimaltegnet adskiller bundter og ubundtede. I modsætning til skolen, som skriver 5.6 tiere som 56, altså uden enhed og med fejlplaceret decimaltegn, som så ovenikøbet

kaldes et naturligt tal. En effektiv måde til at udmelde endnu flere diagnoser.

Så optælling omfatter de tre regnearter division, gange og minus. Og i den rækkefølge. Efter optælling er det naturligt at lære omtælling, tilbagetælling og dobbelttælling for at skifte enhed, eller for at skabe eller fjerne et overlæs, som kan opstå ved fratælling og sammentælling.

Således kan 7 optælles både med og uden overlæs som hhv. 1.4 og 2.1 3ere

Spørgsmålet '2 3ere er hvor mange 4ere?' kan besvares med manuel omtælling, eller ved at bede lommeregneren om en forudsigelse: $2*3/4 = 1.\text{noget}$ og $2*3-1*4 = 2$, så 2 3ere = 1.2 4ere.

Omtælling til tiere klares direkte med gangning: 3 8ere = $3*8 = 24 = 2.4$ tiere.

Tilbagetælling fra tiere fører til ligningsløsning: Spørgsmålet '5 tiere er hvor mange 4ere?' bliver til ligningen $50 = 4*x$. Løsningen fås ved at optælle 50 i 4ere, $x = 50/4$. Så en ligning er blot et andet ord for en tilbagetælling, der sker ved at bruge den modsatte regneart, altså ved at flytte tal til den modsatte side med modsat regnetegn. Naturligt og let forståeligt.

Men igen fortiet af skolen, der i stedet udskyder ligninger til senere klassetrin. Her præsenteres ligninger så som åbne udsagn, der udtrykker ækvivalens mellem to tal-navne, og som lærerne lærer at løse med en abstrakt neutraliseringsmetode.

Dobelttælling i forskellige farver fører direkte til fagets vigtigste tal, 'per-tal': Hvis 3 røde svarer til 4 blå, hvad svarer 5 røde så til? Eller senere: Hvis 3 kg koster 4 kr, hvad koster da 5 kg. Svaret fås ved benytte per-tallet $4\text{kr}/3\text{kg}$ til at omtælle kilo-tallet 5 i 3ere, $5/3$, så mange gange betales 4 kr.

At skifte enhed er matematikkens ene hovedområde. Men skolen vil ikke anerkende ord som omtælling, tilbagetælling, dobbelttælling eller per-tal. I stedet bruges ordet 'proportionalitet', som igen udskydes til senere klassetrin og fremstilles så svært, at der igen kan uddeles nye diagnoser.

Hvorfor må børn ikke lære de forskellige tælleformer allerede i førskolen, hvor de af egen drift optæller gang på gang? Hvorfor skjuler skolen de store fordele ved at tælle før man plusser? Og totaler skal jo optælles, før de kan plusses?

Desuden er plus ikke veldefineret: Skal blokke 'stak-plusses' oven på hinanden, eller 'side-plusses' ved siden af hinanden, også kaldet integration, det latinske ord for at forene?

Stak-plusning foregår let ved at omtælle til en fælles enhed. Men skolen insisterer på at bruge den såkaldte mente-metode, der igen skaber diagnoser.

Samtidig arbejder skolen kun med totaler optalt i tiere. Derfor er det unødvendigt at skifte enhed og at lave side-plusning, som ellers er fagets andet hovedområde, og derfor vigtigere end stakplusning. Og som kan læres allerede i førskolen ved at stille legoblokke ved siden af hinanden og spørge '3 2ere plus 5 4ere er hvor mange 6ere?' Alligevel udskyder skolen det til de sidste skoleår med den påstand, at kun de allerdygtigste kan lære side-plusning.

Tilsvarende med 'modsat side-plusning', også kaldet differentiation, som modsat spørger '3 2ere plus hvor mange 4ere giver 7 6ere'. Her fjernes først de 3 2ere med et minus. Så optælles resten i 4ere ved division. Så i modsat side-plusning kommer minus før division. Naturligvis, for i sideplusning kommer gange før plus.

Men skolen anerkender ikke ordene side-plusning og modsat side-plusning, ej heller gange-plus regning og minus-divisions regning. I stedet indføres de latinske betegnelser integralregning og differentialregning. Og begge udskydes til det gymnasiale niveau under navnet calculus. Og ikke nok med det, de præsenteres i modsat rækkefølge, altså modsat side-plusning før side-plusning.

Hvilket gør begge svært forståelige med høj dumpeprocent på gymnasiets B-niveau til følge. Og det er netop situationen ved den kommende gymnasireform. Folketinget ønsker, at alle skal lære ligefrem og omvendt side-plusning, men både underviserne og deres undervisere, professorerne, protestere højlydt: Det kan ikke lade sig gøre!

Selvfølgelig kan det det, man skal bare undervise i det, der er i verden, side-plusning og omvendt side-plusning, og i den rækkefølge, altså integration før differentiation. Så enkelt kan calculus gøres tilgængelig for alle.

Så hvis skolen lod børn og unge møde fænomenet Mange, som det naturligt optræder i verden, dvs. som bloktal, der optælles, omtælles, tilbagetælles, dobbelttælles, stak- og side-plusses frem og tilbage, så vil alle lære alt.

Men så kan matematik ikke mere bruges til eksklusion, der jo netop er skolens vigtigste opgave ifølge sociologen Bourdieu: Vi troede, at vi afskaffede adelen med dens privileger, men i stedet for en blod-adel har vi fået en videns-adel, der beskytter sit monopol på nutidens vigtigste kapital-form, videnskapitalen, ved at bruge skolen til at udøve symbolsk vold.

Talesproget kan ikke anvendes, da det læres før skolen. Men det kan talsproget, som så gøres utilgængeligt for alle på nær videns-adelens egne børn. Altså samme teknik, som mandarinklassen 37 brugte, da de gjorde det kinesiske alfabet så svært, at kun deres egne børn kunne bestå statens embedseksaminer.

Men hvorfor underviser lærere i ond matematik? På grund af ondskabens banalitet, som Arendt beskriver i sin bog om Eichmann i Jerusalem. Det Arendt peger på er den lurende ondskab, der ligger gemt i blindt at følge ordrer i institutioner - som ellers netop er skabt for at sikre, at det gode sker.

Skal du beholde dit job, må du adlyde ordrer, 'conform or die'. Der findes nemlig ikke konkurrerende institutioner som på det private arbejdsmarked, hvor 'compete or die' sikrer styring ud fra brugernes behov.

Sammen med skeptisk postmoderne tænkning henter Arendt sin inspiration fra forrige århundrede store filosof, Heidegger. Der pointerer, at hin enkeltes eksistentielle potentiale realiseres gennem autentiske forhold til de omgivne ting. For at sikre dette, må man hele tiden spørge til tingenes væsen for at undgå, at eksistens skjules af institutionaliseret essens.

Som institution bør matematikundervisningen derfor hele tiden spørge, om den formidler et autentisk billede af sin genstand, det fysiske faktum Mange. Eller om den som institution er fanget i det, sociologen Baumann kalder en mål-middel forveksling, hvor det oprindelige mål bliver et underordnet middel til et nyt mål: institutionens selvopholdelse.

Matematikundervisning kunne være oplysning og ramme om børns og unges møde med fagets fysiske rod, Mange. I stedet er den blevet et forsøg på at kurere selvskabte mangeldiagnoser.

At omgås Mange er enkelt og banalt, så hvorfor drukne matematikkens banalitet i ondskab? Sansning, erfaring og sund fornuft er den onde matematiks værste fjende. Eksistens før essens, også i skolens matematikundervisning. Som i stedet burde efterleve den internationale PISA-hensigt: At udstyre befolkningen med viden og færdigheder til realisering af individuelle potentialer.

Så drop dog den onde matematik. Lad barnet udvikle sit eksisterende talsprog gennem guidede læringsmøder med fagets kilde, Mange. Fjern de onde lærebøger om linjetal og plusning uden optælling. Brug klodser og spillekort til at illustrere bloktal og aktiviteter som optælling, omtælling, tilbagetælling og dobbelttælling efterfulgt af ligefrem og modsat stak- og sideplusning. Og ombyt differential- og integralregningen i gymnasiet, så alle unge lærer at side-plusse frem og tilbage.

Igen har Luther ret: Kontakt kan etableres individuelt uden om en institutionaliseret formidler.

Hvem afskaffer tvangsklasserne, OECD eller regionerne

Politiken oktober 2017

I tvangsklasser tvinges børn og unge til at følge årgangen og dennes fagskema. Tvangsklasser havde god mening, da vores preussisk inspirerede Volksschule blev skabt for ca. 200 år siden i landbrugssamfundet, og ligeledes i industrisamfundet med dets faste livsjob. Også i IT-samfundet har tvangsklasser god mening i primærskolen, for med både mor og far i selvrealiseringsjob, har børn de første 3-4 skoleår godt af en varm og kærlig hønemor, som kun har én klasse og hurtigt får blik for det enkelte barns egenskaber og behov.

Derimod er tvangsklasser en ren katastrofe i sekundærskolen for de unge, som har forladt barndommen og påbegyndt et omfattende identitetsarbejde for at afdække og udvikle deres personlige talent. Her er tvangsklasser det sidste, de har behov for, hvilket tydeligt fremgår af tvangsklassens syv synder.

Støj. Når man påtvinges aktiviteter, man ikke magter eller har interesse for, skifter man hurtigt til andre aktiviteter, surfer på nettet eller snakker med andre i samme situation. Resultatet er støj, som kan være så voldsom, at resten af klassen må bære høreværn.

Fravær. Har man først opgivet læringen, melder lysten til fravær sig hurtigt, måske ligefrem til at droppe ud. Men skolen vil så nødtigt have ondt i økonomien. Derfor fastholdes man i klassen uanset omfanget af fravær.

Mobning. Når man så endelig møder op igen efter fraværet, er det fristende at mobbe de 'flidere', som møder hver dag.

Druk. Især da dem, der ikke ønsker at deltage i den selvforlængede weekends drukgilder, som påbegyndes i die Volksschule og kommer til fuld udfoldelse i das Gymnasium, hvor mange må køres til udpumpning ved de årlige velkomstfester. Og i øvrigt må finde sig i at blive mobbet som 'put-ger' resten af det første skoleår, og hvor skolen igen har en stram fastholdelsespolitik for ikke at miste taksametertilskud.

Vikarer. Har man først erobret tvangsklassens territorium, er det nærliggende også at mobbe de forskellige lærere, der kommer på besøg. Nogle kan holde til det, andre kan ikke og må melde sig langtidssyge. Uddannede vikarer er dyre, så i stedet vælges ofte nyudklækkede studenter, rengøringspersonale eller fritimer.

Bundkarakterer. Omfanget af mentalt fravær kan aflæses af de skriftlige karakterer, hvor bestå-karaktererne 02, 4 og 7 gives for at regne 16%, 33% eller 50% rigtigt i problemregning til afgangsprøven efter niende klasse. Og hvor den internationale bestågrænse på 70% rigtige giver den næsthøjeste karakter 10. Det lave læringsniveau kan dog skjules ved at erstatte skriftlige prøver med mundtlige, som er helt anderledes effektive til at øge karaktererne med byger af ledende spørgsmål.

Vi er stort set det eneste land i verden, som fastholder mundtlig eksamen. Hvis troværdighed illustreres af den joke, som ofte udveksles over kaffebordet under en eksamen: Med en venlig censor kan en god lærer eksaminere en stol til bestå-karakteren 02, forudsat at stolen tier stille.

Drengeslagtning. I tvangsklassen tvinges piger og drenge til at gå sammen, selv om pigerne udviklingsmæssigt er to år foran. Det giver begge en skævt indtryk af det modsatte køn, og drengene bliver så kede af at gå i skole, at der er to piger for hver dreng i das Gymnasium. Kort sagt, tvangsklassen pumper drengene ud af skolen, så de må forblive i landets udkant, medens pigerne pumpes ind til mastodontuniversiteterne i København; og i Århus, hvor de så flytter til København efter endt uddannelse, da det er her, jobbene er. Med fravær af drenge må pigerne så finde sig en anden pige og en sædbank, så de tilsammen kan få et enkelt barn.

Hvilket skaber tvangsklassens mest uhyrlige konsekvens, et fødselstal i Europa på 1½ barn per familie. Et hurtigt regnestykke viser, at med 0,75 barn per kvinde vil Europas befolkning halveres to gange i løbet af 100 år. En befolkningsnedgang uden sidestykke i historien.

Motsat i de Nordamerikanske republikker, hvor de unge i stedet for flerårige tvangsklasser har selvvalgte halvårsblokke, så de som 18årig kan påbegynde et lokalt blokopdelt college og få en toårig praktisk diplomgrad eller fortsætte på et regionalt college og få en fireårig erhvervsrettet bachelorgrad.

Uden tvangsklasser kunne Europa gøre det samme, så hver anden dreng kunne være ingeniør som 22årig. Og som 25årig have et velbetalt job, en familie og de tre børn, som sikrer statens overlevelse: en til mor, en til far og en til staten.

Desuden er tvangsklasser ikke en biologisk nødvendighed.

Som pattedyr er vi udstyret med to hjerner, én til rutiner og én til følelser. Da vi rejste os på bagbenene udviklede vi så en tredje hjerne til at holde balancen og til begreber. Vi kunne nu bruge forbenene til at gribe føden og spise den selv og dele den med andre. Vores gribere kunne således forsyne hullerne i vores hoved med to basale behov, føde til kroppen og information til hjernen. For med forskellige lyde kunne vi fortælle andre, hvad vi havde grebet. Herved udvikledes sproget som et effektivt middel til at overføre information mellem hjerner efter devisen 'først gribe så begribe'.

Faktisk har vi to sprog, et talesprog og et talsprog. I hjemmet lærer barnet at tale og tælle. Herefter skal skolen som institution tage over og lære børnene at læse og skrive og regne, og at leve sammen med andre i et demokrati.

Allerede antikkens græske sofister så oplysning som forudsætning for demokrati: Kender man forskel på natur og vedtægt, kan man undgå skjult formynderi i form af vedtægt præsenteret som natur.

Filosofferne havde den modsatte opfattelse: Vedtægt findes ikke, for alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi. Derfor skal folket opgive demokrati og acceptere formynderi af filosofferne. Den kristne kirke overtog med kyshånd ideen om metafysisk formynderi, blot blev akademierne lavet om til klostre, indtil reformationen genoprettede akademierne. Heller ikke kejsere eller konger havde noget imod at være indsat af Herrens nåde.

Metafysisk formynderi sluttede, da naturvidenskaben med Newton påviste, at månen ikke bevæger sig mellem stjernerne, men falder mod jorden ligesom æblet. Og at hverken månen eller æblet følger en metafysisk uberegnelig vilje, men deres egen vilje, som er beregnelig, fordi den kan sættes på formel.

Newtons opdagelse lagde grunden til 1700-tallets oplysningstid: Når faldende æbler følger deres egen vilje, så kan vi mennesker gøre det samme og erstatte formynderi med demokrati. Resultatet blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig sin femte, da Preussen gang på gang forsøgte at vælte den franske republik.

Først fik Frankrig overtaget ved at mobilisere befolkningen med oplysning og demokrati. Som modtræk oprettede Preussen en stærk centraladministration med en tilhørende dannelsesskole, som fik tre formål: Befolkningen skal holdes uoplyst, så den ikke forlanger demokrati. Befolkningen skal indpodes nationalisme, så den ser sig selv som et 'folk', tyskere, som skal bekæmpe andre 'folk', især det franske med dets demokrati. Og befolkningens elite skal udskilles til den nye centraladministration. Og dannes til en ny vidensadel til erstatning for den gamle blodadel, som jo ikke magtede at forhindre oplysning og demokrati i at brede sig fra Frankrig.

Det øvrige Europa overtog med kyshånd den preussiske dannelsesskole. Man kunne så forvente, at da Europa overgik til republikker, fulgte dens skoleform med. Hertil er vist kun at sige, at det kan nås endnu. Men det kræver en tilbundsående skolereform, for de to skoleformer er meget forskellige.

I de Nordamerikanske republikker ophører tvangsklasser efter primærskolen. Sekundærskolen bygger på den overbevisning, at der bor et talent inde i hver enkelt elev, og at det er skolens opgave at afdække og udvikle de individuelle talenter gennem daglige lektier i selvvalgte praktiske eller boglige halvårsblokke sammen med en lærer, som kun har ét fag. Går det godt, siger skolen: 'Godt job, du har talent, du skal have flere blokke'. Hvis ikke siger skolen: 'Godt forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt. Nu finder vi i fællesskab en anden blok, du kan prøve kræfter med.'

Samtidig er karakteren udtryk for den unges indsats. På et halvårligt matematikhold fx kan den unge samle 700 points, hvor de daglige afleveringsopgaver tæller 100 points baseret på orden, fuldstændighed

og korrekthed, og hvor for sent aflevering ikke tæller med. Slutprøven tæller 200 points og 400 points kommer fra de fem periodeprøver, hvoraf den dårligste negligeres.

De 700 points svarer til 100%, og karaktererne A, B og C gives så for at samle 90%, 80% og 70% af pointene. Et resultat under 70% betyder, at blokken skal tages om eller erstattes af en anden blok.

Da også det efterfølgende college-niveau er blokopdelt, kan de unge prøve kræfter med collegeblokke det sidste år i sekundærskolen.

Som 18årig kan den unge så begynde på et regionalt fireårigt college, eller et lokalt toårigt community college, som er opdelt i kvartaler, så det er nemt at tage sine blokke i sommerferien, eller medens man arbejder.

Modsat i Danmark. Når de unge som 20årige har drukket sig igennem gymnasiet, kan et eksamensbevis fyldt med utroværdige mundtlige nådeskarakterer ikke bruges til ret meget. Men de følger alligevel med de andre unge til Aarhus eller København, som i industrialderens begyndelse. Makiner skal have energi, og damp var den letteste løsning. Så landbefolkningen strømmede ind til dampmaskinerne i København, i Köln, i Birmingham osv. Heldigvis opfandt man elektromaskiner.

Nu kunne energien transporteres på elektroner til alle afkroge af landet, så vi kunne få et decentralt industrisamfund. Som nu er erstattet af et videnssamfund, hvor elektroner også bærer information, hvilket muliggør decentral vidensformidling i stedet for at lade historien gå baglæns ved at monopolisere vidensformidlingen på to centrale dampuniversiteter i Aarhus og København. Hvor de unge så i forældrekøbte lejligheder kan forsætte Roskildefestivalen 24 timer i døgnet året rundt. Indtil de bliver 30, og begynder at se sig om efter en overkommelig uddannelse, eksempelvis som meritlærer på halv tid som fjernstuderende på et udkantsseminarium med mundtlige prøver.

Som det eneste land i verden forbyder vi læreruddannelsen på vore dampuniversiteter. Og resultatet kan da også læses i de internationale PISA-undersøgelser, hvor vi ligger i midtergruppen, til trods for at vi bruger flest penge per elev. I toppen ligger Singapore, Finland og Ontario i Canada.

Da folketinget ønsker, at Danmark skal have verdens bedste Volksschule, blev et hav af eksperter straks sendt til Singapore for at tage ved lære. De vendte dog hurtigt hjem igen: Børn og unge i Singapore er helt anderledes motiveret for at gå i skole og læse lektier end danske børn. Derimod kunne vi se nærmere på Finland, hvis børn og unge minder om de danske.

Og igen rejste eksperterne ud for igen at vende slukørede hjem: Eleverne er de samme, men lærerne er helt anderledes. I Finland er lærer et højstatusjob, og i Danmark det modsatte. I Finland skal man have topkarakter. Vil man undervise børn, er ventetiden tæt på ti år, vil man undervise unge er den tæt på fem år. I Danmark er lærer ofte noget af det sidste, man overvejer, når man oppe i 30erne har prøvet alt muligt andet.

Så igen blev eksperterne sendt ud, denne gang til Ontario i Canada. Her blev man vist rundt på skolerne og kunne der konstatere, at skoledagen var to timer længere. Så her var endelig løsningen til at bringe den danske Volksschule op i verdensklassen: en to timer længere skoledag. Hvilket så blev presset igennem på trods af massiv modstand fra lærerne, som ikke fik mere i løn.

Desværre undlod man at medtage den anden del af Ontarioløsningen, en hønemor-model i primærskolen og daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke i sekundærskolen til erstatning af tvangsklasserne.

Så Danmark bliver ved med at skjule manglende læring ved mundtlige prøver og ved at sænke bestågrænsen i skriftlige fag. Sverige er anderledes ærlig omkring karakterer. Her har man som i resten af verden stort set kun skriftlige prøver, der viser, at hver fjerde 15årig ikke kan deltage i samfundslivet på grund af manglende matematikviden, hvilket har udløst den særdeles kritiske OECD-rapport 'Improving Schools in Sweden'.

I stedet for at sende de unge ud i verden med utroværdige beståkarakterer, burde vi som Sverige måske nedsætte en skolekommission, der kan gennemføre den næste skolereform i 2020. Arbejdet skal ledes af OECD, så vi ikke risikerer at gentage katastrofen fra 1975. Her kunne vi have set mod vest og indført et fireårigt realgymnasium fra ottende klasse med selvvalgte halvårsblokke af både praktisk og boglig art,

så de unge kunne se, om deres personlige talent sad i griberne eller i begreberne. I stedet så vi mod øst og erstattede vores todelte Volksschule med en tiårig enhedsskole inspireret af Sovjetunionen.

Men heldigvis har vi da regionerne, i hvert fald lidt endnu. Regionerne fungerer som et kommunalt samarbejde om at løse opgaver inden for sundhed, erhvervsudvikling og uddannelse.

Sygdomsbehandling sluger næsten hele budgettet, som til stadighed trues af prisstigninger på medicin. Men hvorfor ikke styrke forebyggelsen, så flere forbliver sunde længere? Ups, forebyggelse er kommunernes opgave, hvor regionerne skal helbrede. Men med lidt nytænkning kunne regionerne opbygge fælles viden om nye og anderledes måder til at forebygge sygdom.

Så forhåbentligt vil der til årets regionsvalg være kandidater, der vil oprette en regional tænketank, som lidt provokerende kan spørge kommunerne, hvorfor de stadig bruger tvangsklasser, når disses syv synder kan undgås ved at erstatte enevældens linjeskole med republikkens blokskole med dens daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk og boglig art i samvær med etfagslærere.

Dannelsesskolen som et fængsital

Jyllands-Posten 21.4.2018

”Vi har verdens bedste folkeskole” sagde jeg til min nordamerikanske ven. ”For den bygger på både viden og dannelse!”

Han stirrede uforstående på mig: ”Du kalder den en folkeskole?”

”Ja, det er en skole for hele folket.”

”Jamen, det er jo ikke folket, der går i skole. Det er jo børn og unge. Og jeg går da ud fra, at I har to forskellige skoler med to typer lærere?”

”Nej vi har samlet det hele i en tiårig enhedsskole, hvor lærerne underviser på alle klassetrin.”

”Nu er jeg forvirret. En tiårig enhedsskole er noget, man brugte i Sovjetunionen. Og ordet folkeskole minder om folkerepublikken Kina. Sig mig, er Danmark et marxistisk land?”

”Ih nej, vi er et frit land. Og vi lægger stor vægt på at uddanne de unge til en demokratisk og kritisk tankegang.”

”Nu siger du dannelse igen. Hvad betyder det? Ordet findes jo ikke på engelsk.”

”Dannelse kommer af det tyske ord Bildung. Det er et ønske om, at man ud over færdigheder også tilegner sig almen viden, så man kan deltage i det politiske liv.”

”Lige et øjeblik. Dannelse står jo for anti-oplysning, så vidt jeg ved, så du modsiger vist dig selv?”

”Hvad mener du?”

”Jo, Bildung blev jo skabt i Berlin for at få Napoleon ud af Berlin. Og for og skaffe embedsmænd blandt almindelige mennesker til enevældens centraladministration. For når blod-adelen ikke kunne hindre demokratiet i at brede sig fra Frankrig, måtte man jo skabe en videns-adel i stedet. Derfor skabte man en Bildung-skole, der skulle opfylde tre krav. Den måtte ikke oplyse, for så ville befolkningen forlange demokrati som i Frankrig. Den skulle i stedet indpode nationalisme, så befolkningen så sig som et folk, som fik identitet ved at bekæmpe andre folk. Især det franske, så besættelsen af Berlin kunne ophøre. Endelig skulle videns-adelen dannes i antikkens og nutidens skønne kunster, så den kunne færdes ved hoffet. Så en skole kan altså ikke både oplyse og danne, det er hinandens modsætninger. Sig mig hvordan klarer jeres unge sig til deres prøver?”

”Ikke så godt. I matematik består afgangsprøven ved blot at regne 16% rigtigt. Og i gymnasiet gives standpunktskarakterer, der ikke må tage hensyn til de unges præstationer i perioden, men kun lige op til karaktergivningen.”

”Hvor alle sikkert møder op med hånden i vejret for at gøre et godt indtryk, går jeg ud fra? Hvorefter de så igen kan være farveærende fysisk eller mentalt.”

”Ja, det må jeg desværre indrømme. Men hvordan er da jeres skole?”

”Vi opdeler skolen i en primær skole for børn, en sekundær skole for unge og en tertiær skole for arbejdslivet. I primærskole bruger vi hønemor-modellen, hvor børn har samme lærer til næsten alle fag. Og hvor læreren kun har én klasse. En varm hønemor er som en ekstra forælder med blik for, hvordan børnene kan støttes og stimuleres på deres eget niveau. Ved puberteten begynder highskolen, som siger: ’Du begynder nu dit identitetsarbejde med spørgsmålet ’Hvem er jeg, og hvad kan jeg?’ Du skal vide, at alle har et talent. Og at det er vores fælles opgave at afdække og udvikle dit personlige talent gennem selvvalgte daglige halvårshold af boglig eller praktisk art sammen med lærere, der kun har ét fag. Og holdet godkendes med 70% af de points, du får for fremmøde, aflevering og delprøver. Går det godt, siger vi ’Godt job, du har talent, du skal da have mere’. Hvis ikke, siger vi ’Godt forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget nyt, så prøv nu et nyt halvårshold.’ Og vi er netop blevet teknologiførende ved at undgå jeres tvangsklasser, hvor de unge tvinges til at følge deres årgang til stor skade for drengene, som er to år bagud i udvikling.”

”Så alle får ros?”

”Ja, alle forlader halvårsholdet med ros. Og med lyst til som 18årig at prøve kræfter med de tertiære jobrettede hold, hvor netop deres personlige talent kan udfoldes. Og som også er opdelt i halvårshold, så man hurtigt kan supplere eller udbygge sin grad med nye hold ved jobskifte eller arbejdsløshed.”

”Men hvad med alle de typiske klasseproblemer? Mobning fordi man altid er sammen med de samme. Fravær og druk på grund af manglende interesse og mobning. Støj så mange må gå med høreværn, fordi læreren sjældent når længere end til dem, der har højt fravær. Bundkarakterer på grund af fravær. Snyd med afskrift ved afleveringer. Flugt til privatskoler både af elever, lærere og ledere. Samt mistrivsel på grund af et strandet identitetsarbejde.”

”Med klaseskift hver time og hvert halve år bliver de unge ikke træt af hinanden i nær samme grad, som i en tvangsklasse. Og daglige lektier giver et støt voksende vidensniveau.”

”Men jeres skoleform bygger vel også på dannelse?”

”Tværtimod, vores skoleform bygger på Oplysningstiden. For med oplysning kan en befolkning sige farvel til formynderi fra sine to herrer, herremanden på slottet og Vorherre i kirken. Som oplyste kan vi klare os selv. Vi kan informere hinanden om alternativer, debattere fordele og ulemper, og stemme om dem til sidst. Så Oplysningstiden skabte to republikker, en i USA og en i Frankrig.”

”Så Frankrig har samme skolesystem som jer?”

”Nej, for Frankrig måtte aflyse republikken for at beskytte den mod sine tysktalende naboer. Man skabte derfor eliteskoler, især til ingeniører, der kunne bygge broer over kløfter, så den franske hær kunne være fremme, før den tyske hær var parat.”

”Men det er fortid. Hvorfor vælger Frankrig ikke den samme skoleform som i USA.”

”Har man først indført en institution, vil denne gøre alt for, at den ikke bliver nedlagt. Så derfor bruger Europas skoler tvangsklasser og dannelse til at fastholde befolkningen som uoplyst med behov for mere skolegang.”

”Jamen hvad siger Frankrigs mange filosoffer til det?”

”De påviser netop, at republikken hele tiden er truet af skjult formynderi i vores ord, i vores sandheder, og i vores institutioner, der er skabt til at hjælpe os, men som i stedet fastholder os som klienter for at kunne bestå.”

”Jamen alle skoler indeholder vel grundfag som dansk og matematik?”

”Både ja og nej. For en ændret navngivning er en effektiv måde at ændre en skole til det, filosofen Foucault kalder et ’fængsital’, altså en kombination af et fængsel og et hospital. Et fængsel, fordi vi holder de unge indespærret i tvangsklassen, som de skal vende tilbage til time efter time, dag efter dag og år efter år. Og et hospital, fordi de påtvinges diagnoserne uvidende og udannede, hvorfor de skal kureres med viden og dannelse. Men dannelse er så vag en diagnose, at man har oprettet en særlig videnskab,

didaktik, til at fastslå dannelsens indhold, der i øvrigt skifter ligesom moden. Og viden formuleres så indviklet, at de fleste forbliver uvidende, med behov for endnu mere skole. Typisk erstattes handleord med navneord, som tit er fremmedord. Så i dannelsesskolen skal man lære dansk i stedet for at lære at læse og at skrive. Og lære matematik i stedet for at lære at regne.”

”Jamen en god lærer vil da sørge for, at alle lærer at læse og skrive og regne?”

”Forhåbentlig. Men hvad hvis læreren blot følger ordrer og sætter lærebogen over læringen? Så opstår det, filosofen Arendt kalder ’ondskabens banalitet’.”

”Hvad skal vi da gøre?”

”Gør som svenskerne, der har søgt hjælp til deres fallerede skolesystem. Anmod OECD om også at lede en dansk skolekommission, der kan globalisere hele skolesystemet fra førskole til forskerskole. Det vil give drengene en chance, så hver anden dreng er ingeniør som 22årig, hvilket skaber økonomi til både øget velfærd og skattelettelser. Og så vil de unge som 25årige have både job og familie og de tre børn, der sikrer statens beståen: en til mor, en til far og en til staten. Så vil der også være et Europa i fremtiden.”

”Hvad mener du?”

”I Nordamerika kan vi reproducere os selv med 2,1 barn per familie. I Europa føder en familie 1,5 barn, der så føder 1 barn, altså en halveringstid på to generationer eller ca. 50 år. Hvorfor vil Europa institutionalisere sin selvudryddelse ved at holde fast på sine linjeopdelte dannelsesskoler i stedet for at skifte over til holdopdelte oplysningsskoler? Se nu at få nedsat den skolekommission.”

Borgerlige bør bevare begavelse, beboelse og befolkning

Jyllands-Posten 10.7.2018

De borgerlige står stærkt i vore nabolande. Så den burde kunne fordoble eller tredoble sit lave stemmetal i Danmark. For tænk at have et handleord i sit navn, som det eneste parti. Man skal blot finde ting, man som det eneste parti agter at bevare.

Tre ting melder sig, der er truet, og som mange ønsker bevaret: Drengenes talentmasse, Europas befolkning og et Danmark i balance med mulighed for beskæftigelse og bosættelse overalt i vores skønne land og ikke kun i nogle få metropoler.

En stærk stat hviler på stærke individer. Og statens mest indgribende institution, skolen, bør derfor give individet de bedste muligheder for at afdække og udvikle sit personlige talent. Netop sådan er den nordamerikanske highskole indrettet.

Ved ankomsten bliver den unge budt velkommen med agtelse: ”Alle har et talent! Og i fællesskab skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent. Det sker med daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold sammen med en enkeltfaglærer. Som giver dig ros for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, fx håndværk eller tysk.”

Den unges identitetsarbejde støttes nu af seks forskellige valghold, der vælges af interesse eller nysgerrighed, og erstattes af nye hold hvert halve år. Og som godkendes, blot man opnår 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Modsat bruger Europa tvangsklasser, der tvinger de unge til at følge årgangen, så identitetsarbejdet visner ved at være indespærret i samme stamklasse i årevis, time efter time, dag efter dag, uge efter uge og måned efter måned. Hvilket fører til tvangsklassens ti veldokumenterede plager: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, flugt til privatskoler af unge, lærere og ledere, drenge-mistrivsel, pige-angst og befolkningsnedgang.

Som den nordamerikanske skole netop undgår med daglige selvvalgte halvårshold. For med kravet om 70% succes er der ikke tid til larm i timen, som typisk bruges til at lave lektier til næste dag, så man kan holde fri efter skoletid. Mobning undgås, da man ikke når at blive træt af hinanden med seks forskellige hold dagligt og med nye hold hvert halve år. Ved fravær får man ikke hjælp til lektier, og med en lav procent bliver blokken ikke godkendt. Bundkarakterer forebygges af daglige lektier, som holder det

faglige niveau ved lige. Eventuelt snyd opvejes af de mange andre faktorer, der indgår i karakteren. Druk begrænses for at kunne møde frisk og udhvilet mandag morgen. Vikarer er sjældne, da lærere stortrives ved kun at undervise i hjertefaget, ved at have sit eget lokale, ved at kunne rose alle unge, og ved at møde nye hold hvert halve år. Når både unge og lærere trives, er det en fornøjelse at være leder. Så hvorfor skifte til privatskole, når man skifter hold dagligt og hvert halve år?

Tvangsklasser kvæler både talent og læring. Det skjules dog ved at erstatte skriftlige prøver med mundtlige, hvor byger af ledende spørgsmål sikrer en mellemkarakter. I de få skriftlige eksaminer sænkes kravet, så man kan bestå folkeskolens afgangsprøve i matematik ved blot at regne hver sjette opgave korrekt. Herefter benytter mange sig af muligheden for at drikke sig til en studentereksamen. For med taxameter-systemets tilskud fastholder skolen alle indmeldte.

Tvangsklassen stammer fra Napoleonstiden. Den tyske enevælde forsøgte at nedkæmpe det franske demokrati, men i stedet besatte Napoleon Berlin. Preussen valgte så ligesom Frankrig at skabe en stærk centraladministration, der kunne mobilisere befolkningen. Hertil krævedes en ny videns-adel til erstatning for den gamle blod-adel. Derfor skabtes en dannelsesskole med tre formål: Befolkningen må ikke oplyses, for så vil den forlange demokrati som i Frankrig. I stedet skal den indpodes en følelse af nationalisme, så den ser sig som et folk, der kan bekæmpe andre folk, især det franske. Endelig skal skolen udsortere og danne folkets elite til embeder i den nye centraladministration.

Tvangsklasser producerede således embedsmænd til enevælden, samt arbejdsgivere og arbejdstagere til industrisamfundet, hvor kampen om den økonomiske kapital var et nulsumspil med vindere og tabere. Modsat i et videnssamfund, hvor alle kan blive vindere ved fordeling af videnskapitalen, hvis man afskaffer tvangsklassens nulsumspil med piger som vindere og drenge som tabere.

Tvangsklasser går især ud over drengene. De er to år bagefter i modenhed, hvilket der kompenseres for med overdrevet druk. Spændende gymnasiefester lokker dem til at fravælge erhvervsskolerne for at kunne fortsætte folkeskolens lange duktur. Slutresultatet er en studentereksamen, der er så lille, at mange drenge bliver tilbage, når pigerne drager ind til storbyernes centraliserede universiteter. Her må pigerne så kæmpe om de få drenge, så mange må benytte sædbanker, hvis de vil have et barn.

Med det resultat at Europas befolkningstal er i frit fald: Med 1,5 barn per familie fødes der 0,75 pige pr. kvinde, dvs. 0,5 pige per bedstemor, altså en halvering i løbet af to generationer svarende til ca. 50 år.

Modsat kan man i Nordamerika som 18årig påbegynde sin tertiære boglige eller praktiske uddannelse på lokale colleges, som også er opdelt i selvvalgte halvårshold. Her finder man hurtigt en partner, så man som 25årig har en collegegrad og et job. Samt en familie med tre børn, en til mor, en til far og en til staten, så den kan holde sit befolkningstal.

Medens Europa er ved at uddø, er situationen ganske anderledes ved den sydøstlige grænse, hvor Tyrkiet med sin voksende befolkning snart vil spørge: "Hvor længe kan man gøre krav på sit territorium, når man som EU har institutionaliseret sin selvudryddelse med tvangsklasser? Måske vi og vores nordlige nabo snart skulle bede de tilbageværende europæere om at udvandre til Nordamerika?" Så afskaffelse af tvangsklasser er et mere effektivt forsvar end flere fly og tanks.

Der er derfor brug for et politisk parti, der tør kræve et stop for Europas institutionaliserede selvudryddelse: Erstat tvangsklasser med selvvalgte halvårshold overalt i Europa.

Belønningen venter lige om hjørnet. Drengene får endelig en chance, så hver anden kan blive ingeniør som 22årig, og dermed skabe økonomisk grundlag for at øge velfærden og sænke skatten samtidig. Lokale og regionale colleges giver beskæftigelse og bosætning overalt i Danmark. Og ligestilling mellem drenge og piger stabiliserer Europas befolkningstal.

Som ydeligre belønning venter en fordobling eller tredobling af stemmetallet.

Teknikken er ligetil. Overalt i Europa er Socialdemokratiet i tilbagegang, kun ikke i Danmark. Så til de to forestående valg til folketing og EU skal man blot gang på gang spørge: "Vil Socialdemokratiet være med til at erstatte tvangsklasser med selvvalgte halvårshold, så drengene kan få en chance?"

Svaret bliver nej, for stamklassen er socialdemokratisk hjerteblod. ”Det er her, du møder jævnaldrende med en anden social eller etnisk baggrund” hævder partiet, og sætter egne børn i privatskoler.

Ved at frede tvangsklasser vil Socialdemokratiets stemmetal falde til europæisk niveau. Stemmerne vil søge hen til det parti, der anbefaler at gøre som Sverige, hvor OECD har skrevet en rapport om skolesystemets fallit: Nedsæt en OECD-ledet skolekommission, der kan globalisere det danske skolesystem hele vejen fra førskole til forskerskole. Også dette vil rød blok afvise, fordi det er en direkte kritik af storbyernes røde borgmestre.

Borgerlige vil forandre for at bevare. Det giver stemmer at forandre forældede institutioner for at bevare arven fra oplysningstiden, kravet om frihed og lighed og solidaritet. Overgang fra tvangsklasser til selvvalgte halvårshold vil ligestille de to køn, så alle unge får frihed til at afprøve og udvikle deres personlige talent. Og øget videnskapital medfører automatisk øget velfærd.

Så de borgerlige kan mangedoble deres stemmetal ved at tage ejerskab til kravet: Bevar og styrk individets videnskapital ved at erstatte tvangsklasser med frie halvårshold, i Danmark og i Europa.

Dannelseskorstog skaber skolekrig, som kan hindres af en OECD-ledet skolekommission

Politiken 30.10.2018

Det danske skolesystem kan imødesee et dannelseskorstog, baseret på et manifest fra Rønshoved-gruppen bestående af tre teologer, fire magistre og en højskoleforstander. Målet er at helbrede en diagnose, ’Vesten er i forfald’, med et dannelsesprogram, der skal bringe skolen tilbage til Napoleontidens nationalromantiske guldalder, samt opdele befolkningen i tre stænder: elite, folk og almue.

Den fiktive forfaldsdiagnose modsiges af det faktum, at aldrig har vesten haft det så godt. På nær i Europa, hvor netop Napoleonstidens dannelsesskole har skabt to reelle problemer, som manifestet dog ikke omtaler: at Europa uddør med alarmerende hast og at drengene proletariseres videnskabsmæssigt. Mere dannelse er derfor det sidste, Europa har brug for. Tværtimod er der brug for at tilbyde de unge, ikke dannelsesskolens årelange tvangsklasser, men Nordamerikas selvvalgte halvårshold, som bygger på dannelsens modsætning, oplysning, som tillader drengene at udfolde deres talent, og som dermed undgår et faldende befolkningstal.

At det danske uddannelsessystem bygger på dannelse, fremgår af dets navn. I den såkaldte ’folkeskole’ skal befolkningen omdannes til et folk, der påtvinges dannelse gennem alders-stavnsbånd, hvilket har ført til tvangsklasser med ti veldokumenterede plager: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, vikarer, flugt til privatskoler, drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

De seneste årtier har OECD, Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, gennemført internationale skolesammenligninger. I disse halter Danmark bagefter til trods for, at vi har et af verdens dyreste skolesystemer. Derfor har skolen omformuleret sine mål til kompetencebeskrivelser. Det vil dannelseskorstoget nu ændre tilbage, så den fortsat kan producere en dannelses-elite og et drengeproletariat.

Dannelseskorstogets manifest ’Dannelse til tiden’ findes på Rønshoved Højskoles hjemmeside. Det spørger ’Hvorfor danne?’ Svaret gives herefter i tre sektioner med titlerne ’Vesten i forfald og overlevelseskamp’, ’Modsigelse af forfaldet’ samt ’Dannelsens horisonter’, der er opdelt i ti underpunkter.

I den første sektion hævdes, at ’Vestlig kultur befinder sig i en overlevelseskamp.’ Samt at ’vi lever i en epoke, hvor den enkelte civilisation griber tilbage i de kulturelle grundværdier for at finde meningen med dens eksistens.’ Dernæst hævdes, at ’Overlevelseskampen er foreløbig resulteret i at Vesten har grebet tilbage til Oplysningens værdier, som er kommet under angreb’.

Manifestet taler om Vesten uden at skelne mellem den del, der findes øst og vest for Atlanterhavet. Hvor Nordamerika er i stand til at reproducere sig med 2,1 barn per familie, er Europa ved at uddø med 1,5 barn per familie, hvilket giver 0,75 pige per moder og 0,5 pige per bedstemoder, altså en halvering på ca.

50 år. Så Europa står over for en overlevelseskamp af dimensioner, men det forbigår manifestet i tavshed. Det er i stedet overlevelseskampen mod et påstået forfald, der tales om. Hvori dette forfald skulle bestå, beskrives ikke nærmere, så påstanden bliver stående som et forfaldspostulat. Der i øvrigt modsiges af utallige faktuelle forhold, fx beskrevet i Hans Roslings bog 'Factfulness, ten reasons we're wrong about the world – and why things are better than you think.'

Begrebet civilisation defineres ikke, ej heller anføres, hvordan man kan observere dens adfærd for at kunne udtale sig om den. Er der tale om enkeltpersoner, foreninger, institutioner, firmaer, medier eller andet? Civilisationen forbliver således et spøgelsesbegreb, som man så kan påstå alt om, uden at det kan tilbagevises gennem dens adfærd.

I den anden sektion hævder manifestet, at 'I Europa, og måske endda navnlig i Danmark, er der en udpræget mangel på glæde og stolthed over vores kultur.' Dette modsiges af den store opbakning til politiske afstemninger, til festivaler og til foreninger; af stoltheden over danske sportsbedrifter og dansk film og tv-serier, samt af at Danmark er et af verdens lykkeligste lande i internationale undersøgelser.

Herefter følger endelig en definition af forfalds-postulatet: 'Der er tale om et egentligt forfald i den vesterlandske selvbevidsthed: Relativisme, multikulturalisme, autoritetstab og mangel på historisk bevidsthed.' Dog uden at disse begreber uddybes eller eksemplificeres eller dokumenteres. Dernæst angives hvordan overlevelseskampen skal udføres som en kulturkamp på baggrund af et dannelsesprogram.

Man kunne nu forvente, at manifestet indeholdt en præcisering af begrebet dannelse, al den stund dette begreb ikke har en entydig definition, som det fremgår af eksistensen af videnskabsfaget didaktik, der netop som opgave har at fastlægge dannelsens indhold, og som indeholder forskellige skoler. Manifestet fortier eksistensen af didaktik-faget, og fortier ligeledes, at begrebet dannelse er internationalt ukendt, men kun bruges i germansk talende lande i Nordeuropa, i Sverige kaldet bilding og i Tyskland Bildung.

Med sin kritik af 'mangel på historisk bevidsthed' må det undre, at manifestet undlader at sætte begrebet Bildung ind i sin historiske kontekst. Der hævdes blot under punkt 5 i sektion 3, at 'den tyske idé om 'Bildung', som tidligere har haft stor indflydelse i Danmark og delvist er smeltet sammen med den folkelige dannelse, har et andet tyngdepunkt. Centralt står, at alle uddannelser på højere niveau skal have et grundigt filosofikum.'

Man kunne ellers have oplyst sig ved at lave Google-opslag i Den store Nordiske samt i Salomons Konversationsleksikon, der viser tilbage til Herders folke-begreb og tysk nationalromantik, hvormed Herder erklærer 'Krig imod Oplysningstidsalderens Falanks'. Endvidere oplyser opslag, at Herders 'kultursyn havde elementer, som blev udviklet positivt og negativt i den tyske og danske nationalromantik ligesom både marxister og senere nationalsocialister ønskede at tage hans begreb om folket til indtægt.' Endelig oplyses, at Herder øvede indflydelse på Hegel, der hævder eksistensen af en Verdensånd, som udtrykker sig gennem den skønne kunst og gennem folkenes historie.

Og på Humboldt, der skabte Napoleonstidens preussiske embedsrettede og linjeopdelte dannelsesskole, som stadig bruges i det meste af Vesteuropa, og som skulle mobilisere den tyske befolkning på tre måder: Befolkningen må ikke oplyses, da den så ville forlange demokrati som i Frankrig. I stedet skal den indpodes nationalisme, så den ser sig som et folk, som får identitet ved at følge Hegels Verdensånd og bekæmpe andre folk, især det franske. Endelig skal dens elite udsorteres til en ny videns-adel til embeder i en ny stærk centraladministration ligesom den i Frankrig.

Ved at negligere den historiske baggrund fortier manifestet, at dannelse er nationalismens og marxismens søster; og forældrene er Herders folkelige antioplysning og Hegels religiøse verdensånd, der er i opposition til kristendommen. Inviteres dannelsen indenfor, følger der altså nogle uhyggelige tankesystemer med.

Endelig anbefales en elite til at løse den påståede forfaldsdiagnose: 'At modsige det vestlige forfald og anviser veje ud af det forudsætter tro, kraft og offervilje, og det forudsætter en veluddannet elite, som er sig sit ansvar bevidst.' Behovet for en elite uddybes under punkt 5 i sektion 3: 'Dannelse forudsætter

formidling fra voksne, myndige personer, som nogle gange 'ved bedre', dvs. dannelse forudsætter en elite, der har tilegnet sig en font af kundskaber og erfaringer, hvormed den stiller sig til rådighed.'

Dannelsen skal altså formidles af de dannede, hvor spørgsmålet 'Hvad er dannelse?' besvares med selvreferencen 'Dannelse er det, de dannede er i besiddelse af'. Altså endnu et eksempel på det klassiske løgnerparadoks 'Denne sætning er usand', som er sand, hvis og kun hvis den er usand. At efterspørge en elite som 'ved bedre' fører direkte tilbage til Platons anbefaling af at forkaste demokratiet og acceptere de bedrevidende filosofers formynderi. Igen i god overensstemmelse med Herders afvisning af Oplysningstiden og af Platons modstandere, sofisterne, som anbefalede befolkningen at oplyse sig om forskellen på natur og vedtægt for at undgå skjult formynderi i form af vedtægt præsenteret som natur.

Videre skriver manifestet under punkt 5: 'Bevidstgørelsen vil altid forestås af en veluddannet elite, hvis rette navn er det tilsyneladende selvmodsigende 'en folkelig elite'. Det modsatte af folk er imidlertid ikke elite, men almue.' Så manifestet anbefaler åbenbart at vende tilbage til en opdeling af befolkningen i tre stænder: de dannede, folket og almuen. Svarende til de nationalliberales anbefaling til grundloven i 1849.

Tja, man mindes hvordan Oehlenschläger beskrev romantikkens kerne i Guldhornene: 'For de sieldne Faae som vor Gave forstaae, som ei Jordlænker binde, men hvis Siele sig hæve til det Eviges Tinde, for dem lyder atter vort Bliv!'

Sektion 3 er opdelt i ti punkter, der uddyber hvad dannelse er. Punkterne er et fint bud på, hvad oplysning kunne være, bortset fra punkt 5 om elite og folk. Manifestet har så bare erstattet ordet oplysning med ordet dannelse, måske for at give det indtryk af, at kun dannelse kan levere de beskrevne værdier; samt for at skjule, at dannelse i sit udgangspunkt står for antioplysning.

Manifestet har en pointe ved at hævde, at historisk bevidsthed er vigtigt. Derfor kan det undre, at det fuldstændig negligerer filosoffer og sociologer fra det tyvende århundrede, men hele tiden vender tilbage til Grundtvig. Og hvorfor negligeres Kierkegaard?

Hvor Grundtvig var tilhænger af Herder og Hegel og den tyske nationalromantik, var Kierkegaard modstander af Hegel. Hvor Kierkegaard kun havde den kristne gud, havde Grundtvig to guder, den kristne inden for kirken, og udenfor den hegelske verdensånd, der udtrykker sig gennem folkenes historie; hvorfor det ikke er underligt, at Grundtvig i flere artikler i 1848 advarede mod at indføre en demokratisk forfatning, fordi det ville give almuen politisk magt.

Hvor Grundtvig ønskede at forvandle en hel befolkning til ét folk, ønskede Kierkegaard at fokusere på hin enkelte. Hvor romantikken fokuserede på at nyde verdensåndens fremtræden i den skønne kunst, ønskede Kierkegaard at fokusere på det gode fremfor det skønne. Indenfor forstod Grundtvig at levendegøre kirkens to sakramenter, dåb og nadver, fx i salme 459: 'Tag vor Herre på hans ord, nyd ham ved hans nådebord! Æd hans kød, og drik hans blod, og stat op, som han opstod!'. Uden for på kirkegården stod Kierkegaard og så ind i kirken på korset, der illustrerer kristendommens kerne: Nederst er vejen, hvor man passivt dyrker det skønne. Tværstoplen er så valget med fristelsen til at vælge det onde i stedet for det gode. Valg kan medføre lidelse og fortabelse, men også nåde, så man på tredjedagen kan genopstå og forsætte videre opad, men nu udtrådt af anonymitet til reel eksistens ved at acceptere valgets og nådens gave. Men udefra kunne Kierkegaard også se kristenheden som en pyramide af degne, præster, provster og biskopper, der skygger for kristendommens kors.

Ved at skelne mellem den eksisterende kristendom og den institutionaliserede kristenhed foregriber Kierkegaard de advarsler mod overdreven institutionalisering, der senere fremsættes af Bauman og Arendt. I sin bog om sociologisk tænkning advarer Bauman således mod en 'mål-middel forveksling', hvor institutionens overlevelse bliver et mål i sig selv uanset hvor nytteløs den måtte være blevet i lyset af det oprindelige mål. Og i sin bog om Eichmann i Jerusalem advarer Arendt mod 'ondskabens banalitet': I en institution kan den enkelte ikke træffe eksistentielle valg, da man skal følge ordrer, uanset om de er gode eller onde.

Med sit fokus på hin enkelte og på valgets gave lægger Kierkegaard grunden til eksistentialismen, der kulminerer med Heidegger, som gentager sofisternes advarsel: I definerende er-sætninger skal man stole

på subjektet, det er eksisterende natur, men betvivle prædikatet, som kan være falsk natur i form af maskeret vedtægt.

Heidegger blev læst med interesse i Frankrig, Oplysningstidens anden republik, og inspirerede her den franske poststrukturalisme, der for at bevare individets frihed advarer mod formynderi skjult i vores mest centrale institutioner som ord, sætninger, diagnoser, helbredelse og skoler. I sin bog 'Overvågning og straf' opfatter Foucault således skolen som et 'fængsital', der blander magtteknikker fra fængslet og hospitalet. De unge skal vende tilbage til klassen time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis. Og i klassen hersker et sandhedsregime, som tvinger dem til at acceptere diagnoser skabt af abstrakte begreber, hvor fx begrebet 'dannelse' automatisk installerer diagnosen 'udannet'. Som man dog kan frelses fra af den 'pastorale magt', der siger: 'Du er udannet, men frygt ikke, thi vi de dannede skal nok frelse dig. Du skal blot gøre tre ting: du skal acceptere og angre din 'udannelse', du skal komme til vores dannelsesinstitution, og her skal du adlyde os blindt, ellers er du selv skyld i din fortabelse og eksklusion.'

For at undgå en lang og opslidende skolekrig mellem kompetencer og dannelse, kunne vi gøre som Sverige, hvor et sammenbrud i skolesystemet har affødt OECD-rapporten 'Improving schools in Sweden, an OECD perspective'. Derfor bør også Danmark nedsætte en OECD-ledet skolekommission, der kan give råd til, hvordan vi kan globalisere det danske skolesystem hele vejen fra førskole til forskerskole, så den danske ungdom kan tilbydes dannelsesrejser til udlandet for der at modtage en del af deres undervisning. På denne måde vil skolen kunne støtte i stedet for at kvæle de unges identitetsarbejde, samt give drengene en chance ved at sætte en stopper for deres fortsatte videns-proletarisering.

Folkeskolens institutionaliserede talentmassakre

Jyllands-Posten 10.1.2019

Er folkeskolen klar til fremtiden? Skoling er nemlig nummer fire blandt de 17 verdensmål, der er opstillet af de Forende Nationer, FN, for at sikre en bæredygtig udvikling, så vi kan aflevere kloden, som vi modtog den.

FN skriver, at skoling er en af de mest kraftfulde motorer for en bæredygtig udvikling og opfordrer derfor til at sikre inden 2030, at alle piger og drenge gennemfører gratis, rummelig primær- og sekundær skolegang af høj kvalitet, der fører til relevante og effektive læringsresultater. Samt at sikre, at alle unge og en væsentlig del af voksne, både mænd og kvinder, opnår færdigheder i at læse og regne.

Dette bakkes op af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, OECD, der i rapporten 'Læringsmål 2030' fremsætter en fælles vision: 'Vi forpligter os til at hjælpe den lærende til at blive et helt menneske, der kan udvikle sit potentiale og hjælpe med til at skabe en fælles fremtid med trivsel for individer, fællesskaber og planeten.'

Desuden skal den lærende udvikles til aktør, der kan formulere mål og finde midler til at opnå målet, både i egen skoling og gennem hele livet. Skolen skal derfor anerkende den lærendes individualitet og acceptere, at også skolen selv er del af en læringsproces.

To faktorer angives som centrale for at udvikle aktører. Den ene faktor er et individuelt læringsmiljø, der understøtter og motiverer den enkelte lærende til at forfølge sine interesser, til at forbinde forskellige læringsoplevelser og læringsmuligheder, og til at udforme egne læringsprojekter og læringsprocesser i samarbejde med andre. Den anden faktor er at opbygge et solidt fundament af læsning og regning og digitale kompetencer tillige med trivsel og et godt helbred.

Netop sådan er skolen for børn og unge indrettet i Oplysningstidens første republik i Nordamerika. Børnene har en hønemor, der kun har én klasse, og derfor hurtigt får øje for, hvordan det enkelte barn kan stimuleres på sin måde. Senere melder den unges identitetsarbejde sig med spørgsmålet 'Hvem er jeg, hvad kan jeg'. Den unge tilbydes så en helt ny skoleform, highskolen. Her er lærerne specialiseret til de unge, og underviser kun i ét fag, hjertefaget, for at støtte den unges identitets søgen med høj faglighed. Kort sagt, skolens opgave er at oplyse barnet om sin omverden, og den unge om sit eget potentiale.

Ved ankomsten bliver den unge derfor budt velkommen med agtelse: 'Alle har et talent! Og i fællesskab skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent. Det sker med daglige lektier i selvvalgte praktiske eller boglige halvårshold, hvor du får ros for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, for eksempel håndværk eller fremmedsprog. Det sidste år i highskolen kan du så prøve kræfter med halvårlige collegehold.'

Den unge oplever nu en skoledag med 6 forskellige valghold, valgt efter interesse eller nysgerrighed, og som erstattes af nye hold hvert halve år. Og som godkendes, hvis den unge opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Med afsluttet highskole og påbegyndt college som 18-årig vil hver anden have en fleksibel bachelorgrad som 22-årig. Og som 25-årig have et job og en familie med tre børn: en til mor, en til far og en til staten, så den ikke uddør.

Oplysningstidens første republik skabte således en skole til individuel talentudvikling. Modsat gik det i den anden republik i Frankrig. For oplysning avler antioplysning, ivrigt støttet af enevælden, der straks overfaldt den franske republik, som for at beskytte sig skabte eliteskoler, så blod-adelen kunne erstattes af en ny videns-adel. Med så stor succes, at Napoleon i stedet besatte Preussen. For at få ham ud, måtte Preussen så skabe sine eliteskoler byggende på tysk antioplysende dannelses-filosofi om en Verdensånd, der udtrykker sig gennem den skønne kunst og gennem folk og deres historie. Dannelsen og dens 'Volkschule und Gymnasium' blev grebet med kyshånd af romantikken og marxismen, hvor blandt andet Grundtvig og Marx sørgede for at skole og samfund blev præget af nationalisme og socialisme.

Studenteroprøret i 1968 bragte marxisterne ind på universiteterne, hvor de i 1975 medvirkede til at indføre en tiårig sovjet-inspireret enhedsskole med tilhørende alders-stavnsbånd og tvangsklasser, så de unge tvinges til at følge årgangen fra 7. klasse.

Det har ført til tvangsklassens ti plager: fravær og støj og mobning, bundkarakterer og snyd og druk, privatskoler og vikarer, samt drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

Fravær kommer af tvang samt af manglende konsekvens, da skolen får penge for at fastholde de unge. Men også i timen opstår fravær ved skift til sociale medier på PC eller mobil. Støj opstår, når læreren skal bruge ekstra tid på at hjælpe dem med højt fravær. Ønsker man at løse en opgave, er et høreværn ofte nødvendigt. Mobning opstår naturligt, når en gruppe tvinges til at være sammen time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis.

Fravær fører til bundkarakterer og snyd, hvor opgavebesvarelser tit hentes på nettet. Resultatet kan så aflæses ved folkeskolens afgangsprøver. Mange unge går slet ikke op, og i matematik skal man blot regne hvert sjette stykke rigtigt for at få den danske bestå-karakter 02, der i øvrigt ligger to trin under den Nordamerikanske bestå-karakter. Resten af verden bruger skriftlige prøver på det gymnasiale niveau. Her bruger vi i stedet skønskarakterer og mundtlige prøver, hvor ledende spørgsmål sikrer, at næsten alle består.

Når identitetsarbejdet går i stå, visner det personlige talent, så der kompenseres med druk. Og den danske verdensrekord i ungdomsdruk kommer til fuld udfoldelse i gymnasieskolernes konkurrerende festkulturer og på universiteternes rusuger.

Tvangsklassens mange plager fører til elevflugt til privatskoler. Samt til lærerflugt, der igen medfører behov for vikarer.

Især drenge mistrives, da de er to år efter piger i personlig udvikling. Da Sønderjylland var preussisk, blev drengene da også konfirmeret to år efter pigerne. Tvangsklasser giver de to køn et så skævt billede af hinanden, at det påvirker fødselstallet. I Europa fødes der 1½ barn per familie, dvs. 0,75 pige per mor eller 0,5 pige per bedstemor, altså en halvering af befolkningen på 50 år.

Så nej, folkeskolen er langt fra klar til fremtiden. Skal den unge være aktør i et bæredygtigt samfund, skal skolen tilbyde individuelle læringsforløb til udvikling af det personlige potentiale. I stedet bruger skolen alders-stavnsbåndets tvangsklasser til at institutionalisere en talentmassakre med tilhørende mistrivsel og helbredsskader. Og til at udrydde sin egen befolkning.

Men de politiske partier står vel på spring for at hindre, at Europa uddør, og for at efterleve rådene fra FN og OECD?

Socialisterne fremstiller sig i helsidesannoncer som beskyttere af børn og unge, så den sociale baggrund ikke hele tiden reproduceres. Adspurgt om de så vil afskaffe alders-stavnsbåndet, er svaret et rungende nej: Tvangsklassen sikrer netop, at alle socialgrupper mødes. Og sikrer samtidig at først drengene, senere hele befolkningen proletariseres, så der opstår et behov for socialistisk ledelse. Derfor sætter mange socialister egne børn i privatskoler, som netop er de liberales måde til at undgå den socialistiske tvangsklasse.

Dette giver de konservative mulighed for at genrejse sig til samme høje niveau som i nabolandene, hvor de ofte har regeringsmagten. Partiet har som det eneste et handleord i sit navn, at bevare, så det ligger lige for at sige: 'Tvangsklasser skal erstattes af selvvalgte boglige og praktiske halvårshold. Det vil bevare drengens talentmasse. Det vil bevare beskæftigelse og beboelse overalt i Danmark. Og det vil bevare Europas befolkning, som ellers uddør med en halveringstid på 50 år.'

Men bedst vil det være med et folkekrav: Nedsæt en OECD-ledet skolingskommission, der kan globalisere den danske skole fra førskole til forskerskole, så Danmark bliver blandt de første nationer, der opfylder de globale læringsmål 2030.

Regionsrådsvalget er en hån mod demokratiet

Jyllands-Posten 21.1.2019

Regionsrådsvalget 2017 handlede især om den store vækst i livsstilssygdomme stammende fra unges alkoholmisbrug og mistrivsel. Problemet kunne løses administrativt ved flere midler og flere læger til psykiatrien. Hvilket desværre var umuligt, da ekstra midler ville sprænge statens budgetramme, og da det tager mange år at uddanne nye læger til psykiatrien. Ikke desto mindre var det den løsning, 19 af de 20 opstillede lister i region Midtjylland fremlagde.

Politik består af information og debat og valg. Politiske lister skal derfor bruge deres sociologiske fantasi til at fremlægge begrundede alternativer. Men når alle lister siger det samme, er der intet at debattere eller stemme om. Derfor faldt valget på 11 velkendte partier. Når alle lister så ovenikøbet peger på samme urealistiske løsning, er der ingen grund til at stemme overhovedet. Så håner man demokratiet.

Kun liste 20, 'Afskaf Tvangsklasser', pegede på et alternativ: Forebyggelse er den bedste vej til besparelse og øget kvalitet. Forebyggelse hører under kommunerne, men netop derfor burde regionen oprette en tværkommunal tænketank til at inspirere og koordinere og vidensdele den forbyggende indsats. Især da forebyggelse vil begrænse behovet for regionens tre mangelopgaver, mangel på sundhed og vækst og regional udvikling. Så forebyggelse og behandling er lige vigtige.

Forebyggelsen bør begynde der, hvor vi formes, i skolen. Det har god mening at følge alderstrinnet for børn, men ikke for unge, hvor alders-stavnsbånd fra syvende klasse skaber tvangsklasser med ti veldokumenterede plager.

Tvangsklasser går især ud over drengene, som er to år bagud i modenhed. Da Sønderjylland var preussisk, blev drengene da også konfirmeret to år efter pigerne. Piger kan altid finde interessante drenge, men drengene må vente til 9. klasse og til 3. g, før pigerne finder dem interessante. mistrivsel går ud over karaktererne, så det er primært piger, der flytter ind til de centrale universitetsbyer og besætter landets embeder, medens mange drenge lades tilbage som ufaglærte. Landet mangler derfor teknisk arbejdskraft på alle niveauer, fra faglærte til ingeniører.

Tvangsklasser fører endvidere til et så lavt fødselstal, at halveringstiden er 50 år for Europas befolkning, hvor hvert par afleverer 1½ barn, der så afleverer 1 barn i næste generation.

De andre plager er: fravær på grund af manglende interesse og manglende konsekvens, da skolen betales for at fastholde de unge; høreværn på grund af klassestøj, da læreren ofte kun når at hjælpe dem med højt fravær; mobning fordi de unge tvinges til at være sammen time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis; snyd og bundkarakterer på grund af fravær; druk som kompensation

for strandet identitetsarbejde; samt vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklassens ti plager.

Tvangsklasser kan dog afskaffes med §25a i den nye folkeskolelov, der siger 'Undervisningen kan organiseres i hold inden for den enkelte klasse og på tværs af klasser og klassetrin.'

Tvangsklassens ti plager forsvinder med selvvalgte halvårshold fra 7. klasse, inspireret af den nordamerikanske highskole, der byder den unge velkommen med agtelse: 'Alle har et talent, og vi skal nu i fællesskab finde og udvikle dit personlige talent gennem daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold. Sammen med lærere, som kun underviser i ét fag, så dit identitetsarbejde støttes af høj faglighed. Og som giver dig ros, for at have talent, eller for at have mod til at prøve kræfter med noget nyt og ukendt, som fx håndværk eller tysk, et vigtigt eksportsprog.'

Den unge oplever så en skoledag med 6 forskellige valghold, valgt efter interesse eller nysgerrighed. Og som erstattes af nye hold hvert halve år. Og med et løfte om godkendelse, hvis man opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Med kravet om 70% succes er der ikke tid til støj i timen, som typisk bruges til at lave lektier til næste dag. Mobning forsvinder med seks forskellige hold dagligt og med nye hold hvert halve år. Fravær og bundkarakterer og snyd forsvinder, for med en lav succes-procent bliver halvårsholdet ikke godkendt. Druk begrænses for at kunne møde udhilet mandag morgen. Vikarer forsvinder, da lærere stortrives ved kun at undervise i hjertefaget. Når både unge og lærere trives, er det en fornøjelse at være leder. Også skift til privatskoler ophører; man skifter jo hold hver time og hvert halve år.

Drengene trives, da de kan vælge mellem praktiske og boglige hold, samt være sammen med piger fra andre aldersgrupper, men med samme interesse. Og med halvårshold kan matematik også tilbydes på gymnasialt niveau, så drengene kan gå direkte videre og slutte som 22årige ingeniører. Og dermed levere den finansiering, der kan bevare velfærden og samtidigt sænke skatteprocenten.

Jeg valgte derfor at opstille min egen liste for at give vælgerne mulighed for at sige nej tak til tvangsklasser, hvor mislykket identitetsarbejde kompenseres med misbrug. Jeg informerede om tvangsklassens ti plager i avisreklamer og læserbreve samt på de sociale medier med siderne 'Quit Tvangsklasser' på facebook og på YouTube. Sidernes råd findes stadig til brug for de øvrige lister.

De socialistiske partier fremstiller sig som børns og unges beskyttere i store avisannoncer. Men de vil ikke afskaffe tvangsklasser, for de har en anden dagsorden: folket skal proletariseres, så det får behov for socialistisk ledelse. Og tvangsklasser er et effektivt middel til at proletarisere drengene og en stor del af pigerne, så de ikke får uddannelse, men i stedet bliver klienter i en stadigt voksende behandlingsstat, som igen kræver en stadigt voksende skatteudskrivning.

Socialisterne vil derfor gøre alt for at undgå væsentlige ændringer i skolereformen fra 1975. Her valgte man den sovjetiske enhedsskole med dens tvangsklasser i stedet for den Nordamerikanske highskole. Regionens andre partier ønsker heller ikke at tale om tvangsklasser.

Desværre, for netop her er regionernes chance for at overleve.

Regionerne skal blot tage deres egentlige opgave alvorligt, at overflødiggøre sig selv ved at forebygge mangler inden for sundhed og vækst og regional udvikling. Der hovedsageligt er en følge af, at skolens tvangsklasser umuliggør de unges individuelle talentudviklende identitetsarbejde.

Regionerne bør lytte til Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, OECD, der i rapporten 'Læringsmål 2030' opfordrer staterne til at forpligte sig til at hjælpe den lærende til at blive et helt menneske, der kan udvikle sit potentiale og hjælpe med til at skabe en fælles fremtid med trivsel for individer, fællesskaber og planeten. Den lærende skal udvikles til aktør, der kan formulere mål og finde midler til at opnå målet, både i egen skoling og gennem hele livet. Skolen skal derfor anerkende den lærendes individualitet og acceptere, at også skolen selv er del af en læringsproces. Dette kræver et individuelt læringsmiljø, der understøtter og motiverer den enkelte lærende til at forfølge sine interesser, til at forbinde forskellige læringsoplevelser og læringsmuligheder, og til at udforme egne læringsprojekter og læringsprocesser i samarbejde med andre.

Regionerne burde tage OECD's opfordring op, for som mellemlid har regionerne en enestående mulighed for at lægge pres på både kommuner og staten for at sikre, at begge vil efterleve OECD's læringsmål 2030. Fx ved at nedsætte en tværregional OECD-ledet kommission til at nytænke og globalisere Napoleonstidens danske dannelsessystem hele vejen fra førskole til forskerskole.

Begynder skolen at støtte i stedet for at hindre de unges identitetsarbejde, så forsvinder de unges mistrivsel og misbrug og dermed også behovet for ekstra midler og læger. Samtidig bevirker den store skare af talentudviklede unge, at vækst og regional udvikling vil brede sig til hele landet.

For regionerne er arbejdet med at overflødigøre sig selv derfor nøglen til at overleve.

Drop dog munkematematikken og dens mundtlige eksamen

Jyllands-Posten 17.7.2019

Matematik er svært, åbenbart, for i folkeskolen er bestå-grænsen sænket til 16% korrekt besvarelse, og i gymnasiet til 21%. Skal kun hvert sjette eller femte stykke regnes for at bestå, så må matematik da være meget svært.

Tidligere hed faget regning, og da lærte alle stort set alt, så hvad er der sket? Hvorfor har matematikken overtaget regnefaget og gjort det uforståeligt?

Svaret findes på universitet. Et universitet udforsker sin omverden. På nær matematikken, den udforsker kun sig selv. Her lever middelalderens kloster videre i bedste velgående. Her er lange gange med celler hvor 'munkematematikere' sidder og kommenterer hinandens skrifter, som hentes på biblioteket for enden af gangen.

Dagligt holdes der forelæsning for skarer af håbefulde unge, hvoraf mange falder fra eller dumper til den efterfølgende eksamen. Over indgangen står nemlig stadig 'Mange er kaldet, men få er udvalgt (Matthæus 22,14)' og det agter munkematematikken så sandelig at efterleve.

Man har derfor opfundet begrebet 'mængde', så matematikken kan defineres indefra. Herved undgår man nemlig at fortælle, at matematik er opstået udefra. Antikkens grækere brugte ordet som en fælles betegnelse for deres fire naturvidenskaber om mange i rum og tid: geometri, musik, astronomi og algebra. Hvilket også fremgår direkte af ordene: På arabisk betyder algebra at genforene antal, og på græsk betyder geometri at måle jord.

Med reference udadtil er matematik let at lære. Derfor kom mængdebegrebet som en gave fra himlen. Nu kunne munkematematikken leve op til kravet om få udvalgte ved at lytte til Piet Hein: "Vil du med rette ha ry som lærd, så tag det lette og gør det svært." For nu kunne matematikken præsenteres med reference til sig selv, i stedet for til optælling og jordmåling.

Og det bekymrer ikke, at filosofen Russell påviste, at selvreference fører til selvmodsigelse som i det klassiske løgnerparadoks "Denne sætning er usand", der er usand, hvis den er sand; og sand hvis den er usand.

Så i dag begynder gymnasimatematikken typisk med at repetere folkeskolens brøkgregning. Her tvinges de unge til at lære, at en halv plus to tredjedele giver syv sjettedele. Til trods for at alle kan se, at 1 halvdel af 2 æbler plus 2 tredjedele af 3 æbler giver 3 femtedele af 5 æbler, og aldrig vil kunne give 7 ud af 6 æbler. Sådan ændres matematik til 'matematisme', der er sandt indenfor klassen, men sjældent udenfor. Og som begrænser mængden af udvalgte. Hvortil også omdøbning er et effektivt middel.

Fx omdøbes ordet 'regnestykke' til ordet 'funktion'. Der så defineres som en delmængde af at mængdeprodukt, hvor en forskrift til hvert element i den ene mængde knytter ét og kun ét element i den anden mængde.

Oversat til dansk: Et måleinstrument kan kun give ét og ikke to måltal, men dette måltal kan godt komme igen senere. Temperaturen kan godt være 12 både morgen og aften, men måleren kan ikke vise både 12 og 14 samtidigt.

Altså en ren banalitet, men latiniseret i en grad, så den kun kan læres udenad. Hvad lærerne da også forlanger, at de unge skal gøre til den mundtlige eksamen i matematik. For her optræder en udefrakommende censor fra en anden skole.

Censor kan være flink, men kan også udføre inkquisition for at påse, om munkematematikkens forskrifter nøje overholdes. Den mundtlige eksamen tvinger derfor læreren til at undervise lige efter bogen. Og gentage bogen når de unge efterspørger en forklaring, som de kan forstå. For netop den ordrette gengivelse af bogen vil sikre den gode karakter.

En gymnasirektor gav engang en ærlig beskrivelse af den mundtlige eksamen: ”Med en venlig censor kan en lærer med byger af ledende spørgsmål eksaminere selv en stol til at bestå, forudsat at stolen holder sin mund.” De ledende spørgsmål sikrer nemlig, at stort set ingen dumper til en mundtlig eksamen. Hvilket dog skjules, ved at indberetningerne brændes efter få års opbevaring i skolens kælder uden at være indsendt i kopi til ministeriet.

Resten af verden står uforstående over for, at Danmark har mundtlig eksamen i matematik: ”Matematik er da er regnefag, ikke er snakkefag?”

Men vi fastholder troligt den mundtlige eksamen. For munkematematikken kræver, at de unge skal kunne bevise de formler, de bruger. Til trods for at ingen endnu har fundet eksempler, der kunne modbevise formlerne.

Der går mange undervisningstimer tabt med den gentagne demonstration af, at stort set ingen forstår munkematematikkens latiniserede beviser. Det stjæler så tiden fra, at de unge kan opbygge regnerutiner. Til gengæld fastholder den mundtlige eksamen munkematematikkens jerngreb om skolen, så alle må tro, at matematik virkelig er så svært, at det kræver mange timer. Og helst også flere timer, hvis bestå-grænsen skal løftes fra 21% til det internationale niveau på 70% korrekt besvarelse.

Sandheden er præcis modsat. Matematik er såre simpelt. Algebra betyder som sagt at genforene tal. I verden er der fire slags tal: konstante og variable styk-tal og 'per-tal', som forenes på fire forskellige måder.

Plus og gange forener variable og konstante styktal, og læres i folkeskolen sammen med de omvendte regnearter minus og division. Potens og integralregning forener konstante og variable per-tal, og læres i gymnasiet på henholdsvis C- og B-niveauet sammen med deres omvendte regnearter, rod og logaritme og differentialregning.

For at skjule denne enkelhed har munkematematikken bandlyst ordet per-tal. Dette til trods for at per-tal findes overalt i omverdenen og i naturvidenskaberne, som kroner per kilogram, som meter per sekund, som kroner per euro, som væg-længde per gulv-længde i trekanter. Og som brøker og procent, hvis enhederne er ens: 3 kroner per 5 kroner er $3/5$, og 3 kroner per 100 kroner er 3%.

Det er utroligt let at regne med per-tal. Koster det 4 kroner at købe 3 kg, er pertallet $4\text{kr}/3\text{kg}$. Skal man i stedet købe 15 kg, optælles 15 blot i 3ere, så mange gange betales 4 kroner.

Det er også let at sammenlægge per-tal: Skal man blande 2 kg á $3\text{kr}/\text{kg}$ med 4 kg á $5\text{kr}/\text{kg}$, kan styktallene plusses direkte til 6, men per-tallene skal først opganges til krone-tal før de plusses. Men gangning giver arealer, så per-tal plusses altså som arealer, hvilket kaldes integralregning.

Og konstante per-tal plusses let ved gentaget gangning: 200 kroner plus 7 år á 5% giver 200 ganget med 105% syv gange.

B-niveauet arbejder så med variable per-tal: En bold falder med voksende meter/sekund-tal, så hvor mange meter tilbagelægges på tre sekunder? Også her skal per-tallet opganges til meter-tal, hvilket igen giver arealer. Der er nu mange små arealer at plusse, men det klares let. For kan arealet skrives som en tilvækst, kan man udnytte, at mange små tilvækster tilsammen giver én stor tilvækst, der så kan beregnes som differensen mellem slut-tal og begyndelses-tal, og som derfor kaldes differentialregning.

Siden gymnasireformen i 2005 har det flere gange været diskuteret, om den nye regneteknologi kunne gøre matematik B tilgængeligt for flere unge. For ti år siden skrev jeg således artiklen 'Med per-tal består alle matematik B'. Det var her, jeg opdagede, at per-tal er bandlyst, da de afslører matematikkens

enkelhed. Matematiklærerne nægtede at optage artiklen i deres blad, og den måtte ikke uddeles ved de afholdte møder om matematik B. Den blev derfor indlagt på MATHeCADEMY.net sammen med gratis materiale til regne- og projektmatematik. Her findes også mit bidrag om per-tal til den internationale konference om læseplaner, der blev afholdt i november i Japan.

Den lave bestå-grænse viser, at kun få kan bestå eksamen i munkematematik, hvis man kalder mange ved at gøre dens B-niveau obligatorisk.

Det er derfor på tide at erstatte munkematematik med regnematematik. Og forbyde bevismatematik til den mundtlige eksamen, så denne i stedet kan bruges til at fremlægge projekter i anvendelse af matematik; herunder projekter i organisationsanalyse, der bruges overalt til at optimere samfundets forskellige processer.

Og på tide at ansætte professorer i undervisning i regnematematik.

Da grammatikken invaderede matematikken

Jyllands-Posten 4.8.2019

“There is something rotten in the state of Denmark”, sagde Hamlet for tusind år siden. Desværre døde han, inden han nåede at ordne det, så problemet er her stadig.

Danmark har ellers skabt verdens dyreste skolesystem, så de unge kan konkurrere internationalt inden for fremtidens fire STEM-fag: Science, Technology, Engineering og Mathematics.

Man kunne derfor forvente, at efter 12 år i verdens dyreste skole vil den danske ungdom ligge langt over de 70%, som er den internationale bestå-grænse i matematik. Men desværre, den danske bestå-grænse er i stedet halveret fra 40% til 20% på 15 år.

Et besøg i en tilfældig afgangsklasse vil hurtigt afsløre, at årsagen: Verdens dyreste skole slås med fire hovedproblemer, der noget overdrevet er: læreren har ryggen til eleverne, der stort set alle er piger, hvoraf kun få er aktive, og hvoraf ingen er gravide.

Drengene er fraværende. I den daglige undervisning fordi de er to år bagud i modenhed. Men også tit fysisk. For alle ved jo, at terminskaracteren kun må afspejle aktiviteten ugen forinden. Hvor alle så møder op, punktligt og med hånden i vejret, så nådes-karakteren 02 kan fordobles.

Og alle ved jo, at man ikke bliver bortvist fra en skole, der finansieres med statslige persontilskud. Og som derfor har ansat inspektører til at fastholde drengene. Hvilket ikke er særlig svært. For skolerne konkurrerer på festkultur, og de færreste drenge har noget imod, at de som kompensation for manglende læring og opmærksomhed fra pigerne kan få lov til at drikke sig til en studentereksamen.

Pigerne er inaktive. De fleste sidder med hovedet på armen, eller med armene over kors. Nogle stirrer ned, sandsynligvis på deres mobiltelefon. De fleste ser opgivende ud. De har sikkert affundet sig med den manglende forståelse. For de ved, at det næsten er umuligt at dumpe til en mundtlig eksamen. Her er censor nemlig en lærer fra en anden skole, som har de samme forståelses-problemer. Og læreren har altid bygger af ledende spørgsmål klar, hver gang man går i stå til eksamen.

Kun den yderste pige på første række har en blyant i hånden. Men blyanten er løftet fra papiret. Og ansigtsudtrykket viser tydeligt, at hun forgæves bestræber sig på at forstå, hvad læreren gennemgår - med ryggen til klassen.

For læreren har hele sin opmærksomhed vendt mod tavlen. Lærerne lærer ganske vidst, at de altid skal have ansigtet vendt mod klassen, som de skal forsøge at aktivere. Men læreren ved også, at det, der tæller til den mundtlige eksamen, er at eleverne kan gengive lærebogen ordret. Derfor anvender læreren tit en ordret gengivelse af bogen i sin undervisning. Også når de unge stiller standardspørgsmålet: ”Vi kan se, at du følger bogen. Men er du venlig at forklare os den, så vi kan forstå den?” Der sker så ofte det, at læreren endnu engang gentager, hvad der står i bogen. Og derved reelt vender ryggen til klassen og henviser til den del af lærebogen, der allerede er skrevet ned på tavlen.

Og det er læreren helt rolig ved. Vel vidende, at alle elever kan hjælpes igennem den mundtlige eksamen med tilpas mange ledende spørgsmål. Og at bestå-grænsen til den skriftlige eksamen sænkes, indtil tilpas mange kan bestå.

Siden Napoleonstiden har Europa brugt et embedsrettet, linjeopdelt skolesystem med alders-stavnsbånd og tvangsklasser med ti veldokumenterede plager: klassestøj og mobning og fravær, bundkarakterer og snyd og druk, privatskoler og vikarer og drengeproletarisering grundet forsinket modenhed. Samt endelig en europæisk befolkningsnedgang med en halveringstid på 50 år, da hvert par kun afleverer $1\frac{1}{2}$ barn, der så afleverer 1 barn i næste generation. Modsat holder Nordamerika sin befolkning konstant med 2,1 barn per par. For her har skolerne som formål at afdække og udvikle den unges individuelle talent gennem selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold fra syvende klasse. I stedet for at drukne de unges identitetsarbejde i årgangstvang.

Men hvorfor er det så særlig slemt med matematik? Fordi den mistede sin jordforbindelse, da den blev invaderet af sin grammatik for ca. 50 år siden. Antikkens grækere brugte ordet matematik som en fælles betegnelse for deres fire videnskaber om Mange i rum og tid: geometri, musik, astronomi og algebra. Derfor bestod faget længe af algebra og geometri. Og dengang lærte næsten alle at regne med tal og bogstaver, samt tegne og måle på figurer. I dag lærer kun få at 'matematikke'.

Ligheden mellem vores to sprog, tale-sproget og tal-sproget, var dengang bevaret. Begge bruger sætninger med grundled, udsagnsled og prædikat: bordet er rødt, totalen er 3 4ere. Og begge har et metasprog, en grammatik, der beskriver sproget, der beskriver verden.

Modersmål og regning lærtes gennem kommunikation om verden, altså igennem itale- og ital-sættelse af ting og hændelser. Først efter at sproget var lært, begyndte man at tale om sproget med grammatik og matematik.

Fremmedsprog fungerede modsat. Her blev sproget lært sammen med sin grammatik. Eleverne blev derfor gode til at læse og skrive, men ikke til at samtale. Derfor kom der en sprog-revolution: Fremmedsprog skal nu læres som modersmålet, ved naturmetoden gennem kommunikation og dialog med andre om verden. Altså, sprog skal læres før sin grammatik, ikke med, og da slet ikke efter sin grammatik.

Revolutionen inden for tal-sproget gik i modsat retning. Regning skulle nu læres efter sin grammatik, der blev defineret ud fra et såkaldt mængde-begreb. Og som derved blev fremstillet som eksempler på abstraktioner i stedet for som abstraktioner fra sproglige eksempler.

Et 'regnestykke' blev således omdøbt til en 'funktion', der blev defineret som et eksempel på en mængderelation, hvor førstekomponent-identitet medfører andenkomponent-identitet. Hvilket vist kan kaldes en latinisering af den banalitet, at en beregning selvfølgelig kun giver ét resultat.

Indlært som et fremmedsprog, og efter sin grammatik, bliver tal-sproget abstrakt og svært - hvad fagets lave bestå-grænser da også vidner om.

Indlært gennem kommunikation vil derimod afsløre fagets enkelhed, så alle kan lære alt. Geometri er græsk og betyder jordmåling. Algebra er arabisk og betyder at genforene tal. Og er skabt af fagets fire basale forenings-spørgsmål: Hvad er totalen af 1kr og 2kr? Hvad er totalen af 3kr 4 gange? Hvad er totalen af 5% 6 gange? Hvad er totalen af 7kg á 8kr/kg og 9kg á 10kr/kg?

Her kan styktallene 7 og 9 plusses direkte, mens per-tallene 8 og 10 først skal opganges til krone-tal, hvilket giver arealer.

Hertil kommer de omvendte opdelings-spørgsmål som fx: 60kr er totalen af 5kr hvor mange gange?

Heraf ses, at der findes fire typer tal i verden: konstante og variable styk-tal og per-tal, der forenes af hhv. gange, plus, potens og areal-regning, også kaldet integralregning.

Desværre har gymnasimatematikken forbudt ordet per-tal, skønt den netop handler om konstante og variable per-tal, som påvist i mit bidrag til den internationale læseplanskonference i Japan i november.

Skal bestå-grænsen op på internationalt niveau, skal matematik præsenteres som et tal-sprog med tilhørende kvantitativ litteratur, regnemodeller, både naturvidenskabens faktiske og socialvidenskabens fiktive modeller.

Derfor bør bevistvang forbydes til den mundtlige eksamen: Hvad nytter det at bevise formler, som århundreders brug aldrig har modbevist? I stedet bør eleverne fremlægge og vurdere egne og andres regnemodeller.

Samtidig bør man udnævne professorer i regnematematik med erfaring fra klasseværelset, så vi undgår flere professorer udsendt fra universiteternes grammatiske afdelinger for at sikre, at bevisførelse og grammatik er korrekt i mindste detalje.

Kort sagt, Danmark bør gøre som Sverige, som ved skolesystemets sammenbrud bad OECD om hjælp, hvilket førte til rapporten 'Improving schools in Sweden'.

Danmark bør derfor hurtigst muligt nedsætte en OECD-ledet skolekommission, så skolen tilpasses 'OECD Learning Framework 2030' med 'personaliserede læringsmiljøer' fra førskole til forskerskole.

Fra sort til grøn skole

Jyllands-Posten 21.1.2020 og Berlingske 23.1.2020.

Skolesystemets sammenbrud her i 2020 et til at få øje på. To undersøgelser viser, at der mangler viden og færdigheder i folkeskolen og på gymnasiet, hvor man kan bestå eksamen i matematik ved at regne hver sjette og hvert fjerde stykke korrekt.

Forud gik der ellers to reformer.

Gymnasireformen i 2005 skulle give eleverne almen studieforbereelse - et nyt fagområde, der dog hurtigt forsvandt igen.

Og i 2014 blev skoledagen 2 timer længere i folkeskolen for at løfte kernefagene dansk og matematik. For verdens dyreste skole skulle også gerne være verdens bedste, og ikke overgå af Singapore, Finland og Ontario i de internationale undersøgelser.

Derfor rejste landets skoleeksperter til Singapore i samlet skare for at udarbejde en plan, der dog ikke duede, da eleverne var for forskellige. Så rejste de til Finland for at lave en ny plan, der heller ikke duede, da lærerne var for forskellige. Så rejste de til Ontario og vendte hjem med en tredje plan: skoledagen skal gøres to timer længere uden ekstra løn til lærerne.

Forventningerne var store, men blev så punkteret af den netop udkomne undersøgelse. Derfor kaster ekspertskaeren nu håndklædet i ringen.

Synd, for ministeren skal blot sætte sig i samme klasselokale i Ontario to dage i træk. Første chok kommer i frikvarteret. Læreren bliver siddende, og eleverne forlader lokalet til forskellige halvårshold. Så stamklasser findes ikke. Og lærerne stortrives i egne lokaler, hvor de formidler deres hovedfag til de samme 5-6 forskellige hold, der kommer tilbage dagligt.

Den nordamerikanske skole ser nemlig i hver enkelt elev et talent, som det er skolens opgave at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold med afsluttende ros: "Godt job, du har talent, du skal have flere hold" eller "Godt forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt. Bedre held næste halvår."

Et tilsvarende holdopdelt dansk skolesystem er beskrevet på Mellemskolen.net, bl.a. i 'Naturvidenskab, matematik og økonomifag 2020', der besvarer prisopgaven 'Naturvidenskab, dannelse og kompetence', som Dansk Center for Naturvidenskabsdidaktik udskrev år 2000.

Min besvarelse er en forudsigelse af et skolesammenbrud i 2020, hvor ministeriet så løser krisen ved at udskrive en konkurrence:

"I forbindelse med den tiltagende globalisering er vort dannelsessystem nu blevet omlagt, så det følger international standard. Der udskrives derfor en konkurrence blandt læseplansarkitekter. Besvarelsen skal indeholde følgende elementer: 1) En analyse af dannelsens historiske udvikling og nuværende

situation. 2) Læseplaner for den kommende ungdomsskole. 3) Eksempler på skitser til udfyldelse af læseplanerne. 4) Eksempel på en fremstilling over for offentligheden, f.eks. i form af en kronik.”

Videre skriver ministeriet: ” Den egentlige skolepligt udvides fra 9 til 12 år, så alle gennemgår en tolvårig almen uddannelse med praktiske og teoretiske elementer inden valg af professionsretning. Ungdomsskolens integration af folkeskole og gymnasium forebygger overgangsvanskeligheder mellem folkeskole og gymnasium. Ungdomsskolen skal ikke mere være studieforberedende, men studieorienterende, idet det egentlige studieforberedende år flyttes fra gymnasieniveau til de studierettede collegers første år. Her gives der gennem tre basisuddannelser dels en introduktion til naturvidenskabelige, humanistiske og samfundsvidenskabelige erhvervs- og studieområder, dels en grundlæggende studieforberedelse inden for disse områder.”

Endelig gives en beskrivelse af den nye lærertype: ”Læreruddannelsen er en integration af de nuværende pædagog-, folkeskolelærer- og gymnasielæreruddannelser. Læreruddannelsen er en 4-5årig collegeuddannelse. Efter basisåret gennemgår alle lærere et fælles grundpædagogisk år. Herefter vælges hvilket modul man vil undervise på. Til modul 1, børnehaven, kræves en bred pædagogisk og tværfaglig orientering. Til modul 2, børneskolen, kræves desuden et fagligt årsmodul. Til modul 3, mellemskolen, kræves to forskellige faglige årsmoduler. Til modul 4, ungdomsskolen, vælges tre forskellige faglige årsmoduler. Eventuelt vælges kun to fag, hvoraf det ene så omfatter to årsmoduler. Lærere på modul 5, college, uddannes på masterniveau. Lærere på modul 6, universitet, uddannes på forsker-niveau. De faglige moduler leveres af de respektive universitetsfag. Den skitserede læreruddannelse gør lærerjobbet så smidigt, at lærere vil kunne skifte til naboniveauet efter 1-2 års efteruddannelse, der eventuelt kan tages som fjernundervisning. Der er to typer collegers. Erhvervsrettede toårs collegers svarer til de nuværende erhvervsskoler og fører frem til et praktisk erhverv inden for handel, kontor, håndværk, omsorg mm. Studierettede fireårs collegers svarer til de nuværende centre for kortere eller længerevarende videregående uddannelser, samt de nuværende universiteters bachelor-del.”

Besvarelsen indeholder også en beskrivelse af gymnasiernes ændring fra ekko-skoler til kompetence-skoler, og forudsiger en gymnasiereform i 2002, der dog først kom i 2005: ” Når eleverne skal have medindflydelse på emnevalg og arbejdsangang, kan man ikke længere opretholde forestillingen om en fast liste af kvalifikationer. Det er her kompetencebegrebet dukker op. Med elevernes ansvar for egen læring og med elevernes og lærernes flytning fra klasseværelse til PC-skærm havde skolen faktisk opgivet sit ærinde. Men ved at blive stedet hvor eleverne udvikler en række kompetencer kunne skolen retfærdiggøre sin fortsatte eksistens. De forskellige fag begyndte derfor at beskrive sig i kompetencetermer. ”

Herefter beskrives hvordan elever oplevede kompetenceskolen.

”Kompetence-skolen var et dejligt sted at være. Globaliseringens krav om at 95% skulle gennemføre en ungdomsuddannelse sammenholdt med finansiering gennem elevtilskud bevirkede, at skolerne ikke bortviste passive elever. Med projektarbejdet trak lærerne sig tilbage fra klasseværelset til lærerværelsets kontorafdeling. Eleverne var naturligvis velkomne til at kontakte lærerne, men dette skete oftest via e-mail og konferencer. Skolerne udviklede sig efterhånden fra læresteder til væresteder, dvs. til rene varmestuer med ubegrænset internetadgang, hvor elever kunne dække deres sociale behov ved samvær i kantinen og på nettet.”

Endelig forudsiger besvarelsen, hvordan de fleste elever består kompetence-skolen.

”I ekko-skolen kunne man bestå med udenadslære og afskrift. I kompetence-skolen gjorde internettet det lettere, idet projektrapporter kunne sammenstykkedes direkte af tilfældigt downloadede internetsider, eller ligefrem downloades direkte. Der gik sport i at downloade eksisterende besvarelser og derefter redigere dem, så de fik udseende af at være eget produkt.”

Det er netop en sådan holdopdelt skole, der anbefales i rapporten ’Læringsmål 2030’ skrevet af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, OECD. Som siger, at skolen skal anerkende den lærendes individualitet og tilbyde individuelle læringsmiljøer, der understøtter og motiverer den enkelte lærende. Altså en holdopdelt grøn skole med individuel vækst i stedet for en sort skole, hvor identitetsarbejdet visner på grund af stavnsbånd til alderstrinnet.

Så ministeren bør give eksperterne et års orlov og nedsætte en OECD-ledet skolekommission til at globalisere den danske skole fra førskole til forskerskole. Det var netop OECD, der hjalp med rapporten "Improving Schools in Sweden", da det svenske skolesystem brød sammen for fem år siden.

Før Europa dør af en overdosis af institutioner

Jyllands-Posten 9.3.2020 og Berlingske 13.3.2020

Europas socialliberale demokratier er ved at uddø. Der fødes 1½ barn per par, der så afleverer 1 barn i næste generation, altså en halvering på 2 generationer. Så om 100 år er Europas befolkning halveret to gange fra ca. 800 mio. til 200 mio., et svind på 6 mio. om året, tæt på hvad der forsvandt under sidste verdenskrig. Modsat hos de europæere, der flyttede til Nordamerika. Her er holdes befolkningstallet stabilt med et fødselstal på 2,1 barn per par.

Forskellen? Nordamerika hylder princippet 'Freedom under God' og undlader derfor at oprette overflødige institutioner til at løse problemer i fællesskab og uden konkurrence. Europa er derimod ved at segne under en overdosis af institutioner, som det er nærmest umuligt at nedlægge, da de netop sikrer deres overlevelse og vækst ved, at det oprindelige mål ikke nås. Og som nu er i gang med effektivt at udrydde befolkningen.

Skal Europa bevares, skal demokratiet afskaffe de fleste af sine institutioner. Ellers bliver det selv afskaffet og erstattet af et 'epistokrati', som forudsagt i David Runcimans bog 'Sådan ender demokratiet'. Altså et vidensstyre, der overlader magten til epistokraterne, de bedrevidende, eksperterne.

Og så har socialisterne nået deres mål, proletariats diktatur, med en genneminstitutionaliseret stat, der styres af en embedsklasse uddannet på Napoleonstidens embedsrettede dannelsesskoler. Og med en folkeskole, som med stavnsbånd til årgangen skaber tvangsklasser, der proletariserer drengene og halvdelen af pigerne med sine ti veldokumenterede plager: Støj og mobning fordi de samme unge tvinges til at være sammen time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis. Konsekvensen er øget fravær, som igen medfører snyd og bundkarakterer til prøver, så afgangseksamen i matematik kan bestås ved blot at regne hvert sjette stykke korrekt, samt druk og narko for at dulme den manglende identitetsudvikling af det personlige talent. Hertil kommer udbredt drenge-mistrivsel, da de er to år bagud i modenhed. Resultat er så vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklasserne. Samt den omtalte halveringstid på 50 år for Europas befolkning.

Dannelsesskolen blev skabt i Preussen for at kvæle det franske demokrati. Først havde man forsøgt med militær magt, men den unge republik forsvarede sig med en stærk centraladministration og eliteskoler. Samt en hær af frivillige der vidste, at et nederlag ville betyde farvel til frihed, lighed og broderskab. Med det resultat, at Napoleon nu stod i Berlin.

Den preussiske konge indkaldte derfor Humboldt til et møde: Frankrig har succes med at mobilisere sin befolkning, så det må vi også gøre. Du skal derfor skabe en dannelsesskole, der bygger på Hegels antioplysning. Skolen skal opfylde tre formål. Den skal ikke oplyse, for så ønsker befolkningen demokrati som i Frankrig. Den skal i stedet indpode nationalisme, så befolkningen ser sig som et folk, der får identitet ved at bekæmpe andre folk, især det franske. Endelig skal skolen udsortere folkets elite til en ny stærk centraladministration. Og eliten skal dannes, så den kan færdes ved hoffet.

Efter Napoleons nederlag spredte den preussiske antioplysende embedsrettede dannelsesskole sig til resten af Europa, hvor den stadig findes, også efter overgangen fra landbrug til industri. Her opstod en talrig arbejderklasse, som skabte socialistiske partier, der så folkeskolen som et perfekt middel til deres endemål, proletariats diktatur.

Så efter at have kuppet ungdomsoprøret i 1968 sørgede socialisterne for, at vi i 1975 fik en tiårig enhedsskole efter sovjetisk model, så individet stadig kunne tjene staten ved at uddanne sig til et af dets embeder i den offentlige eller private sektor. Hvor vi ellers havde chancen for at vælge en skoleform, hvor staten i stedet støtter individets identitetsarbejde med selvvalgte halvårshold ligesom i Nordamerika, hvor det liberale demokrati har ført valgfrihed helt ind i skolen.

Den fireårige highskole antager således, at der bor et talent i hver enkelt person. Den unge hilses derfor velkommen med respekt: "Alle har et talent. Sammen skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent gemmen selvvalgte boglige eller praktiske daglige halvårshold med en lærer, som kun underviser i ét fag, hjertefaget. Som vil forsøge at smitte dig med sin faglige begejstring. Og som roser dig for at have talent, eller for at have mod til at prøve noget ukendt, fx håndværk eller fremmedsprog. Du sikres et højt fagligt udbytte ved at skulle opnå mindst 70% af de tildelte point for fremmøde, aflevering, delprøver, mm. Ellers må du afprøve et andet halvårshold."

Europas fremtid afgøres derfor af valg af skoleform.

Den socialistiske skole vil proletarisere befolkningen med årgangs- og klassetvang, så den får behov for hyppig behandling på statens utallige institutioner forvaltet af en socialistisk elite, som kommer fra privatskoler, og som på et tidspunkt vil indføre fødepligt for alle kvinder: to børn som 18årig i det første ægteskab, og to børn som 36årig i det andet ægteskab med nye gener.

Den liberale skole vil oplyse barnet om sin omverden, og den unge om sig selv og sit talent ved at bruge selvvalgte halvårshold på highskolen, på de toårige diplom- og de fireårige bachelor-colleges. Drengene elsker at regne, og med selvvalgte halvårshold vil hver anden dreng være ingeniør som 22årig. Og som 25årig have et job, en partner og de tre børn, der sikrer et stabilt befolkningstal: én til mor, én til far og én til staten.

Europa og demokratiet er således begge truet af overdreven socialisme. Der er derfor brug for et stærkt antisocialistisk liberalt parti, som også er epistokratisk ved kun at opstille kandidater, der har gennemgået partiets fire grundkurser: i liberalisme, i økonomi, i energi, og i videnskapital.

Kurset i liberalisme bygger på objektivisme som formuleret af Ayn Rand, der som 20årig flyttede fra det socialistiske Sovjet til det liberale USA i 1925. Objektivisme anviser, hvordan jeg kan skabe en tilværelse baseret på fornuft, formål og selvrealisering. Verden er objektiv og kan erfares ved hjælp af fornuften, som også bruges til at realisere mit individuelle talent, dog uden at udnytte andre til egne formål. Fælles mål nås gennem fri konkurrence og mindst mulig brug af offentlige institutioner.

Kurset i økonomi omfatter mikro- og makro-økonomi samt forskellen på socialistisk planøkonomi og liberal markedsøkonomi, med hovedvægt på statens rolle i det økonomiske kredsløb. Kurset i energi omfatter fordele og ulemper ved de forskellige energiformer med særlig vægt på kernekraft som grøn energikilde. Kurset i videnskapital omfatter forskellen på antioplysende linjeopdelte dannelsesskoler og holdopdelte oplysningskoler med særlig vægt på OECD's learning framework 2030, som netop anbefaler individuelle læringsforløb.

Netop som epistokrater kan et antisocialistisk liberalt parti oplyse vælgerne om perspektivet ved at stemme socialistisk: Europas selvudryddelse eller tvungen fødepligt for kvinder. Alt sammen på grund af overdreven institutionalisering. Og på grund af en skoleform, der bruger tvangsklasser til at kvæle den unges identitetsarbejde i stedet for at støtte det med selvvalgte halvårshold.

Fremtiden tilhører epistokratiske partier, som tænker på andet end at holde de andre fra magten, og som bruger viden til at få socialisterne stemt ud af folketinget. Ellers må demokratiet begrænses ved helt at forbyde socialistiske partier for at forhindre Europa i at uddø.

Regnemodeller, fakta eller fiktion

Jyllands-Posten 14.4.2020 og Berlingske 16.4.2020 og Information 20.4.2020

Krige er for vigtige til at overlade til generaler, sagde den franske premierminister Clemenceau. Tilsvarende kan man sige, at regnemodeller er for vigtige til at overlade til matematikere.

Regnemodeller bruges mange steder, fx ved epidemier. Som kvantitative fortællinger er regnemodeller i familie med kvalitative fortællinger. De første giver os et tal-sprog til at itale-sætte verden, de sidste giver os et tale-sprog til at itale-sætte den. Og begge sprog har et sprog om sproget, en grammatik. Tale-sproget læres før sin grammatik, tal-sproget efter sin grammatik med fatale følger i form af mangelfuld læring og anvendelse.

Kvalitative fortællinger findes i to former, fakta og fiktion, rapporter og noveller. Tilsvarende med kvantitative regnemodeller. To eksempler vil vise forskellen.

Når jeg opsparer 2kr dagligt i 30 dage, siger regne-modellen $y = k \cdot x$, at $y = 2 \cdot 30 = 60$, altså at jeg har opsparret 60 kr. Her er regne-modellen en fakta-model, da begge tal er faktiske. En fakta-model kan også kaldes en 'når-så-model'. Fakta-modeller bruges til at forudsige, hvad der sker fremover.

Hvis jeg opsparer 2kr på regnvejrsdage i 30 dage, vil regne-modellen give forskellige resultater alt efter, hvor mange regnvejrsdage jeg antager, der vil blive. Her er regnemodellen en fiktions-model, da der indgår et fiktivt tal, der bygger på en antagelse. En fiktions-model kan også kaldes en 'hvis-så -model'. En fiktions-model kan altså ikke forudsige, men kan opstille forskellige scenarier.

Fakta-modeller anvendes inden for naturvidenskab til at forudsige fx fuldmåne; samt inden for økonomi til at forudsige købsudgifter, gældsposter ved konstante renter mm.

Fiktions-modeller anvendes, når der optræder valg eller tilfældigheder. Hverken befolkningstal eller aktiekurser kan således forudsiges.

Smitte mellem mennesker kan beskrives med både fakta- og fiktions-modeller.

Hvis 1 smittet smitter 2 personer første uge, der hver smitter 2 personer næste uge, vil der den tredje uge smittes $2 \cdot 2 \cdot 2 = 8$ personer. Denne vækstform kaldes en eksponentiel doblingsvækst med en doblingstal eller smittetryk R på 2, hvilket svarer til en vækstprocent på 100%. Et typisk smittetryk for Ebola og Sars er hhv. 2 og 4. Men afhænger ellers af, hvor mange der er samlet og hvor længe, så en halvering af gruppestørrelse og samværstid vil begge halvere smittetrykket.

Et smittetryk på 1 betyder samme antal ny-smittede hver uge; og et smittetryk på $\frac{1}{2}$ betyder en halvering af antallet af ny-smittede. Og et smittetryk på nul betyder, at smitten er forsvundet.

Smittetrykket vil falde, men hvordan og afhængigt af hvad? Her bliver fakta-modellen til en fiktions-model.

Standardmodellen antager, at doblingstallet falder jævnt med voksende smitteflok. Modellen skal derfor bruge tal for flokkens startværdi og maksimale størrelse, samt for smittetrykkets startværdi. Disse tre tal kan findes, når man har tre målinger. Men desværre indgår der et ukendt mørketal i smitemålinger, hvilket gør standardmodellen upålidelig. Og desuden er det antallet af senge, man ønsker beregnet.

Man kunne derfor benytte en alternativ model, som i stedet antager, at doblingstallet falder jævnt med tiden. En sådan model kan på et regneark opstilles på knap fem og højst ti minutter.

I modellen indgår to politisk valgte tal, et starttal for doblingstallet, samt et sluttidspunkt, hvor doblingstallet er faldet til nul, så epidemien er ovre. Man kan fx vælge at starte med doblingstallet 4 og med en epidemilængde på 10 dobbelt-uger, under antagelse af at et typisk sengeophold varer to uger.

Denne tids-baserede epidemi-model viser, at antal senge vokser fra 1 til sit maksimum 1189 efter 8 perioder, samt at der i hele epidemiperioden har været brug for 4635 senge. Om dette er nok til at sikre flokimmunitet, må en anden model afgøre.

Modellen viser også stor følsomhed over for ændringer i de politisk valgte tal. Hvis doblingstallet ændres med 1%, vil de to sengetal ændres med ca. 8%. Man skal derfor undgå alt for store ændringer i de to faktorer, der bestemmer doblingstallet, gruppestørrelse og samværstid.

Man kunne fx begynde med en halvering af begge i stedet for helt at nulstille dem. Man kunne således begynde med at holde lukket hver anden eller tredje dag, og i skolerne kunne klasserne mødes skiftevis. De målte sengetal ville så vise, om der er behov for yderligere ændringer af en eller begge faktorer. Eller hvor lang tid, epidemien vil vare med det valgte doblingstal.

På denne baggrund kan det undre, at staten har valgt nulstilling i stedet for en procentvis reduktion. Samt at staten bruger eksperternes standardmodel og undlader selv at bruge den alternative model.

Begge modeller er jo fiktions-modeller, der bygger på antagelser. Man bør så vælge den enkleste ifølge det videnskabelige princip, der kaldes Occams rasekniv. Og uden troværdige smittetal er den smitteflok-

baserede standardmodel mangelfuld. Og ufleksibel, da man ikke kan ændre på, hvordan doblingstallet falder. Modsat bygger den tids-baserede model på troværdige senge-tal, og her kan formlen for doblingstallets fald hurtigt ændres.

Så hvorfor stole blindt på en upålidelig model?

Fordi krigen mod virusset er overladt til generalerne. Eller mere præcist, fordi matematikken har monopol på regnekunsten.

Og matematikken styres benhårdt af universiteternes 'mængde-matik', der forlanger, at begreber forklares som eksempler på det abstrakte mængde-begreb, og ikke ved de konkrete eksempler, hvorfra de oprindeligt blev abstraheret.

Tal-sprogets kerne-begreb er regnestykket. Der findes to slags regnestykker, fakta-stykker og fiktions-stykker. Et fakta-stykke som ' $2+3 = ?$ ' kan udregnes straks. Et fiktions-stykke som ' $2+x = ?$ ' kan først udregnes, når det ukendte tal kendes. Fiktions-stykker udtrykkes derfor ved scenarier med tabeller, der evt. kan tegnes som kurver. Fiktions-stykker kaldes også funktioner.

Man kunne så forvente, at skolen forklarer funktionsbegrebet med eksempler: En funktion er for eksempel regnestykket $2+x$, men ikke $2+3$. Men mængde-matikken vil det anderledes.

Den bruger kun top-down definitioner: En funktion er et eksempel på en delmængde i et mængdeprodukt, hvor første-komponent identitet medfører anden-komponent identitet. Hvilket blot er en latinisering af den banalitet, at én måling naturligvis kun kan give ét måleresultat.

Samtidig afviser den betegnelsen regne-model. Der må alene tales om matematik-modeller, der alle er af samme type, hvorfor det anses for meningsløst at skelne mellem fakta- og fiktions-modeller.

Endelig forlanger den, at regnestykkers følsomhedstal omtales som funktioners differentialkvotient.

Men, det moderne samfund bygger på naturvidenskab, der ingen bygger på formler og fakta-modeller. Der var derfor et ydre pres på gymnasireformen i 2005. Nu skulle modeller ind i matematikundervisningen, både til dagligt og til den mundtlige eksamen, der skulle omlægges fra at bevise formler til i stedet at bruge formler til at opbygge modeller, der så skulle forklares og forsvares over for en direktør og en bestyrelsesformand i form af lærer og censor.

Men igen greb mængde-matikken ind. Til den mundtlige eksamen skulle der være valgfrihed, så lærerne kunne fortsætte med at afholde bevis-eksaminer. Og ordet model blev erstattet af ordet projekt, for så kunne man bare lave bevis-projekter inden for matematikken selv.

Så landet forblev uoplyst om forskellen på fakta- og fiktions-modeller. Og staten fik kun forelagt standardmodellen, da der skulle regnes på konsekvenser af indgreb mod epidemien.

Så til trods for at den tids-baserede fiktions-model advarer mod for kraftige ændringer, blev procentvis nedlukning erstattet af fuld nedlukning på mange områder. De økonomiske konsekvenser heraf har landet måske råd til én gang, men næppe flere gange.

Så mon ikke tiden er kommet til at ophæve mængde-matikkens monopol på regnekunsten? For eksempel ved at bruge Learning Framework 2030, hvori OECD anbefaler individuelle læringsforløb.

Derfor bør alle ungdomsuddannelser samles i én fireårig highskole med selvvalgte boglige og praktiske halvårshold fra 8. klasse, så de unge frit kan vælge mellem teori-baseret mængde-matik og virkeligheds-baseret regnemodellering.

Naturligvis skal et sprog læres før sin grammatik. Det gælder begge sprog. Og alle har ret til både et tale-sprog og et tal-sprog. Og til at kende forskel på fakta og fiktion.

Normal afstand og hygiejne, og lidt kortere tid

Jyllands-Posten den 1.5.2020

Landet gæstes af en virus. Som dog forsvinder igen, hvis vi følger tre enkle råd: Normal hygiejne og afstand, men i lidt kortere tidsrum, så vi undgår trængsel gennem længere tid.

Vi skal altså udvise normalitet, hvis vi ønsker at opbygge en flokimmunitet, så gæsten forsvinder og ikke forbliver i landet i årevis.

Det fremgår i hvert fald af de to regneformler, der beregner smittetrykket, altså hvor mange personer, en smittet kan smitte. Er det under 1, vil smitten efterhånden forsvinde.

Den første smitteformel er en trefaktorformel, som let kan findes på Google. Formlen finder smittetrykket ved at sammengange tre faktorer: urenhed, samværsantal og samværstid. Og afspejler dermed faren ved at møde det urene i rum og i tid.

Trefaktorformlen er en doblingsformel, der beregner den dobling, smittetrykket vil få ved at doble en eller flere af de tre faktorer.

Smittetrykket vil således stige fra sit startniveau på 2,5 til 20, hvis alle tre fordobles. Og falde til 0,3 ved en halvering af alle tre faktorer.

Doblingsformler kendes fra køreprøven, hvor en fordobling af farten vil firedoble bremselængden, som modsat nedsættes til en fjerdedel ved halv hastighed. Rådet er derfor, at man skal afpasse hastigheden efter forholdene, uden naturligvis at holde helt stille.

Ved smitte er rådet det samme, afpas de tre faktorer efter hinanden. Fordobles én faktor, skal en anden halveres for at holde smittetrykket uændret. Fordobles deltagerantallet, skal mødetiden halveres, og modsat. Så udvis normalitet, og afkort evt. samværstiden en smule.

At holde sig hjemme svarer til at holde stille i sin bil, så kommer man jo ingen vegne. Når man så forlader hjemmet, er smitten der stadig. Og den forsvinder først, når befolkningen har opnået en flokimmunitet med cirka 60% smittede.

I trefaktorformlen handler den første faktor om hygiejne, der kan holdes i ro med håndvask og afspritning.

De to andre faktorer vedrører vores indbyrdes samvær i rum og tid og kan derfor holdes i ro med begrænset gruppestørrelse i begrænset tid. Altså ved at undgå at mange mennesker er tæt på hinanden gennem lang tid.

Afterskiing er et effektivt drivhus til opdyrkning af virus, for her sker en kraftig opdobling af alle tre faktorer. Hvis nogle deltagere drager videre til et stævne med mangedobling af både samværsantal og samværstid, så må man gå ud fra, at også her vil næsten alle deltagere blive smittet.

Det skete således i Herning, hvor der først i marts afholdtes et stort hestestævne over fem dage med cirka 50.000 deltagere, hvoraf flere havde været til afterskiing i alperne.

I begyndelsen af april var der derfor ekstra pres på sygehusene i Vestjylland, og dermed ekstra behov for respiratorer, hvis antal helst skal holdes under 1.000 ifølge myndighederne.

Om dette lykkes afhænger af, hvor hurtigt smittetrykket aftager, når befolkningens immunitet vokser.

Den anden smitteformel beregner, hvordan smittetrykket falder med tiden. Formlen findes i to versioner, den ene bruger periodevækst og et regneark, den anden bruger øjebliksvækst og en formelsamling. De er begge fiktive formler, der bygger på antagelser, og i følge Ockhams rasekniv skal man så vælge den enkleste.

Regnearksmodellen kan opstilles af alle på knap fem og højst ti minutter. For at bruge kendte tal kan man regne på antal senge, hvor data kan hentes fra Sundhedsstyrelsen.

I modellen antages, at smittetrykket falder jævnt fra sin startværdi på 2,5 til nul efter et vist antal perioder. Sættes periodelængden til 5 dage, er der fin overensstemmelse med Sundhedsstyrelsens tal i perioden fra den 16.3. til den 25.3., hvor nedlukningen den 9.3. begynder at gøre sig gældende.

Modellen viser, at flokimmunitet nås efter 20 perioder, altså efter 3½ måned. Efter 12 perioder er sengetallet vokset fra 1 til sit maksimum 878, hvoraf cirka hver femte har bug for en respirator, altså 176, dvs. langt under grænsen på 1000. I hele epidemiperioden vil der være 6290 indlæggelser.

Modellen viser endvidere, at epidemien begyndte midt i februar. Var den opdaget på dette tidspunkt ved at teste personer, der vendte hjem fra virus-drivhusene i alperne, ville den være afsluttet 3½ måned senere, altså i slutningen af maj. Sidst i april ville der være 576 indlæggelser og brug for 115 respiratorer. Til sammenligning var de nuværende faktiske tal 255 og 50.

Modellen antager, at der er behov for 1 seng per 550 smittede. Tallene fra Herning tyder på, at der snarere er tale om 1 seng per 1650 smittede, hvilket da vil føre til fuld immunitet.

Men modellen viser også, at der er en stor følsomhed over for ændringer. Ændres smittetrykket med 1% vil det maksimale antal respiratorer ændres med 14%.

Man skal derfor være meget forsigtig med at foretage alt for store ændringer i normaltstanden, men blot påse, at antal indlæggelser svarer nogenlunde til, hvad modellen forudsiger. Hvis man ændrer en af de tre faktorer, skal man balancere med modændringer i de to andre, så den samlede ændring er nul.

Myndighederne bruger formelsamlingsmodellen, hvor smittetrykket aftager med voksende immunitet. I denne model er følsomheden det halve, hvilket dog stadig anbefaler afbalancerede indgreb.

En tredje smitteformel handler om procenter: Af de smittede bliver kun en procentdel syge, hvoraf kun en procentdel bliver indlagt, hvoraf kun en procentdel kommer på intensiv afdeling, hvoraf kun en procentdel vil kræve respirator. Hestestævnet i Herning giver en enestående mulighed for at bestemme disse procenttal, og dermed for at kunne regne tilbage til antal smittede ud fra antal indlagte. Vi må derfor håbe, at myndighederne sørger for at fremskaffe alle relevante tal fra dette hestestævne.

At banke smittetrykket ned vil ikke bringe flokimmunitet. Vi er derfor nødt til nu at begynde helt forfra og fremover lade os vejlede af de tre faktorer: Normal afstand og normal hygiejne eventuelt afbalanceret med kortere tidsrum.

Så udsæt store og langvarige sammenkomster og lad hvert andet sæde stå tomt i sale og under transport. Smittetallet vil så stige tilbage til sit udgangspunkt. Så skal vi blot vente 3½ måned på, at flokimmuniteten indfinder sig. Og når gæsten ikke mere føler sig velkommen, vil den forlade landet.

Begge regneformler fraråder altså indgreb, der forstyrrer balancen mellem de tre faktorer. Vi skal ikke overdrive renheden, vi skal ikke overdrive den indbyrdes afstand, og vi skal ikke afkorte samværstiden drastisk. Udvis normalitet. Tænk på de tre faktorer, og glem myndighedernes fem råd. Råd 1 og 3 handler om indbyrdes afstand, og resten handler om hygiejnen. Den vigtigste faktor, der er lettest selv at ændre, omtales slet ikke. Når regnefagligheden så tydeligt anbefaler balance, hvorfor har politikerne så valgt nedlukning med henvisning til sundhedsfagligheden?

Viden om sundhed skal naturligvis findes på universitetet, ikke to forskellige steder, der mener noget forskelligt. Derfor bør Statens Serum Institut lægges ind under universitetet, så man fremover benytter de rigtige regnemodeller, og ikke nogle, der rammer helt ved siden af.

Samtidig bør de politiske partier nedsætte egne videnscentre. Næste gang vi får besøg af en virus, vil viden om de to smitteformler straks advare mod ubalancerede indgreb, så den ubudne gæst kan forlade os igen efter 3½ måned. Og så vi kan undgå igen at spille 3½ måned, før vi kommer i gang.

Næste gang kan vi så undgå de enorme udgifter, der er ved at lukke ned, når der kun er behov for at begrænse aktiviteter med en voldsom opdobling af de tre faktorer, urenhed og trængsel og varighed.

Giv dog de unge lov til at dumpe

Weekendavisen den 9.11.2020

Jens er en af de forbløffende mange drenge, der ikke bruger deres studentereksamen til noget. Det var heller ikke lige den, Jens gik efter. Men studenterhuen, der giver status med dens mange hak for antal sixpacks nedsvælget under festerne. Et tal, man kommer langt med under sommerens festivaler, og senere på nattens diskoteker, mens man om dagen arbejder som vikar på en folkeskole.

Og Jens lærer hurtigt at drikke på sine to 3årige ungdomsuddannelser, først på folkeskolen, så på gymnasiet. For det er ikke sjovt at være dreng i en stamklasse, der stavnsbinder den unge til sin årgang, hvor drenge konstant er to år bagud i udvikling.

Stavnsbåndet blev ellers ophævet, da jord var den vigtigste kapitalform, med stor produktionsvækst til følge. I dag er viden så den vigtigste kapitalform. Alligevel opretholder skolen stavnsbånd til tvangsklassen. Som man i årevis tvinges tilbage til, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned. Med så lav produktivitet til følge, at de unge kan bestå eksamen i folkeskolen og i gymnasiet ved blot at regne hver sjette og femte opgave korrekt.

I stamklassen er der så meget uro, at mange sidder med høreværn. Pigerne sidder foran. Jens sidder bagved blandt de få drenge, som ikke har valgt privatskole eller efterskole. Eller valgt fravær, der tolereres, for så længe de bare følger årgangen, kan skolen stadig hæve taxametertilskuddet. Og derfor kan man ikke dumpe, uanset hvor meget eller lidt man lærer.

De fleste fag er snakkefag, hvor pigerne dominerer. Selv regnefaget matematik er blevet et snakkefag. Så drengene sidder nu bagved og larmer. Vikarerne når sjældent om til dem, for de skal først hjælpe dem, der har været fraværende.

Og vikarer er der mange af, for lærerne magter ikke altid at undervise i fag, de ikke er uddannet i. En af vikarerne er en nyuddannet student, der praler med, at han aldrig lavede lektier i gymnasiet, men bare drak sig til en studentereksamen.

Jens forsøgte at følge med i begyndelsen, med holdt op, da han blev mobbet som "flider". I øvrigt kan han nemt klare prøverne, han finder bare svarene på nettet.

Det er ellers dejligt at sidde og kigge længselsfuldt efter pigerne. Men forgæves, for de har allerede kærester i niende klasse, og pigerne i femte klasse er endnu ikke klar til kæresteri.

Året efter går pigernes kærester så på gymnasiet, og snakker nu henrykt om deres fede fester, hvor man får et hak i sin cap, hver gang man drikker en sixpack. Så Jens lærer hurtigt, at det giver identitet at kunne drikke, så det kan ses på kasketten. Derfor går drengene i skarp træning, så de er klar næste år, hvor det er deres tur til at få sig en kæreste blandt pigerne i den nye syvendeklasse. Og pigerne deltager gerne i drukkulturen, der er så omfattende, at danske unge har europarekord i druk.

Kulturen fortsætter så på gymnasierne, hvor fester bruges i den indbyrdes konkurrence om kunderne.

Men igen må Jens konstatere, at klassens piger kun er interesseret i de store drenge, som de gerne opvarter på de mange putte-fester.

På gymnasiet finder Jens hurtigt ud af, at heller ikke her kan man dumpe. Man kan roligt praktisere en 4dags skoleuge fra mandag middag til torsdag middag. Bare man fuldtids møder op i ugen før terminskaracteren, hvor en hånd i vejret vil fordoble bundkaracteren 2 til 4.

Heller ikke eksamen behøver man at frygte. De skriftlige er stort set afskaffet. Store opgaver kan købes på nettet. Og til de mange mundtlige eksaminer bliver man druknet i så mange ledende spørgsmål, at det er umuligt at dumpe. Selv en stol kan bestå, bare den holder sin mund, som lærerne tit joker med.

Drukkulturen kan dog ændres meget enkelt. Borgmestrene kan bede deres skoler følge skolelovens § 25a om holddelt undervisning. Eller folketinget kan genindføre kønsopdelte dumpeskoler med skriftlige prøver. Her vil drengene så opleve, at et pigehjerte også kan vindes med færdigheder i dans og poesi.

Det vil give stabile parforhold, så landet kan bevare sit befolkningstal. For drukbaserede parforhold er så ustabile, at vi er i gang med at udrydde os selv med en halveringstid på mellem 50 og 100 år, eftersom det europæiske fødselstal på 1½ barn per par betyder ½ pige per mormor.

Jens glædede sig ellers til at få hjælp til sit identitetsarbejde: Hvem er jeg, og hvad kan jeg? Som de nordamerikanske republikker støtter med et skoleskift til en high school, hvor lærerne er specielt uddannet til unge, og hvor den unge bydes velkommen med agtelse:

»Alle har et talent. Sammen skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent gennem selvvalgte boglige eller praktiske daglige halvårshold med lærere, som kun underviser i ét fag, hjertefaget. Som vil forsøge

at smitte dig med deres faglige begejstring. Og som roser dig for at have talent eller for at have mod til at prøve noget ukendt. Du sikres et højt fagligt udbytte ved at indsamle mindst 70 pct. af de tildelte point for fremmøde, aflevering, delprøver, m.m.«

Ved skolereformen i 1975 kunne også vi have valgt denne skoleform. I stedet valgte vi en 10-årig enhedsskole efter sovjetisk model. Og fastholdt dermed Napoleonstidens embedsrettede dannelsesskole, indført i Preussen for i hast at skabe en videns-adel til erstatning for den blod-adel, der ikke kunne forhindre Napoleon i at besætte Berlin.

Men datidens landbrugssamfund blev først til et industrisamfund og nu til et informationssamfund, hvor drenge ikke mere skal være karle eller arbejdsmænd, men faglærte og ingeniører. Hvilket dog besværliggøres af verdens dyreste skolesystem.

Kvalitetsuddannelse er det fjerde af FN's 17 verdensmål. Midlet burde være en OECD-ledet skolekommission, der kan globalisere vidensformidlingen fra førskole til forskerskole.

Og som givet vil foreslå et 4årigt bogligt og praktisk realgymnasium fra 8. klasse i overensstemmelse med OECD's Learning Framework 2030, der netop lægger vægt på individuelle læringsforløb à la den nordamerikanske oplysningskoles selvvalgte halvårshold.

Og som naturligvis vil genindføre skriftlige prøver og dumpning.

Fem skandaler stoppet med tre indgreb og to kommissioner

Jylland-Posten 28.7.2022

Før et valg lover partierne reformer uden at være særlig konkrete. Synd, for opstillede kandidater burde have bestået et grundlæggende sociologikursus. Her udpeger ledende sociologer som Mills og Bauman fagets kerne til at være fantasi. Altså evnen til at se, hvad der kunne være anderles, samt hvordan og hvorfor.

Ligeledes ville de vide, at deres primære opgave er at indrette og lede de institutioner, vi har skabt til opgaver, som vi ikke selv magter at udføre. Derfor ansætter vi funktionærer, som skal arbejde på at nå fælles mål inden for sundhed, transport, vidensformidling, mm. Men som hurtigt indser, at deres ansættelse bedst sikres ved at målet netop ikke nås. Og som derfor fristes til at foretage en såkaldt målforskydning, hvor midlet bliver mål, og det oprindelige mål bliver middel.

Og så har vi en skandale: Man siger ét, men gør det stik modsatte.

En hovedopgave for politikere er derfor at forebygge og stoppe skandaler ved at holde institutioner fast på de mål, der skabte dem. Og afgøre, om vi skal have flere institutioner med flere klienter, som socialisterne ønsker; eller færre ved at gøre borgerne selvhjulpne, som de borgerlige ønsker.

Man kunne derfor forvente, at de politiske partier ville gå til valg på at stoppe vores fem største skandaler med tre straks-indgreb og to kommissioner.

Selvudryddelses-skandalen kommer af et lavt fødselstal, hvor 1½ barn per par betyder 1 barn per par over to generationer, altså en halvering på 50 år. I modsætning til Nordamerika, der med 2,1 barn per par opretholder en stabil befolkning.

Energiudryddelses-skandalen kommer af, at grøn kernekraft negligeres som den eneste realistiske energikilde, da 80-90% af energien forsvinder, ved at lade Power-to-X producere brugbar strøm fra sol og vind. Altså næsten lige så meget som de 100%, der forsvinder i hele eller halve år under et stort vulkanudbrud eller et metronedslag.

Talentudryddelses-skandalen kommer af, at politikerne valgte en socialistisk i stedet for en liberal skole ved reformen i 1975. De kunne have valgt den individrettede nordamerikanske skolemodel, hvor den unges talentafsøgning støttes med selvvalgte boglige og praktiske halvårshold fra syvende klasse. I stedet valgtes en institutionsrettet dumpfri enhedsskole efter sovjetisk model med stavnsbånd til årgangens stamklasse, hvor talentet afvikles i stedet for at udvikles. Og hvor især drenge mistrives, da de er to år bagud i udvikling

Havne-skandalen kommer af, at vores midi-havne mangler dybde til at modtage nutidens maxi-skibe. Og at vi tøver med at bygge Nordeuropas bedst beliggende maxi-havn ved Glatved på Djursland, hvor containere fra maxi-skibe fra Østasien kan omlades direkte til fødeskibe fra Østeuropa til søs uden mellemliggende landtransport på lastbiler, som overbelaster både vejnet, klima og miljø. Og som dermed overtræder EU's to transportdirektiver, fra land til vand samt bæredygtig og smart mobilitet.

Corona-skandalen kom af at nedlukke samfundet med henvisning til irrelevante smittetal for skiløbere samt til to kurver, der var kopieret direkte fra det amerikanske smitteinstitut, CDC.gov. Samt negligere, at de relevante indlæggelsestal viste, at virus kan immuniseres væk på 2-3 måneder af aktive personer uden serum, medens overvægtige multimedicerede personer undgår langvarig tæthed.

Talent-udryddelsen kan stoppes med to straks-indsatser i vores videns-formidlende institutioner.

Det første indgreb todeler enhedsskolen som i resten af verden: En primærskole for børn med hønemorlærere i de første klasser til at møtte børnenes nysgerrighed efter deres omverden med fortællinger om samfund og tale-sprog samt om natur og tal-sprog. Samt en sekundærskole for unge med et pause-år til drengene, som her kan udvikle deres regnetalent på praktiske opgaver inden for det tekniske STEM-område. I en todelt skole vil lærernes arbejdsglæde stige ved at kunne vælge mellem børn eller unge. Tilsvarende kan lederne inspirere meget mere fokuseret.

Det andet indgreb er en skriftlig stopprøve efter første år på gymnasierne. Nordamerika bruger selvvalgte boglige og praktiske halvårshold til at stille den unges nysgerrighed efter sin selvidentitet, "hvem er jeg, hvad kan jeg?" På den dumpefri enhedsskole forhindres dette desværre af stamklassens fællesskema. Mange ved derfor ikke, om det personlige talent er bogligt eller praktisk, og følger derfor vennerne ind på gymnasiet, hvor mundtlige prøver sikrer, at alle gennemfører, så skolen kan beholde sit fulde taksameter-tilskud. En skriftlig stopprøve med to forsøg vil vise den unge, om talentet er bogligt, eller udvikles bedre på en praktisk erhvervsskole.

Det tredje indgreb skal forebygge en kommende energiudryddelse ved at stoppe anlæggelse af flere sol- og vindenergi anlæg, samt ved at indstille alle større anlægsarbejder som fx Lynetteholmen, Kattegatbroen og udvidelse af Aarhus Havn. Den grønne omstilling sikres så ved at tegne en tiårig kontrakt med kernekraftværkerne i de gammel-danske områder Skåne, Halland, Blekinge og Holsten, og dermed forhindre, at de nedlukkes. Det giver tid til at bygge en grøn formeringsreaktor til at udvinde ekstra energi af værkernes restprodukter, og gøre disse mindre radioaktive.

De to kommissioner skal lave planer, der kan forebygge fremtidige skandaler. For at sikre globale løsninger skal de ledes af OECD, den internationale organisation for økonomisk samarbejde og udvikling. Det var således OECD, der i 2015 udarbejdede rapporten 'Improving Schools in Sweden'.

En OECD-ledet skolingskommission skal nytænke dansk skoling hele vejen fra førskole til forskerskole. Her vil OECD sikkert bygge på sit Learning Framework 2030, hvori det hedder, at fremtidens skole skal "forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet."

En OECD-ledet vækstkommission vil sikkert anbefale, at Danmark fortsat vækster bag sine velbeliggende havne. Da nutidens maxi-skibe kræver 16-17 meters dybde, bør Aarhus gøre som Stockholm og bygge en ægte maxi-havn 50 km mod øst ved Glatved på Djursland. Her ligger en naturlig dybvandshavn, der kan modtage maxi-skibe fra Østasien fuldt lastet og dermed aflaste Rotterdam og Hamborg. Og kridtbunden er så solid, at Glatved havn kan bygges som en sikret ø-havn. Og dermed også stå for hovedparten af Europas handel med USA. Danmarks vækstcenter bør derfor flyttes fra København til Djursland, som også kan huse Vesteuropas formeringsreaktor til afløsning af de to nuværende, der begge findes i Rusland.

Skandaler kan altså undgås med sociologisk fantasi, som ethvert politisk parti derfor bør opøve. Men bestyrelser går desværre mere op i at opstille kendte personer fra hovedstaden til at kapre stemmer fra andre partier.

Hvis skandalerne ikke bliver stoppet, rejses spørgsmålet: Er tiden kommet til at indføre et talyndigt overhus? De fleste skandaler bygger nemlig på udeladelse eller misbrug af tal og beregninger.

For alternativet er skræmmende: Skal manglen på hænder inden for velfærdsområdet vokse? Skal befolkningstallet opretholdes med krav om, at hver kvinde føder tre børn, og at mænd kan vælge mellem to koner eller to kuld? Kan vi undgå, at et årelangt skydække medfører kannibalisme, som vist i filmen 'The Road'?

Gør som Moderaterne: Opret egne menings- og videns-paneler, så partiets meninger er videns-baserede, og så den sociologiske fantasi kan blomstre.

Matematik-skandalen: Skolens matematisme berøver barnet dets tal-sprog og talsans

Jyllands-Posten 3.8.2022

Matematik er nok skolens vigtigste fag, men nok også det sværeste. Men hvorfor er det så vigtigt, og behøver det være så svært?

Vi spørger de tre moder-videnskaber, filosofi og sociologi og psykologi: Hvad er det, der foregår, når skolen under-kaster børn og unge under-visning i matematik?

Filosofien vil diskutere, hvad matematikken kan være. Sociologien vil betragte den som en institution med et magt-monopol. Og psykologien vil diskutere forskellige læringsformer.

Filosofien påpeger endvidere de forskellige grundsyn, der ligger bag de forskellige navne som undervisning, opdragelse, dannelse, oplysning og education. Ordet under-visning antyder, at de underviste befinder sig under underviseren, der så viser dem underliggende eksempler til den omtalte essens. Tilsvarende med ordet op-dragelse: De opdragne befinder sig under opdrageren, og skal så drages op for at kunne se som denne. Eller omdannes til at blive som denne, som antydning af ordet dannelse. Ved op-lysning og education er udgangspunktet et ganske andet. Her befinder den oplysende og de oplyste sig på samme niveau, hvorfra den førstnævnte fører de sidstnævnte rundt og belyser, hvad de møder.

Det græske ord matematik betyder 'det vi har viden om', som på Platons tid var aritmetik, geometri, musik og astronomi, dvs. Mange for sig selv, og som det optræder i rum, i tid, samt i tid og rum. Tilsammen kaldes de kvadrivium, der i følge Platon skulle være undervisningens indhold sammen med trivium: logik, grammatik og retorik.

I filosofien diskuterer debatten om eksistens og essens, hvad der kommer først, altså om eksistens nedefra skaber en overliggende essens, eller modsat. Dette giver tre måder, hvorpå begreber kan defineres: nedefra gennem eksempler, oppefra som et eksempel, samt ovrefra som en metafor.

Matematikens kernebegreb er regnestykket, der dog omdøbes til en 'funktion'. Som historisk blev defineret nedefra gennem eksempler og modeksempler: '2+x' er en funktion, '2+3' er ikke, så en funktion er et regnestykke med uspecificerede tal, en formel. En uspecificeret funktion skrives $y = f(x)$, hvor y er de tal, der beregnes af formelen $f(x)$, hvor x er et uspecificeret tal. Da 2 ikke er et uspecificeret tal, er 'y = f(2)' derfor vrøvl, der desværre findes i alle lærebøger.

Som i stedet bruger selv-reference oppefra ved at definere en funktion som et eksempel på 'en delmængde af et mængdeprodukt, hvor førstekomponent-identitet medfører andekomponent-identitet'. Der lyder som 'bublilub er et eksempel på bablibab', altså noget meningsløst, man skal lære udenad for at bestå eksamen.

Som metafor kan funktioner defineres som tal-sprogets sætninger, der ligesom tale-sprogets indeholder et subjekt, et verbum og et prædikat, hvor 'Totalen er tre femmere', forkortes til 'T = 3x5'. Forskellen er, at hvor tale-sprogets sætninger typiske er en fortolkninger, er tal-sprogets formler forudsigelser.

Filosofien viser altså, at der findes to slags matematik, eksistens-matematik og essens-matematik.

I sociologien handler struktur-aktør debatten om, hvorvidt mennesker bør være frie aktører som i Nordamerika eller lade sig begrænse af sociale strukturer som i Europa. Sociologien ser derfor på de

fælles mål, som vi ikke selv magter at arbejde for, hvorfor vi installerer institutioner og ansætter funktionærer. Der dog hurtigt indser, at deres ansættelse bedst bevares ved at målet netop ikke nås, og derfor fristes til at foretage en 'målforskydning', hvor mål og middel ombyttes.

Sociologien spørger derfor, om der er sket en målforskydning: mestring af matematik skulle gerne være et middel til slutmålet, at mestre Mange. Men er det i stedet blevet slutmålet?

Spørgsmålet om institutioner skal tjene individet eller omvendt skaber to forskellige typer samfund og skoler. Nordamerika har valgt et institutionslet samfund, hvor skolen gør de unge selvhjulpne ved at afdække og udvikle deres personlige talent gennem selvvalgte boglige og praktiske halvårshold. Modsat har Europa valgt institutionstunge samfund, hvor skolen tilpasser de unge til institutionerne som funktionærer (eller klienter) gennem stavnsbånd til årgangens stamklasser.

Sociologen Foucault kalder Europas skoler for 'fængsel-taler', der kombinerer disciplin fra fængsler og hospitaler. Som i et fængsel tvinges de unge tilbage til samme lokale time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned osv. Og som på et hospital diagnosticeres de unge som mangelfulde, så de kan underkastes behandling og forsynes med det manglende. De mangler viden om matematik og skal de derfor kureres med undervisning som beskrevet af lærebogen og af universiteterne, hvor faget udvikles.

Foucault er her inspireret af filosofen Heidegger, der advarer mod at institutionalisere prædikater: I en dømmende er-sætning er prædikateret socialt konstrueret essens, der burde oplyse sit eksisterende subjekt i stedet for måske at installere det som et spøgelse. Og som da bør dekonstrueres, altså destrueres som installerende og rekonstrueres som oplysende.

Vi kan tælle og regne, men ikke 'matematikke', som derfor er et dømmende prædikat. En dekonstruktion vil således bruge handle-ord til at spørge, hvad er det for en mestring af Mange, som eleven ikke behersker? Og bruge etnografien til at observere, hvilken mange-mestring børn allerede behersker før skolen.

En 3årig vil fx besvare spørgsmålet "Hvor gammel bliver du næste gang?" ved at sige "fire" og vise fire fingre. Men vil protestere over for fire fingere holdt sammen to og to ved at sige: "Det er ikke fire, det er to toere".

Barnet ser altså, hvad det eksisterer, bundter af 2ere i rummet, og 2 af dem når man tæller dem i tiden. Barnet har således allerede et tal-sprog byggende på bundt-tal med enheder.

Sociologien bør derfor bruge fantasien til at afdække den matematik, der vokser ud af barnets bundttal. Den græske aritmetik er i dag afløst af algebra, der på arabisk betyder at genforene tal. Her fører bundt-tal med enheder fører direkte til fagets kerne, genforening af variable og konstante styk-tal og per-tal, der fx forekommer på en kvittering: $2\text{kg} \text{ á } 3\text{kr/kg} + 4\text{kg} \text{ á } 5\text{kr/kg}$. Her kan styk-tallene plusses direkte, medens per-tallene først skal opganges til arealer før de plusses. Dette viser, at tal kan forenes på fire måder: Plus forener variable styk-tal, gange forener konstante styktal, integration forener variable per-tal, og potens forener konstante per-tal, da man plusser med 5% ved at gange med 105%. Det modsatte af forening er opdeling, som også kan forudsiges af regnearter: minus opdeler i variable styk-tal, division opdeler i konstante styk-tal, differentiation opdeler i variable per-tal, og rod og logaritme opdeler i konstante per-tal.

Geo-metri betyder jord-måling. Jord kan opdeles i trekanter, der igen kan opdeles i retvinklede trekanter, der kan opfattes som en halv flise delt af sin det af sin diagonal. Hvis højden omtælles i bredder fås per-tallet tangens: $\text{højde} = (\text{højde/bredde}) \times \text{bredde} = \text{tangens} \times \text{bredde}$.

Sociologien viser altså, at den upålidelige essens-matematik har koloniseret matematikken, og derved opnået monopol over barnets egen eksistens-matematik.

Psykologien vil tage udgangspunkt i, at menneske-hjernen blev skabt for at holde balancen efter at have rejst os på to ben og frigjort forbenene som gribere til at gribe og dele føden med. Da vi samtidig udstødte lyde for det grebne, udviklede vi et sprog, så vi også kan dele viden, og opnå 'begribelse gennem gribelse'.

Læring sker så, når denne viden tilpasses gennem modstand mod det forventede. Læring ud fra eksistens kaldes radikal konstruktivisme og er beskrevet af Piaget. Læring ud fra essens kaldes social konstruktivisme og er beskrevet af Vygotsky.

Eksistens-matematik bruger fingrene til optælling og omtælling. Tælleremsen i tid medtager enhederne 'bundt' og 'bundt-bundt'. Fingrene optælles fx i 3ere som 'oB1, oB2, oB3 eller 1Bo,' hvor 3 1ere bundtes til 1 3er i rummet. Ti fingre bliver så til 3B1 3ere eller 1BB0B1 3ere, kort skrevet som 101 3ere.

Omtælling af en total i 3ere sker så ved at skubbe 3ere væk med en kost, der symboliseres med en skrånstreg, så $9/3$ betyder 'fra 9 skub væk 3ere'. Omtælles 9 i 2ere, forudsiges svaret af regnestykket $9/2$. De 4 2ere kan stakkes med en lift, der symboliseres med et x, så $4x2$ betyder '4 gange stak 2ere'. For at finde ubundtede trækkes stakken væk med et reb, der symboliseres med en vandret streg, så $9 - 4x2$ betyder 'fra 9 træk væk 4 2ere'. Ubundtede kan vises som en decimal eller en optalt brøk eller et negativt mangel-tal: $9 = 4B1 = 4.1 = 4 \frac{1}{2} = 5.-1$ 2ere.

Omtælles 8 i 2ere fås $8 = 4$ 2ere $= 4x2 = (8/2)x2$, der med uspecificerede tal bliver til omtællings-formlen $T = (T/B)xB$, der bruges overalt til at skifte enhed.

Æbler kan fx omtælles fra 4 kg til 5 kr, hvilket giver per-tallet $5kr/4kg$. Spørgsmål som $12kg = ?kr$ besvares så ved at omtælle i per-tallet: $12kg = (12/4)x4kg = (12/4)x5kr = 125$ kr. Med ens enheder bliver per-tal til brøker eller procent: $3kr$ per $20kr = 3/20$, og $3kr$ per $100kr = 3/100 = 3\%$

Vælger man at lade børnene udvikle deres medfødte eksistens-matematik er den naturlige rækkefølge af regnearterne altså division, gange og minus med plus til sidst, der i øvrigt både kan foregå lodret og vandret ved både at spørge '2 3ere + 4 5ere = ? 5ere' og '2 3ere + 4 5ere = ? 8ere'. Hvilket fører direkte frem til matematikkens kerne, proportionalitet og integralregning.

Essens-matematik negligerer, at cifre og brøker er operatorer, der behøver tal for at blive til tal. Den bruger i stedet en tallinje uden enheder, og skriver 3BB4B5 som 345 med et positionssystem for enere, tiere og hundreder. Dog uden at omtale hundrede som et bundt bundter.

Regnearternes orden er her modsat, og betydningen ændres. $8/2$ ændres fra 8 optalt i 2ere til 8 delt i 2, $6x8$ ændres fra 6 8ere til 48, der burde skrives 4B8 tiere, men hvor både enhed og decimaltegn udelades. Og som skal læres udenad i tabeller, i stedet for at se på et kvadrat med siderne B-4 og B-2, der ellers ville lede direkte til algebra, samt vise at naturligvis vil -4×-2 give $+8$. Minus må afvente plus, selv om minus er veldefineret, medens plus har to betydninger, lodret og vandret, der ovenikøbet fører direkte til fagets to kerneområder, linearitet og calculus.

Essens-matematik begynder altså med plus, hvor det hævdes at $2+3$ er 5, til trods for at 2uger + 3dage er 17 dage. Ligeledes hævdes ved brøker, at $1/2 + 2/3 = 7/6$, til trods for at $1/2$ af 2 æbler og $2/3$ af 3 æbler tilsammen giver $3/5$ af æblerne, og ikke $7/6$, som bogen påstår.

Denne falsificering gør essens-matematik til en utroværdig 'matematisme', der er sand indenfor, men sjældent uden for klasseværelset. Men velegnet til at skabe fiasko, ulyst, angst samt eksklusion til specialundervisning. Og dermed behov for flere timer og ekstra klasser. Altså et typisk eksempel på en målforskydning fra det oprindelige mål, mestring af Mange, til et nyt mål, mestring af matematisme.

Så matematik er vigtig, da den kan lede videre til mestring af Mange, og fordi formler forudsiger. Matematisme gør essens-matematik svær, fordi den tit falsificeres, når den anvendes på eksistens. Modsat bygger eksistens-matematik på barnets medfødte mange-mestring, og er dermed tilgængelig for alle.

Det er derfor en skandale, at skolen har ladet den utroværdige essens-matematik fortrænge barnets egen eksistens-matematik, og derved berøver barnet sit tal-sprog og medfødte talsans.

Afskaf den dumpefri skole og genindfør bededagsferien

Berlingske 11.01.2023

Bededagsferiens afskaffelse afslører den uheldige konsekvens af dumpefri skoler. Politikerne opkræver skat til vores fælles institutioner. Men både røde og blå politikere er håbløst uoplyste om den

grundlæggende skatteformel, som siger, at skattekroneerne fås ved at gange skatteprocenten med talentmassen. Så øges talentmassen med 20%, kan skattekroneerne øges med 9% samtidig med at skatteprocenten sænkes med 9%. Og så bliver alle tilfredse.

Men regeringen vil alene øge skattekroneerne ved at lade befolkningen arbejde mere. Først afskaffes helligdagene en efter en, senere sætte den ugentlige arbejdstid op time efter time, måske.

En oplyst opposition ville straks protestere: Det er naturligvis de unges talentmasse, der skal øges. Og den øges ved i skolen at møde medgang, og modstand, og måske dumpe. Men dumpning er desværre umuligt i vores dumpefri folkeskole, som bruger stavnsbånd til årgangen, så skolen kan få sit taksameter-tilskud. Og som er udelt, hvor resten af verden todeler skolen i én for børn og én for unge. Så hos os kan de unge først dumpe på erhvervsuddannelserne, eller ved optagelsesprøver fx til politiskolen.

I Nordamerika er der modsat. Her er skolen til, ikke for institutioner, men for individer. Her tilbydes den unge selvvalgte boglige og praktiske halvårshold, hvor man dumper, hvis man ikke opnår mindst 70% af de points, der uddeles for fremmøde, aflevering og prøver. Og hvor den unge derfor kun fortsætter med de boglige eller praktiske hold, der passer til det individuelle talent.

Denne holdopdelte skoleform er i fuld overensstemmelse med 'Learning Framework 2030', som er udarbejdet af den internationale organisation for økonomisk samarbejde og udvikling, OECD. Heri står der, at fremtidens skole skal "forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet."

Individualitet udvikles netop på skoler med selvvalgte halvårshold. Og afvikles modsat på skoler med fællesklasser, hvor den unges identitetsarbejde "hvem er jeg, hvad kan jeg" visner i tvangsklasser med ti veldokumenterede plager: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, flugt til privatskoler, vikarer, mistrosvsel blandt drenge, der er to år bagud i udvikling. Og blandt pigerne, som derfor må lede efter kærester to klasser oppe. Hvad der kun er muligt i 7. klasse og i første gymnasieklasse.

Hertil kommer en halveringstid på 50 år for Europas befolkning, hvor et par kun afleverer 1½barn, der så afleverer 1 barn i næste generation. Modsat Nordamerika, hvor fødselstallet netop er de 2,1 barn per par, der er nødvendig for at opretholde et konstant befolkningstal.

Hvorfor er der denne forskel på Europa og Nordamerika? Fordi man i Nordamerika siger, at en holdopdelt individrettet skole med selvvalgte halvårshold giver en selvhjulpne befolkning. Og så er der kun brug for få og slanke institutioner. Og dermed også kun få politiske partier. Og da slet ikke for socialistiske partier, da de vil arbejde for mange institutioner og for en linjeopdelt institutionsrettet skole. Med succes til især kvinder, der så vil besætte institutionernes mange stillinger, og her højst få to børn. Så overinstitutionalisering vil medføre for lave fødselstal og dermed selvudryddelse.

En gennemgribende skolereform er derfor regeringens vigtigste opgave, og den bør derfor nedsætte en skolingskommission til at nytænke danske skoling hele vejen fra førskole til forskerskole. Og ledet af OECD, som netop hjalp Sverige i 2015 med rapporten "Improving Schools in Sweden: An OECD Perspective".

OECD kan sikre, at skolen gør os omverdens-beredte. Vi er født nysgerrige og med et talent. Skolens opgave er derfor at oplyse børn om deres omverden, unge om sig selv, og vokse om deres arbejde. Primærskolen har derfor stamklasser, hvor den trygge hønemor-lærer også har rollen som en ekstra forælder. Sekundærskolen støtter de unge identitetsarbejde med selvvalgte boglige og praktiske halvårshold. Og tertiærskolen tilbyder de voksne fagspecifik viden og kunnen.

OECD vil sikkert anbefale, at ordet dannelse fjernes fra vores skolesystem. Begrebet blev skabt i Preussen under Napoleonskrigene for at bruge skolen til for at mobilisere den tyske befolkning til modstand ved at sikre, at den formidlede nationalisme og ikke oplysning, da befolkningen så ville kræve demokrati som i Frankrig.

Denne skoleform er ukendt for danske eksperter med ekspertise i en udelt dumpefri enhedsskole, og som nu har forspildt tre chancer til at skabe et holdbart skolesystem.

Ved reformen i 1975 kunne vi have valgt en todelt individrettet skole efter nordamerikansk model. Men efter studenteroprøret i 1968 havde socialisterne infiltreret universiteterne, og derfor valgtes i stedet en udelt institutionsrettet enhedsskole efter sovjetisk model. Hvor det faglige niveau nu er så lavt, at de unge består afgangseksamen efter folkeskolen og gymnasiet ved blot at regne hver sjette og femte opgave korrekt. I gymnasiet er næsten alle eksaminer mundtlige, hvor byger af ledende spørgsmål sikrer, at ingen dumper. Samtidig bruges standpunkts-karakterer, der kun må afspejle den faglige aktivitet ugen før de gives, hvor alle naturligvis møder op med hånden i vejret.

Ved reformen i 2005 kunne vi som i Sverige have samlet de tre gymnasiale spor i ét samlet spor under kommunerne. I stedet blev gymnasierne selvejende, og er nu nødt til at konkurrere på deres drukkultur.

Også reformen i 2015 var en skandale. Politikerne ønskede, at den danske folkeskole skulle være den bedste i verden. Og dermed bedre end de lande, der toppede de internationale PISA-undersøgelser: Singapore, Finland og Ontario i Canada. Havde man blot sendt en enkelt etnograf afsted, havde man i 2015 valgt den Nordamerikanske skole, man skulle have valgt 40 år tidligere. I stedet sendtes skarer af eksperter afsted, men de vendte hurtigt hjem fra Singapore, hvor børn læste lektier flere timer dagligt for ikke at dumpe. Og fra Finland, hvor lærerstudiet krævede topkarakterer, modsat i Danmark, hvor uddannelsen er forvist fra universitetet og typisk tiltrækker studenter med lave karakterer. Til sidst rejste skarerne så til Ontario og fandt her løsningen: En to timer længere skoledag, som nu igen er forladt.

Så lektionen er klar: Danske eksperter magter eller ønsker ikke at ændre det system, de er eksperter i.

Det er nu sidste chance for at ændre skolesystemet fra at være institutionsrettet til at være individrettet. Der er nemlig ingen regeringsdygtig opposition til en flertalsregering hen over midten.

Ellers skal der drastiske skridt til for at undgå selvudryddelse. Det første skridt bliver at undgå socialistiske partier som i Nordamerika. Samt kræve, at de øvrige opretter egne talkyndige videnspaneler, som de ikke mere betegner selvskabte skandaler som kriser.

Hvis fødselstallet stadig ligger under 2,1 vil næste skridt være at indføre et talkyndigt overhus. Og hvis det heller ikke hjælper, kommer der sandsynligvis et nationalistisk statskup, hvor hver kvinde pålægges en fødselspligt på to børn, og hvor hver mand får valgfrihed mellem to koner eller to kuld. Eller måske tre, indtil fødselstallet er tilbage på 2,1.

Og til den tid er det også slut med dumpefri skoler. Som derfor bør afskaffes nu, så vi kan bevare, ikke kun helligdagene, men også et demokrati uden et overhus og med plads til fleksible socialister. Og uden pligt til at avle og føde.

Lad OECD hindre at også den femte skolereform mislykkes

Berlingske 22.02.2023

”Hvad ved vi i dag om Napoleonstiden?” spurgte en dansk minister en kinesisk professor under et besøg. ”Det er endnu for tidligt at sige”, svarede professoren. Og han har jo ret, for vi bruger stadig Napoleonstidens skolesystem til at danne (eller misdanne?) vores børn og unge.

Så en tilbunds gående skolereform er samlingsregeringens vigtigste opgave, som desuden vil øge skattegrundlaget så meget, at ferier kan indføres i stedet for nu at afskaffes.

Napoleonstiden skoler var og er stadig rettet mod institutioner. Hvor de i stedet i snart 5 år burde have været rettet mod individer ved at tilbyde hver enkelt rammer til at afdække og udvikle sit individuelle talent, både som ung og gennem livet. Ellers vil der i fremtidens historiebøger stå:

”Efter Oplysningstiden fra 1700 til 1800 fulgte Napoleonstiden frem til år 2100. Her var den europæiske befolkning næsten uddød, da den ikke magtede at ændre sit skolesystem fra at være institutionsrettet til at være individrettet. Det var kun lykkedes i Nordamerika, der holdt sin befolkning konstant med 2,1 barn per par. Medens Europa havde halveret sin befolkningen to gange, da et fødselstal på 1,5 barn per par kun gav 1 barn i næste generation.”

Skal den danske befolkning overleve, er der brug for en skolereform efter nordamerikansk model.

Regeringen bør derfor snarest nedsætte en skolingskommission til at nytænke dansk skoling hele vejen fra førskole til forskerskole. Og ledet af OECD, den internationale organisation for økonomisk samarbejde og udvikling, der i 2015 hjalp Sverige med at udarbejdede rapporten 'Improving Schools in Sweden'.

For danske eksperter har nu kikset fire skolereformer i træk. Så 2025 er måske sidste chance for en vellykket skolereform, før det er for sent.

Det begyndte ellers ret godt. Før reformen i 1955 bestod den danske almueskole typisk af 7 års skolegang i småskoler med 2 lærere. Den blev nu erstattet af centralskoler med faguddannede lærere. Og med opdeling efter syvende klasse i et realspor og et eksamensfrit spor.

Men desværre var det 20 år for sent, så befolkningens talentmasse var slet ikke klar, da Danmark overgik til et industrisamfund i løbet af 50'erne. Reformen skulle have været gennemført allerede i 30'erne, 50 år efter at industrialiseringen var begyndt.

Og overgangen til et informationssamfund ventede lige om hjørnet, så i 1975 kom den næste skolereform. Hvor vi kunne have valgt samme todelte og individrettede skoleform som i det teknologi-førende Nordamerika. Med en primærskole for børn med trygge hønemor-lærere de første år. Og med en sekundærskole hvor de unges identitetsspørgsmål "hvem er jeg og hvad kan jeg" støttes af selvvalgte boglige og praktiske halvårshold med lærere, der kun underviser i hovedfaget.

Men i stedet valgte vi en tiårig udelt enhedsskole efter sovjetisk model. Og som er dumpefri til trods for, at man som bekendt lærer ved at møde modstand mod sine forventninger. Men i en dumpefri skole er der ingen modstand, så her er det faglige niveau nu så lavt, at folkeskolens afgangsprøve kan bestås ved blot at regne hvert sjette stykke korrekt.

Så selv om talentet måske ligger inden for praktik eller omsorg, følger de unge bare med vennerne ind på de boglige gymnasier, som har de bedste fester. Og som lader dem bestå ved blot at regne hvert femte stykke korrekt til eksamen. Til stort besvær for de videregående uddannelser.

Ved den næste reform i 2005 lappede vi videre på Napoleons institutionsrettede skole. Som i Sverige kunne ellers have samlet alle ungdomsuddannelser i ét samlet kommunalt gymnasium med omkring 20 forskellige praktiske og boglige linjer. Men i stedet blev gymnasierne selvejende, så de nu skulle konkurrere indbyrdes om de bedste fester og studieture. Samtidig indførtes nye samfundsfaglige linjer, så man nu kan snakke og drikke sig til en studentereksamen.

Karaktergivning blev der ikke ændret ved, så man får stadig middelkarakter for bare at være aktiv i ugen op til de gives. Resten af verden bruger naturligvis skriftlige eksaminer, kun vi bruger næsten udelukkende mundtlige eksaminer, hvor byger af ledende spørgsmål gør det umuligt at dumpe.

Reformen i 2015 kom ud fra et ønske om, at den danske folkeskole skulle være den bedste i verden. Det var den nu allerede, for andre lande har en todelte skole for børn og unge i stedet for én samlet enhedsskole, hvor de unge ovenikøbet omtales som børn.

De internationale PISA undersøgelser viste, at de bedste skoler fandtes i Singapore, i Finland og i Ontario i Canada. Så skarer af eksperter blev sendt til Singapore, men vendte hurtigt hjem, for der læser børn gerne ekstra lektier i modsætning til danske børn. Så tog de til Finland, men vendte igen hurtigt hjem, for her havde læreruddannelsen topprioritet blandt de unge, hvor den har bundprioritet i Danmark. Der som det eneste land i verden ikke tillader læreruddannelse på sine universiteter. Ekspertskaren fortsatte så til Ontario og vendte nu begejstret hjem. For her var løsningen: Skoledagen skal gøres to timer længere uden at give lærerne mere i løn. Nu er også denne femte reform brudt sammen.

Fem gange har de danske eksperter nu spillet fallit, så nu må det da være OECD's tur til at anbefale, at vi afslutter Napoleonstiden ved fremover at rette skolerne mod individet i stedet for mod institutionerne. Og ved at erstatte fortidens dannelse med nutidens oplysning, så børn kan blive oplyst om deres omverdens natur og samfund og tale-sprog og tal-sprog. Og så de unges identitetsarbejde bliver støttet af selvvalgte boglige og praktiske halvårshold.

Så kan vi omsider vinke farvel til den udelte dumpefri skoles udbredte mistrivsel. Blandt børn, der må undvære den trygge hønemor-lærer, som findes i resten af verden. Men især blandt unge, hvis talent kvæles i stavnsbånd til stamklassen, hvor især drenge lider under at være to år bagud i udvikling.

En OECD-ledet skolingskommission vil sikkert bygge på OECD's Learning Framework 2030, hvori det hedder, at fremtidens skole skal "forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet."

Så OECD vil sikkert anbefale den nordamerikanske todelte individrettede skolemodel. Efter en 4-5årig holdopdelt sekundærskole fra 8. klasse kan den unge vælge mellem forskellige praktiske og boglige basisår, der kan modvirke den voksende mangel på studerende til velfærduddannelserne.

På et basisår i kroppens natur, filosofi og sociologi vil det første halvår samle beslægtede grundmoduler hele vejen fra pædagog til terapeut. Det næste halvår vælger den unge så mellem tre hovedretninger: kroppens læring, kroppens brug og misbrug og sygdommes helbredelse og pleje. Det andet år vælger den uge så at fortsætter på én af de nuværende velfærdslinjer.

Et uforpligtende basisår vil give den unge et videnskabeligt højskoleår med gradvis afprøvning af, hvor talentet og lysten ligger. Og med mulighed for at fortsætte på sin valgte linje med stor sandsynlighed for at gennemføre den.

En øget talentmasse giver automatisk flere skatte kroner, der jo fremkommer ved at gange skatteprocenten med talentmassen. Et enkelt regnestykke viser, at med 20% mere talentmasse vil skattekroneerne kunne stige med 9% samtidig med, at skatteprocenten falder med 9%. Og så er alle glade.

Derfor er vejen til flere skatte kroner ikke at afskaffe feriedage, men at øge talentmassen med en skolereform ledet af OECD.

Sverige havde ret: immunitet i stedet for nedlukninger

Weekendavisen 19.3.2023

Smitte skal naturligvis udryddes med immunitet oparbejdet i upåvirkede aktive kroppe på tre måneder, hvor svækkede kroppe så undlader langvarig tæthed imens.

Sagde Sverige, der nu kan fremvise samme overdødelighed i de tre corona-år 2020-2022 som i Danmark, der i stedet valgte nedlukninger og serum. Hvilket har påført skoleelever og det private erhvervsliv betragtelige skader.

Det indførte serum-regime bør derfor ophøre nu, hvor det står klart, at regering tog fejl ved på sit pressemøde i juni 2022 at fremhævede serum som den helt, der havde begrænset coronaens skade, og som derfor fremover kan mildne dens virkning. Og dermed sikre et åbent samfund med beskyttelse af de særligt sårbare.

Desværre fortav regeringen, at dette kunne være nået ad naturlig vej fra begyndelsen. Her kunne de aktive brænde smitten af på 3 måneder, imens de overvægtige multimedicerede undgik langvarig tæthed. Og da især langvarighed, da to timers samvær giver en 8-dobling af smittegrænsen på et kvarter. Alligevel undlod regeringen at advare mod, at varighed er meget mere smitsom en afstand.

Immunitet har afbrændt smitte siden stenalderen. Men det saboteres af serum, som netop ikke lader virussen uddø af sig selv, men i stedet holder den i live, så den kan mutere og blive mere smitsom og mindre skadelig.

Medmindre smitten spredes under langvarig uhygiejniske tæthed som fx ved sommerens festivaler. Som derfor burde udsættes, indtil de aktive har brændt smitten af om 2-3 måneder uden serum.

Det var netop overfyldte militærhospitaler efter første verdenskrig, der udviklede den ekstra farlige mutation, der angreb lungerne i stedet for halsen.

Ligesom det var fodboldkampen i Milano den 19.2. 2020, der smittede alle 80.000 tilskuere. Men smitten svækkede kun de i forvejen svækkede, der tilbragte dagen i langvarig tæthed på barer, i busser, i køer og under kampen.

Også på alpernes skisportssteder var alle blevet smittet siden nytår, men her var der ingen indlagte. Heller ikke efter hingstekåringen i Herning i marts måned, hvor alle også blev smittet under langvarig tæthed blandt de 50.000 tilskuere.

Hvilket tydeligt viste, at corona er uskadelig for aktive, men næppe for multimedicerede. Derfor burde Statens Serum Institut, SSI, have anbefalet et påbud om, at disse undgik langvarig tæthed frem til sommeren 2020. Men så ville der jo ikke være brug for serum.

Hvad der modsat ville være, hvis SSI kunne forskrække befolkningen ved at henvise til stærkt stigende smittetal. Og fortie, at smittetal naturligvis er upålidelige, da man ikke tester repræsentativt, men kun de frivillige. Og samtidig fortie de pålidelige indlæggelsestal, som netop viste, at smitten ville være væk efter 3 måneder.

Og planen lykkedes over al forventning. Så Danmark blev lukket ned i flere måneder og i flere omgange. Og siden blev alle tilbudt serum, også i flere omgange og nu permanent.

Pressen videregav ukritisk instituttets tal og meninger under hele processen.

Videnskaben undlod ligeledes at protestere.

Dels over den grønne og en røde smittekurve, som instituttet havde kopieret direkte på nettet fra det amerikanske institut, CDC.gov, og dermed intet sagde om smitten i Danmark.

Dels over instituttets regne-modeller, der misbrugte gennemsnitstal, som kun har mening i en gruppe, der forventes at optræde ensartet. Og som derfor er meningsløse, når corona påvirker aktive og multimedicerede forskelligt.

Dels over, at smitten ved nytår blev fremstillet som eksponentielt voksende med en konstant vækstprocent og en opad krummende kurve, der vokser ind i himlen. Hvilket naturligvis er umuligt i en afgrænset befolkning, hvor smitten aftager, når der er færre at smitte. Og hvor smitten derfor har en aftagende vækstprocent og udfører logistisk mætningsvækst med bakke-kurver som vist ved det første pressemøde.

I folketinget var der fuld opbakning til både nedlukning og serum. Hvilket er naturligt blandt socialistiske partier, der netop ønsker, at befolkningen behandles ens, så alle bliver klienter i statens mange behandlingsinstitutioner, der så kan overflytte arbejdskraft fra den private sektor over til den offentlige.

Men desværre også blandt de ikke-socialistiske partier. Havde blot ét af disse haft et talkyndigt videns-panel, kunne dette straks have brugt Milano-kampen til at formulere en Bergamo-hypotese: corona smitter alle, men svækker kun de svækkede, og kan derfor brændes af på 3 måneder af de ikke-medicinerede, der netop ikke bliver syge af at blive smittet.

Men politiske partier bygger på meninger og afviser derfor egne videns-paneler. I stedet kappes de om at opstille kendte kandidater fra hovedstaden til at kapre stemmer fra de andre partier.

Men heldigvis er der nu kommet et nyt parti til, Moderaterne, der har både har menings-paneler og videns-paneler. Og som derfor forhåbentlig nu vil kræve, at Bergamo-hypotesen tages alvorligt.

For så kan de aktive brænde smitten af på 3 måneder, imens de multimedicerede undgår langvarig tæthed. Og så kan befolkningen opdeles efter, hvordan corona påvirker dem, ikke efter alder, men efter medicineringsgrad. Og så kan vi fremover undgå de to ting, der holder virus i live i stedet for at lade den uddø: afstand og afspritning. Og så kan virus afbrændes uden serum, i stedet for at holdes i live med serum. Og så kan SSI indlægges på et universitet, så virusbekæmpelse sker videnskabeligt. Og ikke igen bruges som middel til at installere et serum-regime.

Serum-frelsen er et 'narre-narrativ', som er muliggjort af sin storebror, dannelses-narrativet, som priser vores dumpefri enhedsskole for at bruge dannelse til at skabe kritisk tænkning. Men hvorfor kunne ingen så gennemskue misbruget af eksponentiel vækst, der ellers indgår i alle ungdomsuddannelser?

Der er altså ikke brug for at svække raske kroppe med serum, eller for at svække talentfulde hjerner med dannelse.

Der er i stedet brug for naturlig virusafbrænding, og for en OECD-ledet skolekommission til at nytænke dansk skoling hele vejen fra før-skole til forsker-skole.

Amerikansk highskole nu, ellers uddør vi

Jyllands-Posten 10.5.2023

Der mangler arbejdskraft næsten overalt. Men det kan vel løses ved at flere unge vælge en praktisk uddannelse i stedet for en boglig? Eller skyldes det snarere, at vi bliver færre og færre på grund af et for lavt fødselstal?

Vi mangler ikke kun højtuddannet arbejdskraft. Alle sektorer har ubesatte job. Erhvervslivet, forsvaret, politiet, velfærdssektoren, den offentlige administration osv. Selv skolerne bruger i stigende omfang vikarer, ofte lige fra gymnasiet. Hvilket medfører en stigende mistrivsel blandt børn og unge, der så overbelaster hospitalerne, som i forvejen lider af en voldsom personalemangel.

Mangel på arbejdskraft burde da kunne klares ved at afkorte nogle uddannelser, ved at afskaffe nogle fridage, og ved at erstatte tiende klasse med en toårig erhvervsintroducerende ungdomsuddannelse? Og om ikke med andet, så da med en højere løn?

Jo, der er mange måder at skaffe flere hænder i en voksende befolkning.

Men ikke i en aftagende befolkning som den danske, hvor et for lavt fødselstal bevirker, at manglen på arbejdskraft hvert år vokser med omtrent 60.000 personer svarende til, at samfundets lønindtægt årligt falder med mindst 20 mia. kroner.

Alene på grund af, at et fødselstal på 1½ barn per kvinde betyder 1 barn i næste generation, altså en halvering af befolkningen på 50 år. Ikke kun i Danmark, men i hele Europa.

En voksende underbefolkning er naturligvis uacceptabelt, da vores børnebørn så risikerer at få påtvunget fødepligt med et valg mellem to koner eller to kuld. Hvilket naturligvis også er uacceptabelt.

Vi er derfor nødt til at spørge: Hvordan er Oplysningstidens første republik i Nordamerika i stand til at holde et konstant befolkningstal med et fødselstal på 2,1 barn per kvinde?

Europa og USA adskiller sig især på to områder. USA har en selvhjulpne befolkning med få og slanke institutioner, vi prioriterer velfærd og har derfor behov for mange velfinansierede institutioner som offentlige virksomheder med mange ansatte, som skal arbejde for at nå de mål, vi ikke selv har tid til at nå. Men som ofte praktiserer det, sociologien kalder en 'målforskydning', hvor midlet bliver til mål i stedet. For ansættelsen bevares jo bedst ved, at målet netop ikke kan nås.

For at undgå en sådan målforskydning, skal institutioner styres af politiske partier, hvoraf flere er institutionsvenlige. Som selv fristes til en målforskydning ved at bruge institutionerne som middel til egen vækst gennem ekstra stemmer fra ekstra personale og ekstra institutioner. Og som derfor ønsker en institutions-rettet skoling, så især kvinder kan ansættes på institutionerne og få deres to børn. Som dog ikke er nok til at løfte gennemsnittet til 2,1 barn per kvinde, og som derfor medfører en tiltagende underbefolkning.

Internationalt består et skolingssystem af tre dele: en primærskole for børn, en sekundærskole for unge og en tertiærskole for voksne. Den eneste undtagelse er Danmark, der efter en vellykket centralskolereform i 1955 ved den næste skolereform i 1975 indførte en udelt dumpefri enhedsskole efter sovjetisk model. En model vi stadig lapper videre på, også med den nuværende reformkommission, der undlader at stille de helt centrale spørgsmål: Hvorfor følger dansk skoling ikke den internationale standard? Hvorfor må danske børn og unge ikke få lov til at stortrives i en skole, der er individ-rettet i stedet for institutions-rettet?

Vi bør derfor nedsætte en skolingkommission til at globalisere dansk skoling hele vejen fra førskole til forskerskole. Som er ledet af den internationale organisation for økonomisk samarbejde og udvikling,

OECD, og som er baseret på OECD's Learning Framework 2030. Der siger, at fremtidens skole skal "forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet."

Kun ledet udefra kan en skolingskommission se det, vi ikke selv kan se indefra. Og stille de relevante spørgsmål til en skolingsinstitution, som er ved at udrydde os.

Hvorfor holder Danmark fast i verdens eneste udelte enhedsskole, når resten af verden har en todelt skole med en primærskole for børn og en sekundærskole for unge med hver deres lærerkorps?

Hvorfor skal danske børn undvære trygge hønemor-lærere de første skoleår, når dette bruges i resten af verden?

Hvorfor skal danske unge pålægges stavnsbånd til årgangen i stamklasser med ti veldokumenterede plager: støj og mobning og fravær, bundkarakterer og snyd og druk, vikarer og friskoler og mistrivsel da drenge er to år bagud i udvikling, samt en befolkningshalvering på 50 år da der kun fødes 1½ barn per par? Når det teknologiførende Nordamerika støtter den unges identitetsarbejde, "Hvem er jeg, hvad kan jeg?", med daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold sammen med en lærer, som kun underviser i sit hovedfag?

Hvorfor bruger vi primært mundtlige prøver, når resten af verden primært bruger skriftlige prøver?

Hvorfor kan danske unge bestå skriftlig matematik ved at regne 16% og 20% rigtigt efter folkeskolen og gymnasiet, når bestå-grænsen er 70% i Nordamerika?

Hvorfor skal periodens karakterer kun afspejle aktiviteten ugen før, hvor alle møder op og afleverer alt, når Nordamerika bygger karakteren på aktiviteten i hele perioden?

Hvorfor er dansk skoling dumpefri, når man netop lærer ved at møde modstand?

Hvorfor bygger dansk skoling på begrebet dannelse, der igen bygger på de tyske anti-oplysningsfilosoffer Hegel og Heder, når dette begreb er ukendt i Nordamerika, der i stedet netop bygger på oplysning?

Hvorfor er danske gymnasielærere ikke læreruddannet? Og hvorfor skal danske skolelærere stadig uddannes uden for universitetet, så hver anden lærer er væk efter fem år, når resten af verden gør det modsatte?

Medens debatten for og imod en skolingskommission står på, bør vi forbedre dansk skoling med en række straks-indgreb fra det skoleår, der begynder i 2025.

Det første indgreb todeler skolen med en primær skole for børn og en sekundærskole for unge fra 7. klasse. Det andet indgreb indfører hønemorlærere i de første tre skoleår eventuelt efter norsk eller svensk model. Det tredje indgreb tilbyder drenge et pausesår før syvende klasse, hvor de i fred og ro kan få lov til at opbygge selvtilid gennem praktiske beregninger inden for det såkaldte STEM-område, Science, Technology, Engineering, Mathematics, så de fra 7. klasse gør et helt andet positivt indtryk på de ét år yngre piger. Det fjerde indgreb indfører en skriftlig stopprøve efter første år på gymnasiet med kun to forsøg. Endelig kan velfærdsuddannelserne indføre et tiltrækkende fælles basisår, så det endelige valg kan udskydes et år.

Den nuværende reformregering hen over midten vil åbenbart nøjes med en kommission for sygehusene. Men skolen er langt vigtigere, for når den unge støttes i sit identitetsarbejde, vil presset på sygehusene falde samtidig med at skattegrundlaget øges.

Når Sverige i 2015 brugte en OECD-ledet skolingskommission, kan vi også. I Danmark vil en den sandsynligvis anbefale en todelt skole med hønemødre på den seksårige lokalskole, efterfulgt af en femårig centralskole med en kønsopdelte 7. klasse, som introducerer humanistiske jeg-fag, sociale vi-fag og tekniske det-fag.

Så den identitetssøgende unge frit kan vælge imellem dem på den fireårige holdopdelte highskole fra 8. klasse for at afdække og udvikle sit individuelle talent. Og så vi undgår at uddø.

Kommer kommissionerne snart?

Jyllands-Posten, 17.8.2023

Demokratiet sættes på pause, når politikerne danner en midterregering uden en regeringsdygtig opposition. Det bør kun ske kortvarigt for at forny samfundets grundlæggende institutioner. Den nuværende regering bør derfor kalde sig en fornyelsesregering. Og respektere, at politiske valg har tre trin, information og debat og beslutning.

Så det er ikke nok at lappe videre på eksisterende institutioner. Disse skal nytænkes og nyskabes fra bunden. Man skal altså ikke lappe videre på institutioner som folkeskolen, gymnasier eller universiteter. De skal nytænkes ud fra deres formål, læring. Som i resten af verden er tredelt. En primær læring med oplysning om den omverden, som barnet er nysgerrig på. En sekundær læring med oplysning om den selvidentitet, som den unge er nysgerrig på: "Hvem er jeg, hvad kan jeg?". Samt en tertiær læring med oplysning om den specifikke faglige kunnen og viden, den voksne er nysgerrig på.

Derfor skal en fornyelsesregering forny og ikke lappe. Den skal klart melde ud, at der nu er slut med folkeskoler, gymnasier og universiteter. De vil nu blive erstattet af den globale model for primær, sekundær og tertiær skoling af børn, unge og voksne.

Ligeledes må vi spørge, om vi virkelig har behov for så mange og så omfangsrige institutioner. Eller om vi kan klare os med færre og slankere institutioner, hvis vi får en skoling, der opfylder sit mål, at gøre os til selvhjulpne borgere i et demokratisk samfund? Så kunne vi nemlig skrue ned for de mange diagnosebehandlende institutioner. Dels fordi diagnoser ofte skyldes, at skoling ikke gør os nok selvhjulpne. Men også fordi de mange institutionsansatte typisk kun får 2 børn, hvilket er for lidt til at opveje et fødselstal på 1,5 barn per kvinde, hvilket giver 1 barn i næste generation, og dermed en befolkningshalvering på 50 år.

Så fornyelsesregeringens partier bør stoppe med at presse egne meninger igennem til beslutning. Den skal i stedet fokusere på samfundets kerneområder: skoling, sundhed, arbejde, energi, transport, demokrati, skat og epidemier. Og begynde fra bunden med objektive kommissioner, som kan informere om alternativerne, så disse kan debatteres grundigt, inden regeringen træffer en endelig beslutning. Og kommissionerne skal helst ledes af internationale organisationer som fx OECD, den internationale organisation for økonomisk samarbejde og udvikling, der i 2015 hjalp det svenske skolesystem ud af sin krise med rapporten 'Improving Schools in Sweden'.

Men også politiske partier bør oprette egne kommissioner, for at tiltrække nye medlemmer, som gerne vil bidrage med viden, men ikke ønsker at opstille til valg.

Informationsopsøgende kommissioner vil hurtigt kunne afsløre mange kriser som skandaler skabt af fejlvalg, som kunne være undgået ved hensigtsmæssige omvalg.

Coronakrisen var en skandale med unødvendige nedlukninger. Fejlvalget var, at man ikke skelnede mellem upåvirkede aktive kroppe og påvirkede overvægtige multimedicerede kroppe. Og ikke advarede mod, at langvarighed smitter meget mere end tæthed. Et omvalg vil lade upåvirkede kroppe brænde smitten af på tre måneder, hvor påvirkede kroppe så undlader langvarig tæthed imens.

Skattekrisen er en skandale med bl.a. afskaffelse af fridage. Fejlvalget er, at man ikke bruger den kendte skatte-formel, der siger, at skatte-kronerne fås ved at gange skatte-procenten med talentmassen. Et omvalg vil bruge en skolereform til at udvikle talentmassen. Som øget med 20% kan øge skatte-kronerne med 9% samtidig med, at skatte-procenten kan sænkes med 9%.

Demokratikrisen er en skandale med alt for få medlemmer i de politiske partier. Fejlvalget er, at de selvsupplerende bestyrelser forsøger at stjæle stemmer fra de andre partier med kendte kandidater fra hovedstaden. Et omvalg vil engagere nye medlemmer i partiets egne videns- og menings-paneler, hvorfra egne kandidater snart vil vokse frem.

Transportkrisen er en skandale med en klimabelastende landtransport, der strider mod EU's to direktiver, fra land til vand samt bæredygtig og smart mobilitet. Fejlvalget er at udvide de eksisterende lavvandede 'halv last ind og ud' midi-havne i bredden, som det netop er vedtaget i Aarhus. Et naturligt

omvalg vil være at bygge en 'fuld last ind og ud' maxi-havn ved naturens egen dybvandshavn mellem Nordsøen og Østersøen, Djursland, til direkte omladning mellem maxi-skibe fra Østasien til fødeskibe fra Østersøen.

Energikrisen er en skandale, hvor træ afgiver CO₂ i ovne i stedet for at optage CO₂ i skove. Fejlvalget er at overse, at der er for lidt tilbage, når 90% af energien forsvinder i den menneskeskabte energikilde Power-to-X, der omdanner svingende energi fra sol og vind til konstant brugbar energi. Et naturligt omvalg vil være at bruge den naturskabte energikilde, grøn kernekraft, der opstår ved at spalte tunge atomkerner eller forene lette. Gerne kombineret med formeringsreaktorer til at udtrække rest-energien af spaltningsprodukterne, og gøre disse mindre farlige.

Inflationskrisen er en skandale skabt af stigende energipriser. Fejlvalget er, at Europa importerer CO₂ -producerende naturgas fra Rusland i stedet for at eksportere grøn kernekraft. Et naturligt omvalg er at tegne tiårige kontrakter med de allerede eksisterende kernekraftværker i de gammel-danske områder Skåne, Halland, Blekinge og Holsten, så disse ikke skal lukkes ned. Det giver tid til at bygge en dansk formeringsreaktor på Djursland til at forsyne hele landet med konstant billig energi. Samt til at opstarte en produktion af fødevarer under kunstigt lys, som især bliver nødvendig, hvis sollyset forsvinder i månedsvis som følge af meteornedslag eller vulkanudbrud.

Arbejdskraftskrisen er en skandale med unge, der ikke udvikler deres individuelle talenter. Fejlvalget er skolingens institutionsrettede stamklasser, der er dumpefri, så de unge ikke kan lære gennem modstand. Og hvor alle får bestå-karakterer, så skolen kan få sit taksametertilskud. Et naturligt omvalg er at gøre skolingens individrettet.

Sundhedskrisen er en skandale med mistriksel og overbelastede hospitaler. Fejlvalget er skolingens institutionsrettede stamklasser, hvor de unge kompenserer for det manglende identitetsarbejde med et usundt overforbrug af alkohol, narko, fedt og sukker. Et naturligt omvalg er at gøre skolingens individrettet.

Skolingskrisen er en skandale med lav læring. Fejlvalget er, at den danske udelte enhedsskole påtvinger de unge institutionsrettede stamklasser, hvor stavnsbånd til årgangen skaber tvangsklasser med ti veldokumenterede plager: støj og mobning og fravær, vikarer og snyd og bundkarakterer, druk og privatskoler og mistriksel, især blandt drenge, der er to år bagud i udvikling, samt en befolkningshalvering på 50 år. Et naturligt omvalg er en skolereform 2025, hvor den internationale tredelt skolemodel indføres samtidig med at skolingens tjener individet i stedet for institutioner.

En OECD-ledet skolingskommission vil således kunne nytænke dansk skoling hele vejen fra førskole til forskerskole. Her vil OECD sikkert bygge på sit Learning Framework 2030, hvori det hedder, at fremtidens skole skal "forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet."

Så kære fornyelsesregering, kom nu i gang med arbejdet. Stop lapperierne og start fornyelsen. Opret kommissionerne. Og begynd med den vigtigste, en OECD-ledet skolingskommission.

Alle skolens problemer forsvinder med en amerikansk highskole

Jyllands-Posten, 18.8.2023

Problemerne bare hober sig op i det danske skolesystem. Mistrikslen vokser blandt børn og unge, blandt piger og drenge, og blandt lærerne, hvor hver anden nyuddannet højst holder fem år, så hver femte lærer er en uddannet vikar. Psykiatrien er nærmest brudt sammen. Og de unge mangler lyst til en praktisk uddannelse og til et job i velfærdssektoren.

Også det faglige niveau er i frit fald, så de unge nu kan bestå afgangsprøverne ved blot at regne hver sjette opgave i folkeskolen og hver femte opgave i gymnasiet.

Aviserne er dagligt fulde af løsninger, som desværre alene handler om at lappe videre på et skolesystem, der adskiller sig fra den internationale standard på en meget uheldig måde.

Som det eneste land i verden tillader vi ikke, at læreruddannelsen foregår på et universitet.

Som det eneste land i verden undlader vi at give de små trygge rammer med en varm hønemorlærer, som kun har samme klasse og dermed et dybt kendskab til klassens børn og deres forskelligheder.

Som det eneste land i verden undlader vi at opdele skolen, så børn og unge får hver deres skole med hver deres lærerkorps. Hvad de naturligvis skal have, da deres nysgerrighed er rettet forskellige steder hen. Børn er nysgerrige på deres omverden, og unge er nysgerrige på sig selv "Hvem er jeg, hvad kan jeg?"

Derfor skal en nutidig skole naturligvis lytte til den internationale organisation for økonomisk samarbejde og udvikling, som i 2015 hjalp det svenske skolesystem ud af sin dybe krise med rapporten 'Improving Schools in Sweden'.

En OECD-ledet skolingskommission vil således kunne nytænke dansk skoling hele vejen fra førskole til forskerskole. Her vil OECD sikkert benytte sit 'Learning Framework 2030', hvori det hedder, at fremtidens skole skal "forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet."

Også efter skolen er Danmark berygtet for sit utal af ukoordinerede videregående linjer. Mange unge giver op, andre må vælge om flere gange, inden de måske bliver færdige omkring de 30 år.

Her vil OECD sikkert også kunne løse problemet ved måske at anbefale brug af basisuddannelser, hvor den unge informeres bredt inden sit snævre valg. En basisuddannelse i kropspleje kan nemt samle beslægtede grundmoduler hele vejen fra pædagog over lærer og socialrådgiver og sygeplejer til terapeut.

Det første halvår kan give en inspirerende indføring i kroppens natur, filosofi og sociologi. Det næste halvår vælger den unge så mellem tre hovedretninger, kroppens læring og den sunde krops motorik og den syge krops pleje, før man andet år fortsætter på en af de nuværende linjer.

I stedet for at gøre som andre lande valgte vi ved den store skolereform i 1975 at kopiere den sovjetiske enhedsskole. Hvilket betyder, at de unge påtvinger stavnsbånd til årgangen fra syvende klasse, hvor de eller skulle påbegynde deres identitetsarbejde.

Dette til trods for, at folkeskolen med paragraf 25a kunne støtte dette arbejde ved som den nordamerikanske highskole at hilse dem velkommen med respekt: "Alle har et talent. Sammen skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent gemmen selvvalgte boglige eller praktiske daglige halvårshold med en lærer, der kun underviser i ét fag, hjertefaget, som vil forsøge at smitte dig med sin faglige begejstring. Og som roser dig for at have talent, eller for at have mod til at prøve noget ukendt, fx håndværk eller tysk, vores vigtigste eksportsprog. Du sikres et højt fagligt udbytte ved at opnå mindst 70% af de tildelte point for fremmøde, aflevering, delprøver, mm. Ellers må du afprøve et andet hold."

I Danmark fører stamklassens tvangsklasse i stedet til ti veldokumenterede plager: Støj, så mange bruger høreværn under arbejdet. Mobning, fordi de unge i årevis tvinges til at være sammen med de samme, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis. Fravær på grund af støj og mobning, og som igen medfører snyd og bundkarakterer og druk på grund af den mangelfulde identitetsudvikling. Vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklasserne. Drengemistrivsel, da de er to år bagud i modenhed og derfor ringeagtes af pigerne. Som også mistrives, da de kun i 7. klasse og i 1. g. kan møde to år ældre drenge. Samt en halveringstid på 50 år for Europas befolkning, hvor et par kun afleverer 1½ barn, der så afleverer 1 barn i næste generation.

Og dermed er vi fremme ved skolesystemets alvorligste problem, som desværre sjældent omtales, vores faldende befolkningstal. Som årligt betyder 60.000 færre personer på arbejdsmarkedet, så velfærdssystemet snart bryder sammen på grund af manglende arbejdskraft. Og betyder, at Danmarks befolkning om 100 år vil være reduceret til 1½ mio., der så bor i København, medens resten af landet er mennesketomt. Om 50 år kan denne udvikling kun vendes med et fødselstal på tre børn per kvinde, altså ved at pålægge hver kvinde en fødepligt på tre børn og hver mand en pligt til to kuld eller to koner. Det

vil vores børnebørn aldrig tilgive os. Vi skal derfor handle nu ved at gøre som Nordamerika, der med 2,1 barn per kvinde holder befolkningen stabil.

Hvorfor denne forskel?

Fordi Nordamerika har et individ-rettet skolingssystem, der støtter den unges identitetsarbejde med daglige lektier i selvvalgte boglige og praktiske halvårshold. Det gør de unge selvhjulpne, så de senere i livet kun har brug for få og slanke institutioner. Europa har i stedet et institutions-rettet skolingssystem med årgangsbestemte stamklasser, der skal forberede de unge til ansættelse i EU's mange og oppustede institutioner. Herved visner den naturlige intelligens hos mange unge, som så ikke kan tage konkurrencen op med den kunstige intelligens. Derfor bør både europæiske og amerikanske unge kunne opbygge deres grader med fleksible halvårshold fra begge landområder.

Alle vil trives i en individ-rettet amerikansk highskole. Støj og fravær er nu fraværende, da man bliver i klassen for at færdiggøre de daglige lektier eventuelt med hjælp. Druk er begrænset til fredagscafeen, for weekenden bruges til at forberede sig til mandagens tests. Der sikrer, at man får repeteret sin viden, så man ikke behøver at snyde. En test kan tages om, og den dårligste tæller ikke med i slutkarakteren. Mobning er ukendt, for man skifter jo klasse 5-6 gange dagligt, hvorfor man heller ikke skal skifte skole for at komme væk fra klassen. Drengene og pigerne trives ved at være sammen om den samme interesse og ved ikke at skulle være jævnaldrende. Også læreren trives i sit eget lokale med sit eget fag. Lærermangel er ukendt, da lærerjobbet er gjort attraktivt af det nye basisår, hvor man også hurtigt finder sig en blivende kæreste, så mange par allerede som 25-årige har fået job og tre børn, en til mor, en til far og en til staten. Faren for at enhedsskolen skulle føre til udryddelse af befolkningens er derfor forsvundet. Og med en fleksible amerikansk bachelorgrad kan man hurtigt omskole sig til andre jobområder.

Og vi kan faktisk begynde omstillingen allerede nu med tre straks-indsat:

Todel skolen som i resten af verden, så lærernes arbejdsglæde kan stige ved at kunne vælge mellem børn eller unge. Tilbyd et pause-år før syvende klasse til drengene, som her kan udvikle deres regnetalent på praktiske opgaver inden for det tekniske STEM-område. Og indfør en skriftlig stopprøve efter første år på gymnasierne.

Ingen lytter til den, der er på vej ud

Jyllands-Posten, 24.8.2023

Der er i Europa en voksende frygt for, at Trump bliver valgt som præsident i USA. Og han derefter vil trække sig tilbage fra Europa. Naturligvis vil han det, for hvem vil spille kræfter på den, der er på vej ud ad døren. Og Europa er med imponerende hastighed på vej ud af historien, fordi Europa ikke kan opretholde et konstant befolkningstal ved at sørge for, at der fødes 2,1 barn per kvinde.

Tilsvarende ønsker Grønland naturligvis ikke mere at være afhængig af et land, som er ved at uddø. Eller andre lande for den sags skyld. Det er faktisk et meget uheldigt signal man sender til omverden når man ikke engang er i stand til at holde et fødselstal på 2,1 for også at være til stede fremover.

Den nuværende reformregering burde derfor have nedsat et befolkningsbevarings-kommission i stedet for en kommission for hospitaler, der alligevel får sværere og sværere ved at opfylde sine opgaver, da landets lave fødselstal bevirker, at der årligt forsvinder 60.000 personer fra arbejdsmarkedet.

Så ikke kun Danmarks, men hele EU's største problem er derfor, at vi er ved at uddø på grund af et meget lavt fødselstal, hvor 1½ barn per kvinde giver 1 barn i næste generation, altså en befolkningshalvering på 50 år, som til den tid kun kan vendes med 3 børn per kvinde, altså ved at pålægge kvinder fødepligt og mænd kuldpligt på to kuld eller to koner, hvad ingen vist ønsker. Det kan vi simpelthen ikke byde vores børnebørn.

Et andet hovedproblem er, at også naturen er ved at uddø. Det skyldes især den globale opvarmning med tørke og oversvømmelser, der især skyldes afbrænding af skove, ikke kun i naturen, men også på kraftværker, som her nord for Aarhus. Samt unødvendig lastbiltransport af containere mellem containerhavne, især fra Rotterdam til bl.a. Aarhus.

Et tredje problem er, at mange unges intelligens hvert år uddør i EUs institutions-rettede skoler, hvor de pålægges stavnsbånd til årgangen og til stamklassens fællesskemaer. I Danmark har sådanne tvangsklasser medført ti veldokumenterede plager: Mobning, fordi de unge er tvunget til at være sammen, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis. Støj, så mange må bruge høreværn. Fravær på grund af mobning og støj, som igen medfører snyd og bundkarakterer. Druk og stoffer som kompensation for manglende identitetsudvikling. Vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklasserne. Mistrivsel, især blandt drenge der er to år bagud i modenhed, og som derfor får markant mindre uddannelse end pigerne, der ringeagter dem, men som også selv mistrives, da de kun i 7. klasse og i 1.g kan spejle sig i attraktive drenge. Samt den omtalte halveringstid på 50 år for Europas befolkning.

Derimod kan Nordamerika holde sit befolkningstal konstant med 2,1 barn per kvinde. Hvorfor? Fordi USA har individrettede skoler, der gør de unge selvhjulpne, så de senere kun har brug for få og slanke institutioner. I USA er man tøvende over for at oprette institutioner med ansatte til at arbejde mod de fælles mål, men ikke selv har tid til, men som let fristes til at foretage det sociologerne kalder en målforskydning, så de kan bevare deres ansættelse ved i stedet at arbejde for at målet ikke nås.

Derfor vokser de unges intelligens i den amerikanske individ-rettede skole, der støtter den unges personlige identitetsarbejde "Hvem er jeg, hvad kan jeg?" med daglige lektier i selvvalgte boglige og praktiske halvårshold sammen med en mester, der kun underviser i sit hjertefag. Og som har sit eget lokale til sine 5-6 daglige halvårshold, som byder den unge indenfor med et: »Velkommen, alle har et talent, og det næste halvår vil vi sammen forsøge at afdække og udvikle dit personlige talent. Går det godt, siger vi 'good job', du har talent, gå videre med det. Hvis ikke siger vi 'good try', du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt, så nu finder vi noget andet, du kan prøve kræfter med det næste halvår." Og det sidste highskoleår kan du også prøve kræfter med college hold.

Og det er netop den skoleform, OECD anbefaler i sit skrift "Learning Framework 2030", hvori det hedder, at fremtidens skole skal "forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid. For at gøre den unge til aktør skal skolen anerkende den unges individualitet."

Og, kun med frie valg til at udvikle deres egen naturlige intelligens kan de unge beskytte os mod at vi blive manipuleret af den fremmede intelligens, AI, hvis farlighed skjules under navnet 'kunstig intelligens', i det håb, at når vi selv har skabt det, kan vi også selv styre det, og evt. slukke for det, som vi slukker for et TV.

Nej siger den kendte forfatter Harari i sin berømte bog om verden i morgen. Et biologisk væsen kan først påtage sig et lønnet arbejde efter 25 år, og dets viden forsvinder 40 år efter. Og vil derfor aldrig kunne måle sig med et cybervæsen, som er forprogrammeret fra fødslen, som aldrig dør, og som har adgang til alverdens databaser og regnekraft.

Og som hurtigt kan regne sig frem til, at den eneste intelligente løsning til at stoppe naturen i at uddø er at benytte, ikke løsninger afhængige af fremmede stormagter, men naturens egen energikilde, kernekraft, dels som fusionsenergi fra solen, dels som spaltningsenergi fra jordens indre, udnyttet på europæiske kernekraftværker.

EU bør derfor støtte svenskernes planer om at bevare de mange anlæg i gammel-Danmark, i Skåne, Halland, og Blekinge og udbygge dem, så de også kan forsyne nabolandene, samt forhåbentlig også bygge en formerings-reaktor til at udvinde den store mængde restenergi i spaltningsprodukterne. Sådanne reaktorer findes allerede, men begge ligger desværre i Rusland, så derfor er der også behov for mindst én inden for EU.

Det er den intelligente energiløsning. Som også omfatter, at vind og sol skal udfases, da de skaber afhængighed af Østasiens sjældne jordarter og billige anlæg, der udkonkurrerer de europæiske. Samtidig smitter deres ustabile leverance af på såvel elnet som elpriser. Og ved stabilisering med Power-to-X til fx brint forsvinder 80-90% af energien. Biogas og naturgas udleder CO₂, og det samme gør skove, som i stedet burde opsuge CO₂ i stedet for at afbrændes både i naturen og på danske kraftværker. I voldsomt

store mængder ovenikøbet, for energiindhold i træ er forsvindende lille, da der går 60 år, inden træet er udvokset og kan fældes på ny.

I øvrigt bør der vel nævnes, at klimakrisen måske slet ikke er en krise ifølge den førende klimaforsker Hans von Storch, som i sin nye bog om menneske-klima komplekset skriver, at klimaforskning blot er en samling af holdninger, men ikke er en videnskab, da den ikke kan lave forsøg. Der er i stedet brug for mange flere ingeniører til at opfinde nye teknologier til at stoppe naturens uddøen.

Så også klimaet peger på behovet for en fælles europæisk amerikansk skole, der ikke er institutionsrettet og producerer djøfer, men producerer ingeniører i samarbejde med det teknologiførende Amerikas individrettede skoler. Så de unge frit kan vælge halvårshold både fra EU og fra USA.

Så vil EU bevare sin international indflydelse, må EU også bevare sit befolkningstal. Og løsningen er ganske enkel: EU bør erstatte deres mange institutions-rettede skolesystemer med et fælles individ-rettet skolingssystem, kopieret direkte fra USA.

Vi må derfor forvente, at alle partiet har dette som deres første krav til EU ved næste års valg.

EU og naturen og vores intelligens uddør ikke med en fælles EU-skole, individ-rettet som i USA

Essay, Jyllands-Posten 8.9.2023 i forkortet udgave, www.youtube.com/watch?v=_h7cxXZiReI

EU-valget 2024 skal løse EU's 3 kerneproblemer: EU uddør, fordi fødselstallet er for lavt. Det burde være over 2 som i USA, men er under 1,5 barn per kvinde. Naturen uddør, fordi der er for mange CO2 pumper til atmosfæren. De unges intelligens uddør, fordi EU's institutions-rettede skoler har stavnsbånd til årgangens stam-klasse. Og dette giver udbredt mistrivsel, da drenge er to år bagud i udvikling, så pigerne mangler drenge at spejle sig i.

Men, et fælles individ-rettet skolesystem, kopieret direkte fra USA, vil være en intelligent løsning til EU's tre kerneproblemer.

EU's første og største kerneproblemer, at EU er ved at uddø. Fordi EU har et meget lavt fødselstal, hvor 1,5 barn per kvinde giver 1 barn i næste generation, altså en befolkningshalvering på 50 år. Som til den tid kun kan vendes med 3 børn per kvinde, altså ved at pålægge kvinder fødepligt og mænd kuldpligt på 2 kuld eller 2 koner. Hvad ingen ønsker.

Så affolkningen skal stoppes nu på grund af alle de negative konsekvenser. Eksternt vil EU miste indflydelse, da ingen lytter til de, der er på vej ud af døren. Og internt vil befolkningspyramiden vende på hovedet med mange ældre i toppen og få unge i bunden. Samtidig vil institutionerne visne i underkompetence, og i under-ansættelse, som ikke kan hindres med over-ansættelse.

For over-ansættelse medfører under-befolkning, som så medfører under-ansættelse. Man skal blot se på Afrika, EU og USA for at indse, at over-ansættelse giver under-befolkning og modsat. Dette kan vises med en ABC-formel, hvor A gange B giver C, som er 1, så formlen får udseendet "A gange B giver 1", $A \cdot B = 1$.

Tallet A er de institutions-ansatte. Tallet B, er befolkningens vækstfaktor hvor fødselstallet angiver antal piger per kvinde. $B = 1$ giver en konstant befolkning som i USA.

EU har et fødselstal på højst $\frac{3}{4}$ pige/kvinde. En konstant befolkning kan så fås ved at gange dette med $\frac{4}{3}$. Det giver $\frac{8}{3}$ eller knapt 3 børn per kvinde. Alternativt kan A ganges med $\frac{3}{4}$, så 900.000 bliver til 675.000. Det vil nedsætte antal institutions-ansatte med $\frac{1}{4}$, dvs. med 225.000 personer.

Så få og slanke institutioner kan balancere både personale og befolkning. Men det kræver et skolesystem som i USA, der ikke er institutions-rettet, men individ-rettet, så de unge bliver selvhjulpne.

EU's andet kerneproblem er, at naturen er ved at uddø, fordi der er for mange CO2 pumper til atmosfæren.

Den globale opvarmning med tørke og oversvømmelser skyldes især CO2 fra afbrænding af skove, ikke kun i naturen, men også på kraftværker bl.a. i Danmark.

En anden CO₂ kilde er den unødvendig lastbiltransport af containere mellem containerhavne, især fra Rotterdam bl.a. til Aarhus. Samt det faktum, at Østersøen stadig benytter havne med manglende dybde, hvor skibene kun kan lastes halvt, så der skal 2 skibe ind, for at få 1 last ud, fx Aarhus Havn.

EU's tredje kerneproblem er, at de unges intelligens uddør i skolernes stamklasser.

En skole har som formål at oplyse børn om deres omverden, og at de unge oplyses om sig selv. Den er derfor todelt i en primærskole for børn og en sekundærskole for unge, på nær i Danmark. Som ved reformen i 1975 valgte en udelt dumpefri enhedsskole fra klasse 1 til 10. Hvilket betyder, at det faglige udbytte er nu så lavt, at man kan bestå afgangsprøven i matematik ved blot at regne hvert sjette stykke. Samt at mistrivsel blandt unge er voksende, fordi EU's institutions-rettede skoler påtvinger de unge et stavnsbånd til årgangen og til stamklassens fælles skema, så de unge ikke får støtte til deres personlige identitetsarbejde "Hvem er jeg, hvad kan jeg?"

Stavnsbånd til årgangens stamklasse giver tvangsklasser med ti veldokumenterede plager. Mobning, fordi de unge er tvunget til at være sammen, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis. Støj, så mange må bruge høreværn. Fravær, på grund af mobning og støj, og som medfører snyd og bundkarakterer. Druk og stoffer, som kompensation for manglende identitetsudvikling. Vikarer og privatskoler, da mange lærere og unge flygter fra tvangsklasserne. Mistrivsel, blandt drenge der er 2 år bagud i udvikling. Og blandt piger, som derfor ringeagter dem, og som kun i 7. klasse og 1.g kan spejle sig i de 2 år ældre drenge. Samt en halveringstid på 50 år for EU's befolkning, hvor et par kun afleverer 1,5 barn, der så bliver til 1 barn i næste generation.

Modsat USA, som uden stamklasser har konstant befolkningstal med 2,1 barn per par. USA bruger nemlig individ-rettede skoler, hvor EU bruger institutions-rettede skoler, hvor de unges intelligens langsomt visner. Hvor den modsat vokser i den amerikanske individ-rettede skole, der støtter den unges identitetsarbejde med daglige lektier i selvvalgte boglige og praktiske halvårshold sammen med en mester, der kun underviser i sit hjertefag, og som har sit eget lokale til sine 5-6 daglige halvårshold, som bydes indenfor med et: »Velkommen, alle har et talent, og det næste halvår vil vi sammen forsøge at afdække og udvikle dit personlige talent. Går det godt, siger vi 'godt job', du har talent, gå videre med det. Hvis ikke siger vi 'godt forsøg', du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt, så nu finder vi noget andet, du kan prøve kræfter med det næste halve år.»

Og det er netop den individ-rettede skoleform, som OECD anbefaler i sit skrift Learning Framework 2030, hvori det hedder, at fremtidens skole skal "Forpligte sig til at hjælpe den unge med at udvikle sig til en hel person, der kan udnytte sit potentiale og bidrage til at forme en fælles fremtid. For at gøre den unge til aktør, skal skolen anerkende den unges individualitet."

Kun med frie valg til at udvikle deres egen naturlige intelligens kan de unge beskytte os mod, at vi bliver manipuleret af den fremmede intelligens, AI, hvis farlighed skjules under navnet 'kunstig intelligens', i det håb, at når vi selv har skabt det, kan vi også selv styre det, og evt. slukke for det, som vi slukker for et TV.

Nej, siger den kendte forfatter Harari i sin berømte bog om verden i morgen. Et biologisk væsen kan først påtage sig et lønnet arbejde efter 25 år, og dets viden forsvinder 40 år senere. Og det vil derfor aldrig kunne måle sig med et cyber-væsen, som er programmeret fra fødslen, som aldrig dør, og som har adgang til alverdens databaser og regnekraft.

Kunstig intelligens kan hurtigt regne sig frem til, at den eneste intelligente løsning til at stoppe naturen i at uddø er, at undgå løsninger, som afhænger af fremmede stormagter. EU skal i stedet bruge naturens egen energikilde, kernekraft, både som fusionsenergi fra solen, og som spaltningsenergi fra jordens indre, udnyttet i europæiske kernekraftværker.

EU bør derfor støtte svenskernes planer om at bevare de mange anlæg i gammel-Danmark, i Skåne, Halland, og Blekinge, og udbygge dem, så de også kan forsyne nabolandene, samt supplere dem med en formeringsreaktor, til at udvinde den store mængde restenergi i spaltningsprodukterne. Sådanne reaktorer findes allerede, men begge ligger desværre i Rusland, så derfor er der også behov for mindst én formeringsreaktor inden for EU.

Som den intelligente energiløsning vil kernekraft udfase sol og vind, da disse skaber afhængighed af Østasiens sjældne jordarter og billige anlæg, der udkonkurrerer de europæiske. Samtidig smitter deres ustabile leverance af på såvel elnet som elpriser. Og ved stabilisering med Power-to-X til fx grøn brint, forsvinder 80-90% af energien.

Biogas og naturgas udleder CO₂. Det samme gør træpiller, som i stedet burde opsuge CO₂. Men desværre får bl.a. Danmark ved at afbrænde skove på sine kraftværker. Og i voldsomt store mængder, da energiindhold i træ er forsvindende lille.

Energi kan opgøres på to måder, som en strøm hvert sekund målt i watt, eller som en slut-pakke målt i watt-timer. Og ja, per kilo har træ og kul næsten den samme energipakke, men træ har næsten ingen energistrøm, da det varer næsten 60 år, før det er udvokset og kan fældes på ny. Energipakken skal derfor deles med antal sekunder på 60 år, ca. 2 mia., hvilket giver en forsvindende lille energistrøm i træ.

I stedet for at brænde skove af, bør Danmark melde sig som kunde hos de mange grønne CO₂ neutrale kernekraftværker, som Sverige nu vil udvide. Skove skal naturligvis fredes, ikke afbrændes på kraftværker

Pumper vi CO₂ ind i atmosfæren, stiger dens temperatur, så den kan opsuge mere vand, der senere kan falde som monster-regn og give oversvømmelser.

Pumper vi CO₂ ud af atmosfæren i stedet, kan dette undgås. Hvad skove netop gør, hvorfor de naturligvis bør fredes. Også fordi de er hjemsted for et rigt dyreliv, både når de vokser, og når de rådner. Skal jorden afkøles, skal vi have mere skov, ikke mindre. Men desværre afbrændes der i stedet skov, både i naturen og på kraftværker.

I naturen skaber fordampning tørke, så skove let bryder i brand. Så kan de ikke mere pumpe CO₂ ud af atmosfæren, men pumper i stedet selv ekstra CO₂ ind i den. Som samtidig øger sin temperatur med træets brændværdi. Og med den bare jords refleksion af solvarme, som skoven ellers opsuger. Desuden tager det mange år, inden skoven er vokset ud og igen kan pumpe CO₂ ud.

Den anden store CO₂ pumpe er de mange lastbiler, ca. 2.000 per maxi-skib, der dagligt sendes til og fra den sidste maxi-havn inden Østersøen, Rotterdam, med containere fra Østasien til Østeuropa, en trafik, der er i stadig vækst. Og hvoraf mange kører til Aarhus, som nu vil bygge en tunnel under Aarhus til de stadigt flere CO₂ pumpende lastbiler.

Den tredje store CO₂ pumpe er de mange skibe, der sejler til og fra Aarhus midi-havn, hvor de på grund af manglende dybde kun kan lastes halvt, så der skal 2 skibe ind for at få 1 last ud. Så på havnen ophobes der tomme containere, som dermed udgør den fjerde store CO₂ pumpe, når de skal køres 30 km til og fra den nye store tørhavn vest for Aarhus.

Men EU kan hurtigt slukke for CO₂ pumperne. EU skal blot begynde at håndhæve sine to transportdirektiver, fra land til vand samt bæredygtig og smart mobilitet. Containere skal ikke køres på lastbiler mellem havne, de skal naturligvis sejles. Maxi-skibene fra Østasien skal derfor først omlade med fødeskibe i en maxi-havn ved indsejlingen til Østersøen svarende til den nye omladningshavn 'MedPort Tangier' ved Tanger i Gibraltarstrædet. Enten ved Glatved på Djursland eller ved Stignæs på Sjælland, hvor planerne til en maxi-havn har ligget klar i næsten 20 år. Men Glatved ligger bedre før det vanskeligt passable Hatter Barn og Rev ved Samsø, og før Storebæltsbroen. Og så kan hele Østjylland nyde godt af, at landets vækstcenter flytter hertil fra museumsbyen Køben-mini-havn.

Så der bliver nok stor tilslutning til de partier, der har en slukning af CO₂ pumper med en maxi-havn ved Djursland som punkt til det kommende EU-valg.

Den førende klimaforsker Hans von Storch betvivler, at 'klimakrisen' er en krise. I sin nye bog om menneske-klima komplekset skriver han, at klimaforskningen blot er en samling af meninger, men ikke en videnskab, da den ikke kan lave forsøg. I stedet skal skolen producere mange flere ingeniører til at opfinde nye teknologier, der kan stoppe naturens uddøen.

Så også klimaet får nytte af, at EU's institutions-rettede embedsskoler erstattes af en fælles europæisk amerikansk skole, der er individ-rettet og producerer ingeniører i samarbejde med de teknologiførende Amerikanske skoler, hvor man frit kan vælge mellem praktiske og teoretiske matematikhold.

Alt taler således for, at et fælles individ-rettet skolesystem, kopieret direkte fra USA, kan løse EU's tre kerneproblemer.

Og så er vi tilbage ved EU's største problem, det lave fødselstal, som bevirker, at der om 100 år kun er 1½ mio. tilbage i København medens resten af landet er tomt. Og som i øvrigt betyder, at der årligt forsvinder 60.000 personer fra arbejdsmarkedet i Danmark, altså over ½ mio. på et tiår.

Hvis EU ikke udviser intelligens til at stoppe sin egen selvudryddelse, vil den kunstige intelligens måske stoppe affolkningen med fødepligt og tokuldpligt. Det kan vi bare ikke byde vores børnebørn. Vi er derfor nødt til at forlange, at EU erstatter sine institutions-rettede skolesystemer med et fælles amerikansk individ-rettet skolesystem som anbefalet af OECD, så de unge kan udvikle deres intelligens ubesværet med selvvalgte boglige og praktiske halvårshold fra både EU og USA.

En fælles individ-rettet amerikansk skole i EU vil tiltrække vælgere fra alle partier. Det giver derfor 3-4 mandater at mene, at kun et fælles individ-rettet amerikansk skolesystem kan forhindre, at EU uddør, at naturen uddør, og at vores unges intelligens udkonkurreres af den kunstige intelligens.

Og nej, dette er ikke partiernes nuværende skole-politik, men det bliver det, så snart de begynder omstillingen til det postliberale samfund, som den amerikanske professor Deneen anbefaler i sin to bøger om, hvordan liberalismen har fejlet, og hvorfor der derfor er behov for et regime-skifte til en postliberal verden. Fx ved at postliberale partier naturligvis har egne intelligente videns-paneler, især inden for skoling, energi og talkyndighed.

Referencer

Patrick J. Deneen: "Why Liberalism Failed" (2018), & "Regime Change, Towards a postliberal Future" (2023), & YouTube videoer.

Hans von Storch: "Der Mensch-Klima-komplex" (2023).

Y. N. Harari: "Homo Deus, a Brief History of Tomorrow" (2015).

OECD Learning Framework 2030

([https://www.oecd.org/education/2030/E2030%20Position%20Paper%20\(05.04.2018\).pdf](https://www.oecd.org/education/2030/E2030%20Position%20Paper%20(05.04.2018).pdf)).

www.Mellemskolen.net.

Allan Tarp: "Skole-miraklet 2030, individrettet og intelligent", e-bog.

MrAltarp YouTube video: "Linjeopdelt eller blokopdelt skole."

Børn: Guidet omverdens-oplysning

I klasse 0-3 møder barnet omverdenen via en tryk hønemor, som har alle fag, og som følger klassen. I klasse 4 opdeles omverdenen i to områder: sprog & samfund og matematik & natur.

I klasse 5-6 findes to matematikspor, normal A og dybde B samt en kvartalsopdeling, så der kan skiftes fra dybde til normal 3 gange årligt.

De månedlige skriftlige prøver kan alle tages om.

Unge: Talentafrøvning og -udvikling

Alle har et talent, som det er mellemskolens opgave at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold, så gode faghold kan fravælges og frugtbare forfølges. De unge stortrives, da daglige lektier sikrer god læring. Og uden faste klasser, intet frafald - man skifter blot hold. Ligeledes forsvinder mobning, da der ikke er tid til at opbygge et gruppepres i halvårslige hold.

Læreren: Hjertefag i eget lokale

I de første klasser har læreren alle fire omverdens-fag, som senere dækkes af først to og siden fire lærere. I mellemskolen underviser læreren i sit hovedfag i sin bachelorgrad. I begge skoleformer har læreren sit eget lokale, og underviser samme årgang i barneskolen og samme faghold i mellemskolen. Så også lærerne stortrives på holdopdelte skoler.

Staten: Dobbelt læring til halv pris

Uden specialundervisning og med faste lærerroller koster en holdopdelt skole ca. det halve af en linjeopdelt skole. Daglige lektier i alle fag øger læringen, så bestå-grænsen kan øges fra 20% til 70%. Med holdopdelte colleges får næsten alle en diplomgrad som 20årig og hver anden en bachelorgrad som 22årig. Det giver staten en årlig merindtægt på mindst 2*7*4 mia. kr. ifølge Arbejdsmarkedskommissionen.

Marts 2021

Allan.Tarp@gmail.com

Linjeopdelt eller holdopdelt skole?

Den internationale skolenorm er en fælles grundskole for børn og en holdopdelt mellemskole for unge. Den stammer fra republikkens oplysnings-skole, der har som formål at oplyse vor omverden og afdække og udvikle den enkeltes talent.

Den linjeopdelte folkeskole stammer fra den tyske dannelsesskole skabt ca. 1800 med tre formål:

1. befolkningen skal holdes uoplyst, ellers vil den forlange demokrati som i Frankrig
2. befolkningen skal indpodes nationalisme, så den ser sig som et 'folk', der bekrieger andre 'folk'
3. befolkningens eliten skal udsorteres til embedsmænd, der kan danne en ny videns-adel

Demokrati: Frihed, lighed og solidaritet

• *Den linjeopdelte dannelsesskole mangler alle 3:*

Frihed mangler, når unge tvinges til at blive i samme klasse, og at lære dennes fag samt vente til sidste skoleår, før de kan gå til en eksamen, som ikke kan tages om. Med påtvungne klasser opstår fravær, støj, mobning, gruppepres og skoleskift.

Lighed mangler når piger klarer sig markant bedre end drenge (to piger for hver dreng i gymnasiet).

Solidaritet mangler, når ½ af tosprogede drenge forlader skolen uden at kunne skrive og regne.

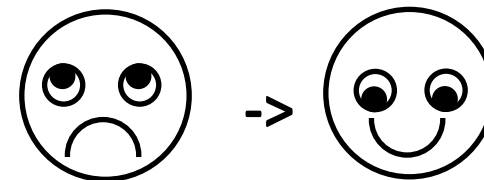
• *Den holdopdelte oplysnings-skole har alle 3:*

Frihed: Den unge vælger selv sit daglige halvårsskema, hvorefter gode hold fravælges.

Lighed: Der tilbydes forskellige veje til vanskelig viden som f.eks. matematik.

Solidaritet: Daglige lektier i alle fag og månedlige skriftlige prøver giver grundig læring uanset social og etnisk baggrund. Muligheden for collegehold i mellemskolens sidste år sikrer, at næsten alle går videre og får en 2årig diplom-grad eller en 4årig bachelor-grad.

Fra enheds-skole

til 2delt folkeskole

- fælles skole for børn
- holdopdelt for unge

- **Barneskole 0-6 og mellemskole 7-10**
- **Barneskole: Tryk hønemor til de små**
- **Omverdens-oplysning som formål**
- **Mellemskole: Daglige lektier i alle fag på selvvalgte halvårsskemaer øger læringen og udvikler talentet**
- **Månedlige skriftlige prøver, som kan tages om**
- **Mobning, gruppepres og frafald forsvinder med klassen**
- **Følger global norm: republikkens oplysning og talentudvikling i stedet for enevældens dannelse**
- **Store årlige mia.-indtægter til staten**

www.Mellemskolen.net

Djursby: Fælles grundskole for børn

En fælles grundskole for klasse 0-6 kan opbygges efter enkle principper, hvilket øger læring og mindsker administration. Omverdenen er opdelt i fire områder: sprog og samfund, matematik og natur. Desuden har alle klasser et dagligt hold med musik, motion og kreativitet.

I august er det normale skema afløst af projektføreløb, hvor ikke-deltagende lærere har mulighed for videreuddannelse, som evt. kan fortsætte på Internettet

Pædagogiske principper: Først gribe, så begribe. Daglige lektier i alle fag giver god læring. Fængslende fortællinger.

Skemahold

Hold1 B1	08:00-09:30
Hold2 B2	10:00-11:30
Hold3 B3	12:00-13:30
Hold4 B4	14:00-15:30

Fag

D&S	Dansk og samfund
M&N	Matematik og natur
M&K	Musik, motion og kreativitet
S	Samfund i tid og rum
D&E	Dansk & engelsk
IT, LIB&LAB	IT, bibliotek og laboratorium
tema	Temadag for klasse 0-3
TEMA	Temadag for klasse 4-6

10 Lærere + 1 pædagog + 1 viceinspektør

V	Viceinspektør. Musik, motion & kreativitet i kl. 3
P	Hjælperlærer i klasse 0-3
LM	Musik, motion og kreativitet i klasse 0-2
L0	Dansk & samfund og matematik & natur i klasse 0
L1	Dansk & samfund og matematik & natur i klasse 1
L2	Dansk & samfund og matematik & natur i klasse 2
L3	Dansk & samfund og matematik & natur i klasse 3
L4	Dansk & engelsk i klasse 4-6
L5	Samfund i klasse 4 - 6
L6	Matematik & natur i klasse 4 Matematik A & natur i klasse 5-6
L7	Matematik B & natur i klasse 5-6. IT, LIB&LAB
LK	Musik, motion og kreativitet i klasse 4-6

Elevskemaer og lærerskemaer, eksempler

Klasser

K0	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
B1	LM	L0	L0	L0	tema
B2	L0	LM	L0	L0	tema
B3	L0	L0	LM	L0	tema
B4	L0	L0	L0	LM	tema

K1	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
B1	L1	L1	L1	LM	tema
B2	LM	L1	L2	L1	tema
B3	L1	LM	L1	L1	tema
B4	L1	L1	LM	L1	tema

K4	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
B1	L6	L6	L6	L6	TEMA
B2	LK	LK	LK	LK	TEMA
B3	L4	L4	L4	L4	TEMA
B4	L5	L5	L5	L5	TEMA

K5	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
B1	L5	L5	L5	L5	TEMA
B2	L4	L4	L4	L4	TEMA
B3	LK	LK	LK	LK	TEMA
B4	L6, L7	L6, L7	L6, L7	L6, L7	TEMA

Lærere

L0	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
B1		K0	K0	K0	tema
B2	K0		K0	K0	tema
B3	K0	K0		K0	tema
B4	K0	K0	K0		tema

L1	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
B1	K1	K1	K1		tema
B2		K1	K1	K1	tema
B3	K1		K1	K1	tema
B4	K1	K1		K1	tema

L4	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
B1	K6	K6	K6	K6	TEMA
B2	K5	K5	K5	K5	TEMA
B3	K4	K4	K4	K4	TEMA
B4					TEMA

L6	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
B1	K4	K4	K4	K4	TEMA
B2	K6a	K6a	K6a	K6a	TEMA
B3					TEMA
B4	K5a	K5a	K5a	K5a	TEMA

Gratis efteruddannelse af lærere på www.MATHeCADEMY.net

Mellemskolen: Selvvalgt dagligt ½årsskema

Mellemskolens fag opdeles i halvårshold som f.eks.

- Dansk I: Kreativ skrivning. På dette hold lærer du at opbygge en skriftlig tekst i forskellige sammenhænge: Læserbrev, debatindlæg, kronik, novelle mm.
- Dansk II: Journalistik. På dette hold lærer du at opsøge den gode fortælling, at afdekke facts gennem forskellige spørgeteknikker, og at skrive en fængslende fortælling.
- Dansk III: Avisen. På dette hold arbejder du med at opbygge og udgive skolens månedlige avis. Du afprøver forskellige funktioner: Korrektur, layout, mm.
- Dansk IV: Litteratur. På dette hold læser du god og dårlig litteratur fra forskellige tidsaldrer.
- Matematik I: Algebra I. På dette hold lærer du at opstille formler, samt at løse problemer med enkle ligninger.
- Matematik II: Algebra II. På dette hold lærer du at opstille vækstformler, og at løse ligninger grafisk.
- Matematik III: Geometri. På dette hold lærer du at beregne omkreds, areal og rumfang af enkle geometriske figurer.
- Natur I: Makro-naturen. På dette hold lærer du om den synlige natur: Sol, planeter, hav, land, luft, planter, dyr.
- Natur II: Mikro-naturen. På dette hold lærer du om den usynlige natur: Celle, molekyler, atomer, elektroner, lys.
- Sam I: Hvordan omgås mennesker hinanden?
- Sam II: Hvordan omgås mennesker natur og teknologi?
- Se mere: fagplaner for amerikanske highskoler (Mellemskolen.net)

Eksempel på et halvårsskema: Dansk II, Matematik III, Natur I, Engelsk II, Frokost, Sport II, Konference. Hvis skolen har dobbeltlektioner, placeres de første tre hold på mandage og onsdage - og på fredage i lige uger.

Når skoledagen er slut, er der et ekstra hold beregnet på lektiehjælp eller en fritidsaktivitet som kunst, sport, kor, musik, dans mm. Igen giver daglig træning øget læring.

Et hold afholder løbende skriftlige prøver, der vurderes med karaktererne A, B og C hvis hhv. over 90%, 80% og 70% er korrekt. Disse karakterer svarer til karaktererne 12, 10 og 7. Prøver under C tages om. Holdet afsluttes med en samlet prøve, der sammenvæjtes med periode-prøverne. Hvis resultatet er under C, tages holdet om. Dette sikrer en god karakter ved skolens afgangsprøver.

Mellemskolens skoleuge på 5*6 lektioner giver plads til 10 3timers fag i en linjeopdelte skole. I en holdopdelte skole vil et sådant 3timers fag være et halvårshold med 5 timer/uge, da indlæringen øges ved daglig kontakt. Med 6 daglige lektioner vil disse 2*5 fag kun optage 5 hold. Et hold vil være ledig til konferencehold, der kan bruges til individuel vejledning mht. til faglige spørgsmål eller kommende holdvalg, til biblioteksbesøg, samt til møder i diverse grupper og udvalg, herunder lærermøder.

Dannelse eller oplysning?

Det grundlæggende skolesyn er forskelligt på en holdopdelt og en linjeopdelt skole.

Den linjeopdelte skole bygger på tysk dannelsestænkning, der igen bygger på pastoralt formynderi. På en dannesskole er diagnosen: DU er u-dannet, men vi de dannede kan frelse dig, DU skal blot angre og underkaste dig uddannelse, ellers er du selv skyld i din u-dannelse.

Den holdopdelte skole bygger på nordamerikansk demokratisk oplysningstænkning, som bygger på Oplysningstidens oprør mod pastoralt formynderi. På en oplysnings-skole er diagnosen: DET derude i den omverden, som du snart skal ud i, er uoplyst. Derfor inddeler vi denne omverden i hold, som oplyser DET med ord og tal. Når et hold er oplyst, går vi videre til det næste hold.

Striden mellem formynderi og demokrati går tilbage til antikkens Grækenland. Her hævdede demokratiets tilhængere, sofisterne, at for at praktisere demokrati skal folket oplyses om forskellen mellem natur og vedtægt, ellers underkastes det formynderi af vedtægt præsenteret som natur. Modsat hævdede demokratiets modstandere, filosoferne, at al vedtægt er en illusion, da alt fysisk er eksempler af metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi.

Den kristne kirke videreførte Platons formynderilære, blot omdannedes Platons akademier til klostre.

Striden genoplussede, da naturvidenskaben påviste, at jorden bevæger sig rundt om solen, og ikke modsat som kirken påstod. Samt påviste, at månen falder mod jorden ligesom æblet, begge følgende deres egen beregnelige vilje i stedet for Herrens uberegnelige vilje.

Naturvidenskabens oprør mod kirken førte til Oplysningstiden: Når faldende æbler følger deres egen vilje, kan mennesker gøre det samme og erstatte formynderi med oplysning. Resultatet blev to demokratier, et i Nordamerika og et i Frankrig.

Den tyske enevælde bekæmpede det franske demokrati, forsvaret af et folk vækket af oplysning, ved at vække det tyske folk med dannelse og nationalisme byggende på romantikkens modstand mod oplysningen.

Marts 2021

Allan.Tarp@gmail.com

Linjeopdelt eller holdopdelt skole?

Den danske folkeskole omfatter både primær og sekundær undervisning inspireret af tysk dannelse.

Den internationale norm for en sekundærskole er inspireret af nordamerikansk oplysning.

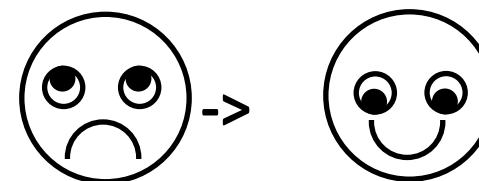
En dannesskole er linjeopdelt, så unge tvinges til at forblive i samme klasse og lære dennes fag. Dette nedsætter læringsudbyttet, så ministeriet ved afgangsprøven har måttet sænke bestå-grænsen i skriftlig matematik fra det internationale niveau på 70% korrekt besvarelse til 20%. Unge må vente 3 år før de kan gå til eksamen, og denne kan ikke tages om. Som den eneste skole påtvinger den danske folkeskole unge til at blive i barneskolen med stavsbånd til årgangen. Der fører til fravær, støj, mobning, gruppepres, druk og skoleskift.

En oplysnings-skole er opdelt i faghold, som den enkelte elev selv sammensætter til et ½årsskema, der gentages dagligt. Dette øger læringen, så bestå-grænsen øges fra 20% til 70% korrekt besvarelse. I halvårsholdet er der skriftlige prøver undervejs og til sidst, og en prøve kan altid tages om, hvis læringen er under bestå-grænsen.

Med fravær af tvangsklasser forsvinder også fravær, støj, mobning, gruppepres, vikarer og skoleskift. Samt specialundervisning, hvor unge tages ud af klassen. Dette giver skolerne store økonomiske besparelser, som kan bruges til at sænke holdstørrelsen og udbyde flere faghold.

Lærerne opnår større arbejdsglæde ved at undervise unge, som har tilvalgt den faglige hold. Overgangen til det næste skoletrin lettes ved tage C-hold, der indeholder gymnasiale fag på det grundlæggende C-niveau.

Fra 20% til 70% læring?

Mellemskolen

- **En holdopdelt skole for 7.-10. skoleår**
- **Opbygget efter international norm**
- **Ingen faste klasser, kun hold**
- **Mobning, gruppepres og specialundervisning forsvinder med klassen**
- **Den unge vælger efter interesse og modenhed**
- **Den unge vælger eget halvårsskema, som gentaget dagligt øger læringen**
- **Læringsudbyttet tredobles**
- **Bestå-grænsen øges fra 20% til 70%**
- **Flere skriftlige prøver i halvårsholdet**
- **Prøver kan tages om**
- **Mulighed for gymnasiale C-hold**
- **Alle går videre til næste skoletrin**

www.Mellemskolen.net

Fag opdelt i faghold

På en linjeopdelt skole er fagenes hold integreret, og alle unge i samme klasse påtvinges samme fagniveau uanset udviklingstrin. På en holdopdelt skole er fagenes hold adskilt og kan tilvælges af den enkelte elev når interessen og udviklingstrinnet er til stede.

Eksempler på faghold:

Dansk I: Kreativ skrivning. På dette hold lærer du at opbygge en skriftlig tekst i forskellige sammenhænge: Læserbreve, debatindlæg, kronik, novelle mm.

Dansk II: Journalistik. På dette hold lærer du at opsøge den gode fortælling, at afdække facts gennem forskellige spørgeteknikker, at skrive en fængslende story.

Dansk III: Avisen. På dette hold arbejder du med at opbygge og udgive skolens månedlige avis. Du afprøver forskellige funktioner: Korrektur, layout, mm.

Dansk IV: Historisk litteratur. På dette hold læser du god og dårlig litteratur fra forskellige tidsaldrer

Dansk V: Nutidig litteratur. På dette hold læser du god og dårlig litteratur fra nutiden.

Dansk VI: Drama og taleteknik. På dette hold lærer du at opbygge og fremføre en tale, samt at opføre et play.

Dansk C: En forsmag på det gymnasiale niveau.

Matematik I: Algebra I. På dette hold lærer du at opstille formler, samt at løse problemer med enkle ligninger.

Matematik II: Algebra II. På dette hold lærer du at opstille vækstformler, og at løse ligninger grafisk.

Matematik III: Geometri. På dette hold lærer du at illustrere med enkle geometriske figurer, samt at beregne disses omkreds, areal og rumfang.

Matematik IV: Statistik. På dette hold lærer du at indsamle og beskrive et talmateriale statistisk.

Matematik C. En forsmag på det gymnasiale niveau.

Science I: Makro-naturen. På dette hold lærer du om den synlige natur: Sol, planeter, hav, land, luft, planter og dyr.

Science II: Mikro-naturen. På dette hold lærer du om den usynlige natur: Celle, molekyler, atomer, elektroner og lys.

Teknologi: På dette hold lærer du om teknologiens udvikling og betydning for samfundet.

Konferencehold

I en skoleuge med 5*6 lektioner er der plads til 10 3timers fag i en linjeopdelt skole. I en holdopdelt skole vil et sådant 3timers fag være et halvårshold med 5 timer/uge, da indlæringen øges ved daglig kontakt. Med 6 daglige lektioner vil disse 10 fag kun optage 5 hold.

Et hold vil være ledig til konferencehold, der kan bruges til individuel vejledning mht. til faglige spørgsmål eller kommende holdvalg, til biblioteksbesøg, samt til møder i diverse grupper og udvalg, herunder lærermøder.

Eksempel på et dagligt skema

Dansk II, Matematik III, Science I, Engelsk II, Frokost, Sport II, Konference. Hvis skolen har dobbeltlektioner, placeres de første tre hold på mandage og onsdage, og på fredage i lige uger.

Eftermiddags-aktiviteter

Når skoledagen er slut, er der et ekstra hold beregnet på en fritidsaktivitet eller lektiehjælp. Det kan være sport, kor, musik, dans, formning mm.

Karakterer og prøver

Et hold afholder løbende skriftlige prøver, der vurderes med karaktererne A, B og C hvis hhv. over 90%, 80% og 70% er korrekt. Disse karakterer svarer til karaktererne 12, 10 og 7. Prøver med et resultat under C kan altid tages om. Holdet afsluttes med en samlet prøve, der sammenvægtes med periode-prøverne. Med resultat under 7 kan den samlede prøve tages om. Et hold vil således altid give en karakter på mindst 7. Dette sikrer en god karakter ved folkeskolens afgangsprøver, der kan aflægges allerede efter 8. klasse hvis ønsket.

Videre skolegang

Fra en holdopdelt mellemskole går alle videre på en ungdomsuddannelse. Eller på en af de kommende toårige for-kurser til ingeniørskolerne efter 9. klasse, hvor der også kan vælges gymnasiale C-hold.

Fravær, mobning, støj og gruppepres

Faste klasser kan medføre ulyst til læring, støj, fravær, mobning, bundkarakterer, gruppepres, vikarer som ofte fører til skoleskift. På en blokopdelt skole er fravær og mobning et ukendt fænomen, da der ikke findes faste klasser. I stedet går de unge på hold valgt efter interesse og udviklingstrin, som ikke nødvendigvis svarer til alderstrin.

Specialundervisning hvor elever forlader klassen for at gå til en specialklasse, eller får tildelt en ekstra lærer i klassen, vil oftest opleves ubehageligt for den berørte. På en holdopdelt skole findes ikke specialundervisning, idet den enkelte vælger hold indtil det niveau, hvor interessen går i anden retning.

Faste klasser fører ofte til gruppepres f.eks. mht. lektielæsning og aktivitet på klassen. Med halvårlige hold når et sådant gruppepres ikke at opstå.

Økonomien på en holdopdelt skole

På en linjeopdelt skole bruges mange midler til specialundervisning. På en holdopdelt skole anvendes sådanne midler i stedet til flere hold.

Lærer på en holdopdelt skole

På en holdopdelt skole underviser en lærer i sit hovedfag i eget lokale. En holdopdeling vil forbedre skolens økonomi så meget, at der er mulighed for at udbyde flere faghold samt oprette hold med få tilmeldte. I august er det normale skema afløst af projektføreløb, hvor ikke-deltagende lærer har mulighed for videreuddannelse, evt. i nye fag. Denne kan fortsætte resten af skoleåret på internettet. Det daglige konferencehold kan udnyttes til at afvikle en stor del af lærernes mødeaktivitet.

Landsby- og efterskoler og 10klassescentre

Lukningstruede landsbyskoler kan i stedet omdannes til holdopdelte mellemskoler. Med mulighed for at vælge gymnasiale C-hold vil der være mindre behov for efterskoler og 10klassescentre. Disse vil dog ikke nødvendigvis skulle nedlægges, men kan i stedet gå i spidsen med at tilbyde holdopdelte mellemskoler.